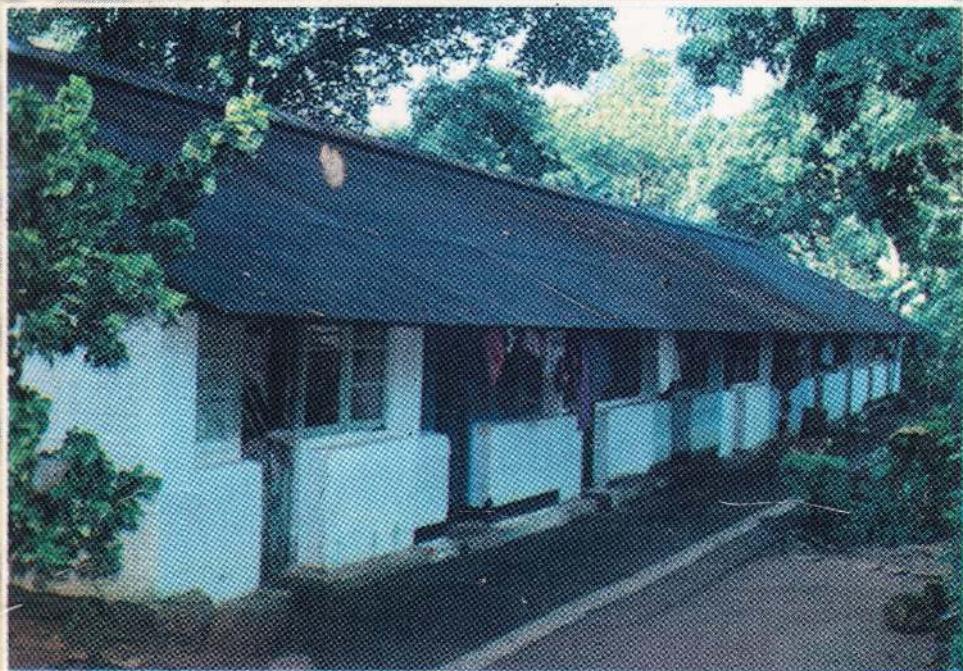

வயத்துச் சிறைகள்

தி. நான்சேகரன்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

லயத்துச் சிறைகள்

(நாவல்)

மத்திய மாகாண கலாசார அமைச்சின்
சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.

தி.ஞானசேகரன்

மலையக வெளியீட்டகம்

த. பெ. எண்: 32-2000-1111-கண்டி.
கண்டி.

முதற் பதிப்பு - 1994 நவம்பர்
இரண்டாம் பதிப்பு - 1998 பெப்ரூவரி

உரிமை:- திருமதி. ஞானம் ஞானசேகரஜயர்.B.A.(Cey.); Dip.In Ed.
(மத்திய மாகாண இந்து சமயபாட இணைப்பாளர், ஆலோசகர்)
19/7, பேராதனை வீதி, கண்டி.

T.P.: - 08-234755

LAYATHTHUCH CHIRAI GAL

(NOVEL)

by

T.GNANASEKARAN

[Dr.T.Gnanasekara Iyer, R.M.O; B.A.(Cey.)]

New Peacock Group, Pussellawa.

(c) Mrs. GNANAM GNANASEKARA IYER

No. 19/7, Peradeniya Road,
Kandy.

Printed at - LATHAA IMPRESS

No.302, D.S.Senanayake Veediya,
Kandy, Sri Lanka.

Publishers - HILL COUNTRY PUBLISHING HOUSE

P.Box.No.32, Kandy.

Price - Rs.80.00

பதிப்புரை

நாவல்கள் சமுதாயத்தின் சரித்திரமாகும், சரித்திரத்தில் மறைக்கப்பட்ட உண்மைகளை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பு அவைகளுக்கு அதிகமாக இருக்கின்றன. சரித்திரத்தைப் புதிதாக உருவாக்கும் ஆற்றல் படைத்த மனிதர்களை உருவாக்கும் சக்தி அவைகளுக்குண்டு. மனிதனின் சமூக வாழ்வை நாவல்கள் சித்தரிக்கின்றன. சமுதாய மாறுதல் களை நாவலாசிரியர்கள் மிகக் கூர்மையாக அவதானிக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களது படைப்புகள் காலத்தைக் கணக்கெடுக்கும் வரலாற்று ஆவணங்களாக அமைகின்றன.

மலையக நாவல்களுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுத்த பெருமை மலையக ஆக்க இலக்கிய முதல்வர் கோ. நடேசையரையே சாரும். மலையகத்தில் அறுபதுகளுக்குப் பின் தோன்றிய நாவல்களுக்கு ஒரு வலுவான பின்னனை உண்டு. கடந்த மூன்று தசாப்தங்களாக வெளிவந்த நாவல்களை ஒருங்கே நோக்கும்பொழுது இந்த நாவல்கள் இந்தப் பாவப்பட்ட மக்களின் வரலாற்று ஆவணங்களாகவே காணப்படுகின்றன. இவர்களது வாழ்வின் ஓவ்வொரு காலகட்டங்களையும் சித்தரிக்கின்றன.

‘லயத்துச் சிறைகள்’ நாவலை எழுதியுள்ள நாவலாசிரியர் தி.ஞானசேகரன், மலையக நாவலாசிரியர் வரிசையில் முன்னணிப் படைப்பாளியாகத் திகழ்கிறார். இவரின் ‘குருதிமலை’ நாவல் மலையக மக்களின் ஒரு முக்கியமான காலகட்டத்தைச் சித்தரிப்பதன்மூலம் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கின்றது. இலங்கை சாகித்திய மண்டல விருதினையும் பெற்றுள்ளதோடு தமிழகத்தில் முதுகலைப் பட்டப் படிப்பிற்குப் பாடநூலாகவும் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

‘லயத்துச் சிறைகள்’ நாவல் இப்பொழுது இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவருவது இந்த நாவலாசிரியருக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வெற்றியாகும். ‘எந்த மக்களைப் பற்றி எழுதுகின்றோமோ, அந்த மக்களை அந்த எழுத்துக்கள் சென்றடைய வேண்டும்’ என்கிற அவாக்கொண்டவர் நாவலாசிரியரான தி.ஞானசேகரன். தினமும் அவர் சந்திக்கும் இரத்தமும் சதையும்கொண்ட உயிருள்ள பாத்திரங்களே ‘லயத்துச் சிறைகள்’ நாவலில் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன.

இவருடைய படைப்புகள் மலையக இலக்கியமாக மலர்ந்து தமிழ் இலக்கியத்திற்கு உன்னதும் சேர்க்கிறன. இவரிடமிருந்து இன்னும் நிறைய எதிர்பார்க்கலாம்.

மலையக வெளியிட்டகம்,
த.பெ.எண் 32,
கண்டி.

அந்தனி ஜீவா
பதிப்பாசிரியர்.
25.01.1998

என்னுரை

மலையகத் தோட்டத்தொழிலாளர்கள் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலான வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். துன்பங்களும் சோகங்களும் நிறைந்த இவர்களது நீண்ட வரலாற்றில், தோட்டங்கள் தேசியமயமாகக் கப்பட்டமை ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது. இந்த வரலாற்றுத் திருப்பு முனையிலிருந்து நிர்வாகம் திரும்பவும் கம்பனிகளுக்கே கைமாறிய காலம்வரையுள்ள இரண்டு தசாப்தங்களில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் இவர்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை இந்த நாவல் இலக்கிய வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

வெளியுலகத் தொடர்புகள் அதிகமின்றி ஒரு முடிய கட்டமைப்புக்குள் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்த, இக்காலப்பகுதியிலேதான் அரசுக் குழுமங்கள் அரசாங்கப்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டன.

கல்வித் தரத்தை மேம்படுத்தவேண்ட தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் கல்விக்கப்பட்டு, ஆசிரியத்தொழில் கல்வி நிர்வாகம் போன்ற துறைகளில் இந்தியத் தமிழருக்கு சலுகை அடிப்படையில் முன்னுரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. நாடற்றவர்கள் யாபேருக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு, சிலநடைமுறைச் சிக்கல்களுக்கு மத்தியிலும் இவர்கள் அரசியலில் பங்கேற்கவும் அரசாங்க உத்தியோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், சொந்தத்தில் நிலம், வீடு போன்ற சொத் துக்களை வாங்கவும் சட்டாதியாக வழிசைமக்கப்பட்டன.

இத்தகைய ஊக்குவிப்புகளுக்குப் பின்னரும் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத்தரத்தில் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. இதற்குரிய காரண காரியத் தொடர்புகள் இந்நாவலில் ஆழாயப்படுகின்றன; முன்னேற்றத்துக்கான வழிமுறைகள் கோடிகாட்டப்படுகின்றன.

இந்நாவல் சிலதிருத்தங்களோடு இப்போது இரண்டாவது பதிப்பாக வெளிவருகின்றது.

நான் இந்த நாவலை எழுதுவதற்குத் தூண்டுகோலாய் அமைந்தவரும் பிரபல எழுத்தாளரும் ஆய்வாளருமான திரு.சாரல் நாடன் அவர்களே இந்த இரண்டாவது பதிப்பிற்குப் பொருத்தமான ஒரு முன்னுரை யையும் எழுதியுள்ளார். இந்தப் பதிப்பினைக் கண்ணியில் வடிவமைத்தவர் ஆசிரியர் திரு.ஆழுமுகம் சந்திரமோகன் அவர்கள். நன்பர் அந்தனி ஜீவாதனது மலையக வெளியீட்டக்த்தின் மூலம் மீண்டும் இந்நாவலை வெளிக் கொணர்ந்துள்ளார். இவர்கள் யாபேருக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி என்றும் உரியது.

19/7, பேராதனை வீதி,
கண்டி.

தி.ஞானகேகரன்.
20-02-1998.

லயத்துச் சிறைகள்

இரண்டாவது பதிப்புக்கான

முன்னுரை

தி.ஞானசேகரின் வளமான எழுத்தாற்றலுக்கு இதுவரைக்கும் நூலுருவில் வெளிவந்துள்ள ‘புதிய சுவடுகள்’ (1977), ‘குருதிமலை’ (1979), ‘லயத்துச் சிறைகள்’ (1994) என்ற நாவல்களும் ‘காலதரிசனம்’ (1973) சிறுகதைத் தொகுதியும் ‘கவ்வாத்து’ (1996) குறுநாவலும் சான்று பகர்கின்றன.

இவற்றுள் குருதிமலை, லயத்துச் சிறைகள், கவ்வாத்து என்ற முன்றும் தோட்டப்புறப் பின்னணியிலெழுந்த படைப்புகளாக அமைந்து மலையக நாவல் துறையில் அவரது பிரசன்னத்தை உறுதிசெய்துள்ளன.

மலையகத்திலிருந்து நூல் வடிவில் அச்சில் வெளியாகியுள்ள நாவல்கள் இருபத்து நான்கு என்றியப்படுகின்றது.

இவற்றுள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களை நூல் வடிவில் தந்த பெருமை மக்கள் கவிமணி ஸி.வி.வேலுப்பிள்ளை, தி.ஞானசேகரன் என்ற இருவருக்கும் உண்டு.

இன்றேற்பட்டிருக்கின்ற கல்வி மாறுதல்களும், சுற்றுச்சூழலும் இந்த இருபடைப்பாளிகளினதும் தலை ஒரு நாவலை மூன்றாம் பதிப்பில் காணும் (குருதிமலை - வீட்றறவன்) முயற்சிக்கு வழிவகுத்துள்ளன. இந்த வரிசையில் இப்போது ‘லயத்துச் சிறைகள்’ இரண்டாம் பதிப்பு வெளிவருவது என்னைப் பூரிப்பில் ஆழ்த்துகிறது.

நன்பர் ஞானசேகரனின் நாவல் படைக்குந்திறனுக்குக் கிடைத்த வெற்றியாக இது கருதப்படல் வேண்டும். அவருக்குப் பெருமையும் நமக்கு மகிழ்வும் தரும் இந்த இரண்டாம் பதிப்பு மலையக நாவல் குறித்துச் சில சிந்தனைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

1930களில் இரண்டு தமிழ்த்தினசரிகள் இலங்கையில் வேருன்றித் தோட்டப்பறங்களில் காச கொடுத்துப் பத்திரிகைகளை வாங்கி வாசிக்கும் பழக்கத்தை ஓரளவுக்கேனும் தோற்றுவித்திருந்தன. தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் சஞ்சிகைகளும் வாசிக்கப்பட்டன. வாச்கர்களின் தேவையைப்

பூர்த்தி செய்யும் விதத்தில் வீரகேசரி ஆசிரியர் எச்.நல்லையா பல தொடர்களை எழுதினார். இந்திய வம்சாவழித் தமிழரால் அதிகம் வாசிக்கப் பட்ட பத்திரிகையாக அமைந்த வீரகேசரியில் - இந்தியத் துவேஷம் இலங்கை அரசியல்வாதிகளால் வளர்க்கப்பட்டு எதிர்காலத்தில் இனக் குரோதமாக வளரும் அபாயமிருந்ததை வெளிப்படுத்தும் விதத்தில் அவரெழுதிய 'சோமாவதி' அல்லது இலங்கை இந்தியநட்பு' என்ற தொடர்க்கை மூலம் பின்னர் 1940ல் நூலாகவும் வந்தது.

1948ல் இலங்கைக்குச் சுதந்திரம் கிடைத்தது. சுதந்திர இலங்கையில் முதலாவது சட்டமசோதா மூலம் எட்டுலட்சம் இந்திய வம்சாவழிமக்கள் நாடற்றவர்களாக்கப்பட்டனர். சொந்த நாட்டிலேயே அந்தியமாயினர். இனதிடப்படையிலும், மொழியிடப்படையிலும் இந்தமக்களது உணர்வுகள் விரோதக் கண்ணோட்டத்தின்பாற்பட்டு அடக்குமுறைக்குள்ளாகின. கவிதை களும், பாடல்களும், நிறைந்த அளவில் தோன்றலாயின. குறிப்பாக எம்.ஏ.அப்பாஸ், டி.எம்.பெருமக்மது, சிதம்பரநாதபாவலர், ஸ்ரீ.வி.வேலுப் பிள்ளை, சக்தீ அ.பாலையா ஆகியோரது படைப்புகளைச் சொல்லலாம்.

1960ம் ஆண்டுக்குப்பின்னர் இந்த மக்களில் லட்சக்கணக்கானோர் ஸ்ரீமா சாஸ்தரி ஒப்பந்தத்தின்படி கட்டாய நாடுகடத்தலுக்குள்ளாயினர். 1977லும் 1983லும் கட்டவிழித்துவிடப்பட்ட வன் செயலுக்குள்ளாகி இலங்கையில் உள்ள உறவுகளைத் துண்டித்துக்கொள்ளும் நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளானோர் மேலும் ஆயிரக்கணக்கானாராவர். இந்த அவலத்துக்குள்ளிக்காதிருந்தவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இரவோடிரவாகத் தமது உடைமைகள் அனைத்தையும் இழந்து, இருக்கும் லயக்காம்பராக்களையும் காடையர்களின் கைவரிசையினால் தீயரக்கணுக்குப் பறிகொடுத்துக் காடுகளில் படுத்துறங்கும் நிர்க்கதிக்குள்ளாயினர். இழப்பதற்கு இனித் தமது உயிரைவிட வேறுதுவும் இல்லை என்ற நிலைக்குள்ளானபோது வெறுமனே போகுமுயிர் போராடிப் போகட்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தனர். அழிவின் விளிம்பிலிருந்து தங்களைக் காத்துக் கொண்டனர். இசுசம்பவங்களை உள்ளடக்கிய காலத்தில் - முப்பதாண்டு காலமாகத் தோட்டப்புற மக்களிடையே வாழ்ந்து வருபவர் ஞானசேகரன் அவர்கள்.

உடன் உழைக்கும் மக்களின் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து கொண்டாலும் உடனிருந்து பகிர்ந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் தோட்டத்தொழிலாளர்களுக்கு மத்தியில் பணியாற்றும் ஞானசேகரன் புரிதலும் பகிர்தலும் இணைந்தால் உருவாகும் சிற்றனையோட்டத்தைப் படைப்புகளாக்கித் தருகிறார். தொழிலாளர்கள் மிக ஆரவாரத்தோடு எதிர்பார்த்திருந்த தேசியமயப்படுத்தல் நடைமுறைக்கு வந்தபோது அது தொழிலாளர்களுக்கு எதிராக இருந்ததையும் அவர்களை அந்தியமயப் படுத்தியமையையும் தம் கண்களால் பார்த்து நெஞ்சு பதறி உளத் தாக்குதலோடு 'குருதிமலை' நாவலைப் படைத்து வெற்றிகண்டவர் அவர்.

இந்த லயத்துச் சிறைகள் நாவலில் வரலாற்றுத் திருப்புமுனையாகக் கொள்ளப்படும் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டதிலிருந்து திரும்பவும் கம்பனி நிர்வாகத்துக்குக் கைமாறும் காலவரையில் உள்ள இருபதாண்டு காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் பேசப்படுகின்றன.

இம்மாற்றங்கள் கொழிலாளமக்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்படுக்கிய தாக்கங்களை இந்நாவல் வெளிச்சம் போட்டுக்காட்டுகின்றது. இந்நாவலில் சித்தரிக்கப்படும் காலப்பகுதியில்தான் வெளியுலகத்தொடர்புகள் அதிகமின்றி ஒருமுடிய கட்டமைப்புக்குள் வாழ்ந்த இம்மக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்தவேண்டி அரசும் அரசாங்கப்பற வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் முயற்சிகள் பல மேற்கொண்டன. அத்தகு முயற்சிகளின் பலாபலன்களை அந்தமக்கள் அனுபவிப்பதைத் தடுப்பதற்கும் தாமே அனுபவிப்பதற்கும் அதிகாரத்தில் இருந்தோர் தமது பதவிகளைப் பயன்படுக்கினர்.

இந்நாவலில் மலையகத்தோட்டத்தின் பலவேலைத்தளங்கள் யதார்த்தமாகச் சித்தரிக்கப்பட்டு, தற்போதைய தோட்டவாழ்க்கையை, வாசிப்பவர் மனக்கண்முன்னே கொண்டு வருவதில் வெற்றி காணப்பட்டுள்ளது.

குருதிமலையில் வரலாற்று நிகழ்வுகள் படம்பிடித்துக் காட்டப்பட்டன என்றால் லயத்துச் சிறைகளில், வரலாறு ஒன்று உருவாகிக் கொண்டு இருப்பதைச் சம்பவங்கள்மூலம் ஞானசேகரன் நமக்குக் காட்டியுள்ளார் எனலாம்.

'பொருளாதாரத்தில் இந்த மக்கள் பின்தங்கிப் போனதற்குக் காரணம் தம் தொழிலுக்குத் தோட்டத்தை மட்டுமே நம்பி இருப்பதுதான்' என்று இந்நாவலில் ஒரு கதாபாத்திரம் பேசுகிறது.

ஞானசேகரன் இந்த மக்களின் விடிவுக்குத் தாமறிந்து வைத் திருக்கும் முப்பதாண்டுகால அனுபவத்துக்கூடாகக் கூறும் வழிமுறையின் சரி பிழையைக் காலம் கூறும். இந்நாவலின் முக்கியத்துவம் அப்போது இன்னும் அதிகமாகவே உணரப்படும்.

லயத்துச் சிறைக்கான இரண்டாம் பதிப்பின் முன்னுரையை எழுதுகையில், இந்த நாவலை மூன்றாண்டுக்கு முன்பு அவர் எழுதும் போது, நாடோறும் அந்தினேரத்தில் அவரும் நானும் எனதில்லத்தில் சந்தித்து இலக்கியம் சம்மந்தமாகத் தர்க்கித்தும் எழுத்துலக அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டும் பயன் பெற்றது நினைவுக்கு வருகிறது. பெருந் தோட்டத்துறையில் மீண்டும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டுள்ள தனியார் கம்பனி நிருவாகக் கெடுபிடிகளுக்கு மத்தியில் நாங்கள் மகிழ்ச்சியோடிருந்தது அதுபோன்ற நேரங்களில்தான்.

தற்போது ஞானசேகரன் மிகவும் சுறுசுறுப்புடன் இயங்குவதைக் கண்டு நான் மிகவும் உவகை அடைகிறேன். அடிக்கடி அவரது படைப்புகள் நாளேடுகளில் வெளிவந்து இன்னுமொரு நூல் வெளிவர இருப்பதற்குக் கட்டியங்கூறி நிற்கின்றதைக் காண்கிறேன். என் இனிய வாழ்த்துக்கள்.

சாரஸ் நாடன்

தலைவர்

மலையக கலை இலக்கியப் பேரவை.

நன்றி நவிலல்.

கண்டி மாவட்டப் பாரானுமன்ற உறுப்பினரும் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் உபதலைவருமான கெளரவ. எஸ். இராஜரட்னம் அவர்கள் எனது மலையக நாவல்களின் பிரதிகள் பலவற்றைக் கொள்வனவு செய்து, பாடசாலை நூல் நிலையங்களுக்கு அன்பளிப்புச் செய்தார்கள். அதன் காரணமாக இந்த 'லயத்துச் சிறைகள்' நாவலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருவது சாத்தியமாயிற்று. அவர்கள் மலையக இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழங்கிவரும் பேராதரவினைப் பாராட்டுவதோடு எனது மனப்பூர் வமான நன்றியையும் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தி.ஞானசேகரன்

லധக்துச் சிறைகள்.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த வழக்கற்பாறை லயம் விழித்துக் கொண்டது. லயத்தின் பின்புறத்தில் உள்ள 'ஹத்துப்பீலியில் பாத்திரங்களின் உரசல் சத்தமும் தன்னீர் ஏந்தும் சலசலப்பும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தன. இடையிடையே பெண்களின் கலகலப்பும் கலந்துவந்தது.

தொங்கற்காம்பராவில் முனியாண்டித்தாத்தா எழுந்துவிட்டார் என்பதற்கு அறிகுறியாக இருமல் சத்தமும் வெற்றிலை இடிக்கும் ஒசையும் இலோசாகக் கேட்டன. முன்றாவது காம்பராவில் இஸ்தோபில் அடைக் கப்பட்டிருந்த கோழிகள் விடுதலைவேண்டிக் கொக்கரிக்கத் தொடங்கின.

கந்தரம் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருந்தான். வழக்கத்திற்கு மாறாக நேரத்துடனேயே அவனுக்கு விழிப்பு ஏற்பட்டுவிட்டது. அவனது வாழ்வில் இன்று ஒரு முக்கியமான நாள். அவன் பிறந்துவளர்ந்த அதேதோட்டத்தில் அவனுக்குக் கிடைத்த குடும்பநலமேற்பார்வையாளர் - 'வெல்பயர் சுப்பவைசர்' உத்தியோகத்தை இன்றுதான் அவன் பொறுப்பேற்கப் போகிறான்.

"ஏம்பா கந்தரம், இன்னும் எந்திரிக்கலயா? மொதமொதல்ல இன்னிக்குத்தான் வேலைக்குப் போப்போ; இன்னமுந் தூங்கிறியா..?" பக்கத்துக் காம்பராவிலிருந்து முனியாண்டித்தாத்தா குரல்கொடுத்தார். முதுமையில் தோய்ந்த அவரது குரல் கரகரத்து ஒலித்தது.

முனியாண்டித்தாத்தா தனக்கு வயது தொண்ணுறைத் தாண்டிவிட்ட தாகக் கூறிக்கொள்வார். "ஆனாலும் அவரைப் பார்க்கும்போது, எழுபதுக்குச் சற்று முன்பின்னீர்க்கத்தான் மதிப்பீட்டாய்.

"தாத்தவா, நா வெள்ளனவே எந்திரிச்சிட்டேன்; கும்மா கொஞ்ச நேரம் படுத்திருக்கேன்.."

"எங்க ஒன் ஆயா, சத்தத்தைக் காணோமே..?"

“பீலிக்குப் போயிருக்குத் தாத்தா” எனக் கூறிக்கொண்டே சோம்பல் முறித்துக்கொண்டு எழுந்த சுந்தரம், தான் படுத்திருந்த ஒலைப்பாயைச் சுருட்டி அட்டல் கம்புகளில் தொங்கிய கயிற்றினுடே தினித்துவிட்டு, மெதுவாக இல்தோப்பின் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்தான்.

பிரட்டு மணியோசை காற்றில் மிதந்து வந்தது. மீனாச்சி அவசர அவசரமாகத் தண்ணீர் நிரம்பிய குடத்துடன் உள்ளே நுழைகிறாள்.

“தம்பி சுந்தரம், இப்பதான் எந்திரிச்சியா..? இன்னிக்கு தொரையைப் பாக்க ஆபீஸாக்கு எத்தனை மணிக்குப் போகணும்?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே இல்தோப்பில் இருக்கும் தின்னையில் தண்ணீர்க்குடத்தை வைத்துவிட்டு அடுப்பைச் சுத்தஞ்செய்யத் தொடங்கினாள் மீனாச்சி.

“ஏழரை மணிக்கு வரச்சொல்லி காயிதத்தில் அடிச்சிருக்கு.. இங்க இருந்து ஏழ மணிக்குப் போனாலும் போதும்.”

அப்போது பக்கத்துக் காம்பராத் தாத்தாவின் குரல் மீண்டும் ஓலித்தது. “மீனாச்சி, என்ன அடுப்புப் பத்தவச்சிட்டியா..? எனக்கும் கொஞ்சம் சாயத்தண்ணி ஊத்து.”

தாத்தா தனியாகத்தான் வாழ்கிறார். அவரது மனைவி இரண்டாவது பிரசவத்தின்போது கஷ்டப் பிரசவமாகி, இரத்தப்பெருக்கேற்பட்டு இறந்து போனாள். தனது மகளை அவர் அட்டன் பக்கத்தில் உள்ள தோட்டத்தில் கட்டிக்கொடுத்திருக்கிறார். மகள் எப்போதாவது வருடத்தில் ஒருதடவை வந்து தாத்தாவைப் பார்த்துவிட்டுப் போவதோடு சரி. மகளோடு சென்று வாழ்வதற்கு அவருக்குப் பிரியமில்லை. தான் பிறந்தமண்; ஓடியாடி விளையாடிய பூமி; இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி வளர்த்தெடுத்த தேயிலைச் செடிகள்; அவரது வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் கொடுத்த மலைச்சாரல்கள்.. இவற்றையெல்லாம் பிரிந்துசெல்ல அவரால் முடியவில்லை.

மீனாச்சியும் சுந்தரமுந்தான் அவருக்கு இப்போது பற்றுக்கோடாக விளங்குகிறார்கள். அவருக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்கிறார்கள். மீனாச்சி அவரைத் தனது தந்தையைப்போல எண்ணிப் பராமரித்து வருகிறாள்.

“இந்தா தம்பி, இந்தக் கோப்பையைத் தாத்தாக்கிட்ட குடுத்திட்டு வா.” தேநீர்க் கோப்பையையும் சீனிச்சாடியையும் சுந்தரத்திடம் கொடுத்தனுப்பினாள் மீனாச்சி.

“தாத்தா தேத்தண்ணி வச்சிருக்கேன்; கையைப்புடிங்க, சீனி கொஞ்சம் தாரேன்.”

“கொஞ்சம் தாப்பா; போதும்..”

தாத்தாவின் நடுங்கும் கைகளை ஆதரவாகப்பற்றி, அதில் சாடியில்

இருந்து சீனியைக் கொட்டினான் சுந்தரம்.

நன்றாக விடிந்துவிட்டது.

சுந்தரம் சவர்க்காரத்தையும் சாரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு குளிப்பதற்காக வழுக்கற்பாறை ஆற்றை நோக்கி நடந்தான்.

“மீனாச்சி, எங்க.. சுந்தரம் போயிட்டானா?”

“ஏந் தாத்தா?”

“இல்லேம்மா, அவன் பொறந்தபோது ஒன் குடும்பமே ஒன்ன ஒதுக்கி வைச்சிட்டாங்க, நீ அப்ப ஒங்க அண்ணன்கிட்ட சம்புராயம் புடிச்சியே நெனைவிருக்கா..? ஒன் மகனைப் படிக்கவைச்சி இந்தத் தோட்டத்திலயே உத்தியோகம் பாக்க வைக்கிறேன்னு சொன்னியே..”

“ஆமா தாத்தா, அது என்னால் மறங்க முடியுமா? அப்பன் மருதவீரன் என்னைக் கைவிடல்ல..”

“ஆமா மீனாச்சி, அந்தச் சங்கதியெல்லாம் ஓம் புள்ளைக்கிட்ட எப்பவாவது சொல்லியிருக்கியா?”

“ஜௌயோ தாத்தா, பெலமாப் பேசாதீங்க; அவனுக்கு எதுவும் தெரியவேணாம்..”

“அவன் என்ன சின்னைப் புள்ளையா.. அவன் படிச்சவன்; ஒலவாய முடினாலும் ஊரு வாயை முடேலாது.... யாராச்சும் சொல்லிடுவாங்க.”

“அப்புடிச் சொன்னாச் சொல்லிட்டுப் போறாங்க, நம்ம வாயில இருந்து ஏன் அது வரனும்; எம்புள்ளைக்கிட்டயே நா இதெல்லாம் எப்புடிச் சொல்லுறந்து?”

தாத்தா மெளனமானார்.

“சரி தாத்தா, சுந்தரம் வந்திடுவான்; அப்புறமாக் கதைப்போம்.” எனக் கூறிக்கொண்டே அடுப்பில் வைக்கப்பட்டிருந்த ரொட்டித்தகரத்தின்மேல் மாவைத் தட்டத்தொடங்கினாள் மீனாச்சி.

குளித்துவிட்டுவந்த சுந்தரம் அவசர அவசரமாக உடையனிந்து கொண்டு, காலை உணவை அருந்திவிட்டு ஆபீஸாக்குப் புறப்பட்டான்.

வழுக்கற்பாறை லயத்திலிருந்து புறப்பட்டு பணியலயத்தின் கோடிவழியாக மேலே சென்றால் வருவது குண்டன்கங்காணிலயம். அதையடுத்து இருப்பது மேட்டு லயம். ஆபீஸாக்குச் செல்வதானால், மேட்டுலயத்துப் பக்கத்தில் இருக்கும் பதினைந்தாம் நம்பர் மலையில் குறுக்கு வழியாக ஏறி, பின்னைமடுவத்தின் பக்கத்தால் செல்லும் கரத்தரோட்டு வழியாகச் செல்லவேண்டும்.

பனிமுட்டம் இன்னமும் கலையவில்லை. காலைக்கதிரவனின் ஓளிக்கதிர்கள் பச்சைப்பேசேலென விரிந்து கிடக்கும் தேயிலைச் செடிகளின் மேல் படர்ந்து தங்கக் கீற்றுகளாய் ஜோவித்தன. காலையினங்காற்றின் மென்மை இதமாக இருந்தது.

பதினெந்தாம் நம்பர் மலையில் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள் நிரைபிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“பொலி.. பொலி..; பொலியோ பொலி..” கங்காணி உரத்துச் சத்தமிடு கிறார்.

பெண்கள் இயந்திரமாக இயங்கத் தொடங்கினர். இரண்டு இலைகளும் ஓர் அரும்புமாக தேயிலைச் செடிகளிலிருந்து கொழுந்துகளைக் கொய்து கைகள் நிரம்பியதும் முதுகின் பின்புறமாகத் தொங்கும் கூடையில் போடுகின்றனர்.

கொழுந்து பொலிந்தால் அவர்களது வாழ்வும் பொலியும்.

சுந்தரத்துக்குத் தனது தாயின் நினைவு வந்தது. அவனுக்கு இன்று மட்டக்கொழுந்து மலை. இந்நேரம் அவள் அங்கு சென்றிருப்பாள். தன்னை வளர்த்தெடுத்து, படிக்கவைத்து, இன்று இந்தத் தோட்டத்திலேயே ஓர் உத்தியோகம் பார்க்கப்போகும் அளவுக்கு ஆளாக்குவதற்கு தன்னந் தனியனாக அவள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அநுபவித்திருப்பாள். தினந்தினம் கூடைசுமந்து கொழுந்தெடுத்து மலைமலையாக ஏறியிறங்கி எப்படியெல்லாமோ கஷ்டப்பட்டிருப்பாள்.

நினைவலைகளினாடாக சுந்தரம் ஆபீஸை அடைந்தான்.

பெரிய கிளாக்கர் அப்போதுதான் ஆபீஸ்கதவைத் திறந்துகொண்டிருந்தார். டிவிசன் கிளாக்கர்மாரும் ஓவ்வொருவராக வந்துகொண்டிருந்தனர். பனிய டிவிசன் பெட்டிக்காரன் செக்ரோலும் டயறியும் அடங்கிய பெட்டியைத் தலையில் சுமந்துவந்து ஆபீஸின் முன்னால் இருக்கும் வராந்தாவிலுள்ள திண்ணையில் இறக்கிவைத்தான்.

“குட் மோனிங் ஸேர்.”

“குட் மோனிங்” எனப் பதில்வணக்கம் கூறியபடி திரும்பிய பெரிய கிளாக்கர், சுந்தரத்தைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்துவிட்டு “எப்படி.. பயிற்சி யெல்லாம் முடிந்துவிட்டதா?” எனக் கேட்டார். அவர் ஆங்கிலத்திலே உரையாடியதால், சுந்தரமும் ஆங்கிலத்திலேயே பதிலளித்தான்.

“ஆமாக், சென்றகிழமைதான் பயிற்சி முடிவடைந்தது. இன்று வேலையைப் பொறுப்பேற்கும்படி கடிதம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.”

“யேஸ், துரைக்கும் அக்கடிதத்தின் பிரதி அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது.” எனக் கூறிக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார் பெரிய கிளாக்கர்.

அவரைத் தொடர்ந்து அங்குநின்ற மற்றைய கிளாக்கர்மாரும் உள்ளே சென்றனர். சிறிது நேரத்தில் ஆபீஸ் இயங்கத் தொடங்கியது.

ஆபீஸின் அருகிலேதான் பெரியபங்களா இருக்கிறது. அங்கிருந்து குறுக்குப்பாதை வழியாகப் படிக்கட்டில் பெரியதுரை நடந்துவருவது தெரிந்தது.

சுந்தரத்தை குடும்பநலமேற்பார்வையாளர் உத்தியோகத்திற்குத் தெரிவுசெய்த துரை, அவன் கொழும்பில் மூன்றுமாதப் பயிற்சிக்காலத்தில் இருந்தபோது மாற்றலாகி வேறு தோட்டத்துக்குச் சென்றுவிட்டார். இப்போது வந்திருப்பவர் புதியதுரை. இன்றுதான் முதன்முதலாகச் சுந்தரம் அவரைச் சந்திக்கப் போகிறான்.

துரை ஆபீஸ்வாசலை அடைந்தபோது, “குட் மோனிங் ஸேர்” என வணக்கம் கூறினான் சுந்தரம்.

பதிலுக்குத் தலையை மட்டும் ஆட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார் துரை.

துரை தனது ஆசனத்தில் அமர்ந்து அன்றைய பிரட்டுத் துண்டு களையும் டிவிசனிலிருந்து வந்திருந்த டயரிகளையும் பார்வையிட்டார். பின்னர் தபாலுக்கு அனுப்பவேண்டிய கடிதங்களுக்கு ஒப்பமிட்டார்.

பெரிய கிளாக்கர் உள்ளே சென்று சுந்தரம் வந்திருப்பதை அவரிடம் கூறினார்.

“உள்ளே வரச்சொல்லுங்கள்” எனக்கூறிவிட்டுத் தனது ஆசனத்தின் பின்புறமாக உடலைச் சாய்த்து நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார் துரை.

சுந்தரம் உள்ளே நுழைந்தபோது மீண்டும் ஒருமுறை ‘குட் மோனிங்’ சொன்னான்.

“குட்மோனிங்.., ஆர் யூ த நியூ வெல்பயர் கப்பவைசர்..?”

“யெஸ் ஸேர்.”

“லெட் மீ ஸீ யுவர் :.பைல்.”

சுந்தரம் பணிவுடன் தான் கொண்டுவந்திருந்த :.பைலை அவரிடம் கொடுத்தான்.

மேலோட்டமாக அதனைப் பார்வையிட்ட துரை, “அ.., ந் இந்தத் தோட்டதைச் சேர்ந்தவன்தானா?” என வினவினார்.

“யெஸ் ஸேர்.”

“அப்படியானால் உனது தாய் தந்தையர் இந்தத் தோட்டத்திலேதான் கூலிவேலை செய்கிறார்களா?”

“ஆமாம், எனதுதாய் இங்குதான் வேலை செய்கிறாள். தந்தை எனது அறியாப் பருவத்திலேயே இறந்துவிட்டார்.”

துரை சிறிதுநேரம் மௌனமானார். உதட்டைப் பிதுக்கியவாறு தனது நெற்றியை விரல்களால் வருடினார். பின்னர் திடீரெனச் சுந்தரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துக் கூறினார், “முந்தென் காலத்தில் குடும்ப நல மேற்பார்வையாளர் என்றொரு தொழில் தோட்டங்களில் இருந்ததில்லை. இப்போதுதான் புதியபுதிய தொழில்கள் தோட்டங்களில் ஏற்படுத்தப் படுகின்றன.. எல்லாமே அநாவசியம்; வீண் பிரச்சனைகளும் செலவுகளுந்தான்..”

துரை இப்படிக் கூறியது சுந்தரத்திற்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. என்ன கூறுவதென்றே அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தோட்டத்துரையுடனும் ஏனைய உத்தியோகத்தர்களுடனும் சுமுகமான உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டால்தான் குடும்பநல மேற்பார்வையாளர் உத்தியோகத்தைச் சிறப் பாகச் செய்யலாமெனப் பயிற்சியின்போது அவனுக்கு அறிவுறுத்தல் கூறியிருந்தார்கள்.

அவன் எவ்விதமான பதிலும் கூறாமல் இருப்பதைக் கவனித்த துரை, “வட்டு யூ ஸே..?” எனக்கேட்டு அவனது முகத்தை ஊடுருவினார்.

“இப்போதெல்லாம் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றுவதில் அரசாங்கமும் பிறநாட்டுச் சமூகசேவை நிறுவனங்களும் அக்கறை கொண்டுள்ளன. அதனாலேதான் எம்மைப் போன்றவர்களை நியமித்து எம்முடாக தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத் தரத்தை மேம்படுத்த முயற்சி செய்கிறார்கள்.”

துரை புன்னகை செய்தார்; அவரது புன்னகையில் அலட்சியம் தொனித்தது.

“நான் முன்பிருந்த தோட்டத்தில் இப்படித்தான் ஒரு குடும்பநல மேற்பார்வையாளரை நியமித்தார்கள்.. அவனோ தொழிலாளர்களோடு தோழுமையுண்டு, நெருங்கிப்பழகி, அவர்களை நிர்வாகத்திற்கு எதிரான காரியங்களைச் செய்வதற்குத் தூண்டிவிட்டான். அதனால் எனக்கும் பெருஞ் சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்தார்கள். அதன்காரணமாக நான் இங்கு மாற்றலாகி வரவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டுவிட்டது.”

“.....”

“நிர்வாகத்திற்குச் சார்பாக நடந்துகொண்டால் எவ்வித பிரச்சனையும் இருக்காது. உனது வேலையைத் தோட்டத்து டாக்டரின் அநுசரணையுடன் மேற்கொள்ளலாம். தொழிலாளர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும்.”

“தங்களுக்கு எவ்வித பிரச்சனையும் ஏற்படும்படியாக நான் நடந்துகொள்ளமாட்டேன் ஸோ..” தயங்கியபடியே கூறினான் சுந்தரம்.

“சரி.. நீ போகலாம்..” எனக் கூறிக்கொண்டே எழுந்து வெளியே வந்தார் பெரியதுரை.

அப்போது தோட்டத்து லொறி ஆபீஸ் வாசலில் வந்துமின்றது. அதனைக் கவனித்த பெரியதுரை, ஏதோ ஞாபகத்திற்குவந்தவராகச் சற்றுத் தயங்கினின்றுவிட்டு சுந்தரத்தின் பக்கம் திரும்பினார்.

“இன்று எனது அல்சேஷன் நாய்க்கு ‘ஏ.ஆர்.வி.’ ஹசி போட வேண்டியுள்ளது; மிருக வைத்தியரிடம் அதைப்பற்றி டெலிபோஸில் கூறியிருக்கிறேன். நீ இப்போது இந்த லொறியில் எனது பங்களாவுக்குச் சென்று, தோட்டக்காரனுடன் நாயையும் ஏற்றிக்கொண்டு டவுனுக்குப்போய் ஊசிபோடுவித்து வரவேண்டும்.”

துரை இப்படிக் கூறிவிட்டு அவனது பதிலுக்குக் காத்திராமல் வெளியே சென்றார்.

சுந்தரம் பெரிய பங்களாவிற்கு லொறியில் சென்றபோது, அல்சேஷன் நாய் பயங்கரமாக உறுமிக்கொண்டே லொறியின் முன்புச் சீற்றில் ஏறிக் குந்திக்கொண்டது.

2.

மாலை மயங்கும் நேரம்.

பகல் முழுவதும் உழைத்துக் களைத்த பெண்கள் பலர் இப்போது சமையல் வேலை செய்வதில் முனைந்திருந்தனர். ஆண்களிற் சிலர் கடைப்பக்கம் போயிருந்தனர். சிலர் நாட்டுக்குக் கள்ளுக் குடிக்கக் கூடிய சென்றிருந்தனர். இளவட்டங்கள் பலர் குண்டன்கங்காணிலயத்தில் புதிதாக வாங்கிய டி.வி.யில் நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

சுந்தரம் குழம்பிய மனதுடன் இல்தோப்பில் போடப்பட்டிருந்த வாங்கில் சாய்ந்திருந்தான். துரை காலையில் அவனிடம் நடந்துகொண்ட விதம், அவனைப் பெரிதும் குழப்பியிருந்தது. தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை எவ்வாறென்றாலும் மேம்படுத்தவேண்டுமென அவன் பலவாறான திட்டங்களைத் தீட்டியிருந்தான். தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் குடும்பநல மேற்பார்வையாளர் உத்தியோகம் தனது திட்டங்களைச் செயற்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவியாக இருக்குமென அவன் என்னினான். ஆனால் பெரியதுரையோ தொழிலாளர்களோடு நெருங்கிப் பழகுவதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென ஆரம்பத்திலேயே எச்சரித்துவஷ்டார். துரையைப் பகைத்துக்

கொண்டு தோட்டத்தில் எவ்வித நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ள முடியா தென்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும்.

மேட்டுலூயத்துப் பெரியசாமியும் குமாரும் அப்போது அங்கு வந்தனர். அவர்கள் இருவரும் தோட்டத்துப் பாடசாலையில் அவனுடன் ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இப்போது தோட்டத்தில் பெயர்பதிந்து வேலை செய்கிறார்கள்.

“எப்புடிச் சுந்தரம் வேலையெல்லாம்? தொரை என்ன சொன்னாரு..?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே குமார் சுந்தரத்தின் பக்கத்தில் அமர்ந்தான்.

“என்ன, மொதநாளே நாயோட ஒக்காந்து லொறியில் போனியே.. இதுக்குத்தான் கொழும்பிலோயி படிச்சிட்டு வந்தியா..?” எனக் கேட்டுக் கொண்டே மூலையில் கவிழ்த்து வைக்கப்பட்டிருந்த கொழுந்துக்கூடையில் அமர்ந்தான் பெரியசாமி.

“சும்மா நீவேற ஃரிச்சலைக் கிளப்பாதடா.. தொரைக்கு நான் செய்யப்போற வேலையைப்பத்தி ஒண்ணுமே தெரியாதுபோல இருக்கு.. அதுதான் யோசிசுக்கிட்டிருக்கேன்.” சுந்தரம் சலிப்புடன் கூறினான்.

“சரிதான், நீ வெல்யீர் வேலைக்கு வந்திருக்கே.. இதில் இருந்துக் கிட்டு என்னதான் செய்யப்போற? கொஞ்சம் வெவரமாச் சொல்லுவே..” குமார் இப்படிக் கேட்டபோது சுந்தரம் சிறிது உற்சாக மடைந்தான்.

“நம்ம மலைநாட்டில் உள்ள தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத்தரம் ரொம்ப மோசமாயிருக்கு.., நம்ம ஆளுங்க இங்கவந்து நூற்றைம்பது வருசத்துக்கு மேலாகுது. இன்னும் அதே பழைய நிலையிலதான் இருக்காங்க; நம்ம பாட்டன், யூட்டன், கொப்பாட்டன் காலத்திலயிருந்து அதே பத்தடிக் காம்பராவிலதான் பரம்பரையா வாழுந்துகிட்டிருக்காங்க.. வாழு மொறயிலும் பெரிசா ஒரு முன்னேற்றமுமில்லை.”

“லெக்கர் அடிக்காத சுந்தரம்; வெசயத்தைச் சொல்லு..” என்றான் பெரியசாமி.

“இப்பத்தான் அரசாங்கமும் வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் நம்ம வாழ்க்கைத்தரத்தை முன்னேற்றவேணுமுன்னு சில நடவடிக்கைகள் எடுத்துவாறாங்க.. அவுங்க எடுக்கிற நடவடிக்கைகள் செயல்முறைப் படுத்துவதற்குத்தான் என்னை மாதிரி உத்தியோகத்தர்களை பல தோட்டங்களில் நியமிச்சிருக்காங்க.”

அப்போது தொழிலாளர் தலைவர் முத்தையாவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“வாங்க தலைவரே.. வாங்க.., குமார் கொஞ்சம் வெலகிக்கடா, தலைவர் ஒக்காரட்டும்..” எனக் கூறியபடி முத்தையாத் தலைவரை வரவேற்றான் சுந்தரம்.

தலைவர் குமாரின் பக்கத்தில் அமர்ந்தார். தலைவருக்கு வயது ஐம்பதைத் தாண்டியிருக்கும். தலையில் வழுக்கை விழுந்திருந்தது. காதோரமாகமட்டும் நரைமுடிகள் சில தென்பட்டன. வெற்றிலைக்காவி ஏறிய பல்விசையில் பல்லொன்று கருமையடைந்திருந்தது. உரையாடும் பல சந்தர்ப்பங்களில் அவர் தான்னிந்திருக்கும் கறுப்புக் கோட்டின் கீழ்ப் புறப் பைக்குள் கையை நுழைத்துக்கொள்வார்.

“அதெல்லாங் சரி தம்பி, நீங்க நம்ம தோட்டத்தில் பொறந்து வளந்து நம்ம தோட்டத்திலயே ஸ்டாப்பா வந்திருக்கீங்க.., நம்மங்குக் கெல்லாம் ரொம்பச் சந்தோஷம். அதுவும் தொழிலாளர்களுக்கு சேவை செய்யனுமன்னே ஒங்களை நெயமிச்சிருக்காங்கனு கேள்விப்பட்டேன்..”

“ஆமா தலைவரே.. நான்மட்டும் தனியா எதையுமே செய்ய முடியாது. ஒங்க எல்லாரோட ஒத்துழைப்போடதான் நான் வேலசெய்ய முடியும்.”

“அதில் என்ன தம்பி.., எப்ப நம்ம ஒதவி வேணுமோ கேளுங்க, நான் செஞ்சுக்தாரேன்.” எனக் கூறிச் சிரித்தார் தலைவர்.

“அப்புறமென்ன தலைவரோட ஒதவியிருந்தாத்தான் தோட்டத்தில எதையும் செஞ்சிடலாமே..,” எனக் கூறினான் குமார்.

“இன்னிக்கும் தொரைக்கிட்ட தொழிலாளிங்க பெரச்சனைதான் பேசினேன். நம்ம தோட்டத்தில இருக்கிற பெரிய பெரச்சனை என்னான்னா, கெழுமையில் முனு நாலு நாள் வேலைதான் கொடுக்கிறாங்க; அதை வச்சுக்கிட்டு ஆளுங்க சாப்பிடுறுதுக்கு ரொம்பக் கல்டப்படுறாங்க.. நானும் எவ்வளவோ தொரைக்கிட்ட பேசிப்பாத்தேன்; ஒண்ணும் சரிவரல்ல.”

“அரை வயித்தோட மலைக்குப்போனா வேலசெய்ய முடியாது; தல சுத்திக்கிட்டு வருகுது.” பெரியசாமி தலைவரைத் தொடர்ந்து கூறினான்.

“தம்பி, நீங்க ஏதும் தொரைக்கிட்ட இதைப்பத்தி பேசேலாதா?” சுந்தரத்தைப் பார்த்துக் கேட்டார் தலைவர்.

“ஆமா, தொரை வேலய ஏன் கொறைச்சுக் கொடுக்கிறாருன்னு யோசிசுக்கப் பாத்தீங்களா தலைவரே..?” எனக் கேட்டான் சுந்தரம்.

“தொரை நெனைச்சா ஏழ நாளும் வேல குடுக்கலாம்; தோட்டத்தில வேலயா இல்லை? அவர் லாபத்தைத்தான் பாப்பாரு..”

“நீங்க நெனைக்கிறது தவறு தலைவரே.. தோட்டத்தில இப்ப சனத்தொகை கூடியிருக்க.. தொழிலாளர் தொகை கூடியிருக்கு. ஆனா முந்தியிருந்த அளவேதான் தோட்டம் இருக்கு.. தோட்டம் பெரிசாகல்.. அதனால் இருக்கிற வேலய ஆளுங்களுக்குப் பிரிசுக்கக் கொடுத்தா கெழுமையில் முனு நாலு நாள்தான் வேலவரும். தோட்டம் நஷ்டம்

இல்லாம இருக்கனுமுன்னு சொன்னா, வேலநாளைக் கூட்டமுடியாது.” என விளக்கினான் சுந்தரம்.

“தம்பி நீங்க இப்ப ஸ்டாப்தானே, தொரைபக்கந்தான் பேசவீங்க” எனக்கூறிச் சிரித்தார் தலைவர்.

“இல்லத் தலைவரே, நானும் உங்கள் ஒருத்தன்தான். எங்க ஆயாவும் இந்தத் தோட்டத்திலதான் வேலசெய்யுது.. நா ஒண்ணும் தொரபக்கம் பேசல். உள்ள வெசயத்தத்தான் சொன்னேன்.”

அப்போது பக்கத்துக்காம்பரா முனியாண்டித்தாத்தா அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“வாங்க தாத்தா, இப்புடி ஒக்காருங்க” எனக்கூறி, தாத்தா இருப்பதற்கு இடங்கொடுத்தான் சுந்தரம்.

“நானும் எல்லாங் கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருந்தேன். நாங்க வேலசெய்யிற காலத்தில் பெரிய கங்காணி பொறுப்பிலதான் ஆட்சி.. தொரையும் பெரிய கங்காணி பேச்சுத்தான் கேப்பாரு. வேலயில்ல எங்கிற பெரச்செனையே கெடையாது.” எனக் கூறிக்கொண்டே வாங்கில் அமர்ந்தார் தாத்தா.

“அந்தக் காலத்தில் பதினாறு வயசிலயே பேரு பதிவாங்க.. பெரியாளுங்களுக்கு திங்கக்கெழுமையிலியிருந்து சனிவரை வேலதான்.. ஆம்புள பொம்புள அத்தனபேருக்கும் வேல.” தாத்தாவைத் தொடர்ந்து கூறினார் தலைவர்.

இதுவரை நேரமும் உள்ளே வேலையில் இருந்த மீனாச்சியும் அவர்களது சம்பாஷணையில் கலந்துகொண்டாள். “பத்து பதினொரு வயசுப் புள்ளைங்க பெரிய கங்காணி கணக்கில் இருக்கிற கொந்தரப்பில் வேலை செய்வாங்க. மத்தியானச் சாப்பாட்டுக்கு வந்திட்டு அப்புறம்போயி நாலு மணிவரைக்கும் வேலசெய்யனும்; பில்லு வெட்டிற்றில் நெறைய வேல யிருக்கும்; சின்னப்புள்ளைங்கெல்லாம் பொழைச்சதே அதிலதானே..”

“இப்பதான் பில்லுவெட்டே கிடையாதே, மருந்துதானே அடிக்கிறாங்க” என்றார் தலைவர்.

“அந்தக் காலத்தில் நெறைய வேல இருந்துச்ச; கொழுந் தெடுக்கிறது.. கவ்வாத்து வெட்டிறது.. பாசான் தெட்டைக்கிறது.. ஓரம் போறுது.. முள்ளுக்குத்திறது.. அறுகெடுக்கிறது.. கவ்வாத்து வெட்டின முடிசுக்கட்டைங்களுக்கு தார் பூசுறது.. இப்புடி எதுசரி வேல இருந்துக்கிட்டே இருக்கும்.” தாத்தா கூறினார்.

“சுந்தரம், சனத்தொகை கூடியிருச்ச அதனாலதான் வேல கொறைஞ்சிருச்சின்னு நீ சொன்னே; ஆனா தொரமாரு வேலையையும்

கொறைச்சிட்டாங்க.”

“ஆமா தாத்தா, சனத்தொகையும் கூடியிருக்கு; வேலையையும் கொறைச்சிட்டாங்க.”

“தொர வேல கொடுக்கமாட்டாரு, லாபத்தைத்தான் பாப்பாரு; ஆளுங்கதான் பட்டினிகெடந்து சாகனும்..” என்றான் பெரியசாமி.

“அப்ப இதுக்கு என்னதான் வழி.. நாமெல்லாம் பட்டினி கெடக்க வேண்டியதுதானா?” பொறுமையிழந்தவன்போலக் கேட்டான் குமார்.

“ஆமா தாத்தா, நீங்க சொல்லுங்க.. அந்தக்காலத்தில் நீங்க இப்படிப் பட்டினி கெடந்திருக்கீங்களா?”

“பட்டினியா.. அப்படிப் பட்டினி கெடந்திருந்தா, இந்த வயசிலும் இப்படி இருந்மாட்டம் இருக்கமுடியுமா? அரிசிச்சாப்புல சனிக்கெழுமைதோறும் எட்டு நாளைக்கு ஒருக்கா அரிசி போடுவாங்க. இடையில் சாப்பாட்டுக்குப் பத்தலைன்னா அடவான்ஸா அரிசி வாங்கிக்கலாம். தேவைன்னா பெரிய கங்காணிக்கிட்ட கைமாத்தாக் காச வாங்கிக்கலாம்.”

“அப்புமங்களா!” என வியந்தான் குமார்.

“இப்ப சல்லிவேணுமுன்னா வட்டிக்கடைக்குத்தான் போகனும்” என்றான் பெரியசாமி.

“அது மட்டுமில்லத் தம்பி, தோட்டக் கணக்கில் சின்னப் புள்ளைங்களுக்கெல்லாம் சோறாக்கிப் போட்டாங்க. ஐஞ்சு வயசில் இருந்து வேலைக்குப் போறவரைக்கும் பகல் சாப்பாடு கெடைக்கும்.”

“சின்ன வயசில் நான்கூடப் பாத்திருக்கேன்; சோறு ஆக்கிப்போடு சோத்துக்காற ஜயாவுக்கு தோட்டத்தில் பேர் போடுவாங்க” என்றான் மீனாச்சி.

“கலியாணம் சடங்குன்னா, பெரிய கங்காணிக்கிட்ட காச கேட்டாத் தங்கவாரு.. அப்புமா மாசம் மாசம் சம்பளம் இருக்கிறமாதிரி எடுத்துக்குவார்.”

“தீபாவளி பண்டிகைக்கு பெரிய கங்காணியே புடவை கொண்டு கொடுப்பாரு.”

“தொழிலாளிங்களுக்கு பெரச்சனையில்லாம் எல்லாமே பெரிய கங்காணி பாத்துக்குவாரென்னு சொல்லுங்க..” என்றான் பெரியசாமி.

“அந்தக்காலம் இனித் திரும்பி வரப்போற்றில்ல” என்றார் தாத்தா.

“நாம பொருளாதாரத்தில் பின்தங்கிப் போனதுக்குக் காரணம், தொழிலுக்குத் தோட்டத்தையே நம்பியிருப்பதுதான். அதோட நம்ம ஆளுங்க கிடைக்கிற சல்லிய ஒழுங்கா செலவழிக்கிறதில்ல; அநியாயமாக் குடிச்ச அழிக்கிறாங்க.” என்றான் சுந்தரம்.

“அப்புடிச் சொல்லாத கந்தரம், தலைவர் ஜயாவுக்குக் கோவம் வரும். அவரும் அந்தினாந்திக்கு நாட்டுக்குப் போறவர்தானே” எனக் கிண்டலாகக் கூறிச் சிரித்தான் பெரியசாமி.

“என்ன தம்பி அப்புடிச் சொல்லே; காலையில இருந்து அந்தி வரைக்கும் மாடுமாதிரி ஒழைக்கிறோம்; கைகால் வலிக்குது. அதுல கொஞ்சம் போட்டாத்தான் அடுத்தநாள் காலையில எந்திரிக்க ஏலும். நாம என்ன குப்பு சாமான்களா சாப்பிடுறோம்; வெறும் வர ரொட்டியும் சோறுந்தான் சாப்பிடுறோம்.”

“என்ன தலைவரே, அப்புடிச் சொல்லிப்புட்மங்க..... நம்ம ஆளுங்க குடிச்குப்புட்டு கும்மாவா இருக்காங்க.. தண்ணியப் போட்டிட்டு வந்தா கண்ணுமுண்ணு தெரியாமப் பொன்டாட்டி புள்ளையப் போட்டு ஒதைக்கிறாங்க.. காசைக்குடிச்ச அழிச்சா வீட்டில பொன்டாட்டி புள்ளைய எல்லாம் பட்டினிதான்.” என்றார் தாத்தா.

“சரியாச் சொன்னீங்க தாத்தா” என்றான் பெரியசாமி.

“நம் சமுதாயம் கெட்டுப் போனதுக்கு குடியும் ஒரு காரணந்தான். வரப்போற சமுதாயமாவது குடியை விட்டாத்தான் நமக்கெல்லாம் ஒரு நல்ல வழி பொறக்கும்.” என்றான் குந்தரம்.

“அதுசரி தம்பி, தோட்டத்தை இனிமே நாம நம்பியிருக்கக் கூடாதுன்னு சொன்னியே.. அப்ப என்ன செய்யிறது? நாம என்ன காணி பூமியா வச்சிருக்கோம்.. வெதைக்கிறதுக்கு.” தலைவர் கேட்டார்.

“அப்புடியில்லத் தலைவரே, இப்ப தோட்டத்தில் பேர் பதியச்சொன்னா பேர் பதிய மாட்டேங்கிறாங்க.. அதுனால் சில குடும்பங்கள்ள நாலு ஜஞ்ச பேரு வேலையில்லாம இருக்காங்க.” என்றான் பெரியசாமி.

“வேலையில்லாம இருக்கிறவங்க, ஓவ்வொரு மாட்டைப் புடிச்ச வளக்கலாந்தானே; தோட்டத்தில் எங்கபாத்தாலும் பில்லுக்கான் சும்மா கெடக்கு.”

“வேலையில்லாம ஓவ்வொருத்தனும் சாப்பாட்டுக்கே ராட்டு அடிக்கிறாங்க.. இந்த லெச்சனத்தில் என்னத்த பட்டிக்டிறது.. என்னத்த மாடுபுடிக்கிறது” எனச் சலித்துக்கொண்டார் தலைவர்.

“அதுக்கு எவ்வளவோ வழியிருக்குத் தலைவரே, இப்பத்தான் அரசாங்கத்தில் ஒதவிகள் செய்யிறாங்க.. நாம அதுப் பயன்படுத்தனும். பால் உற்பத்தியைப் பெருக்கிறதுக்கு அரசாங்கத்தில் ஒதவி செய்யிறாங்க; மாடு புடிக்க ‘பேங்கில் சல்லி தாறாங்க.’”

“பேங்கில் நாம சல்லி போட்டாத்தானே கடன் தருவாங்க. நமக்கு எப்புடித் தருவாங்க?”

“இப்ப இதுக்குப் புதுசா ஒரு திட்டம் வச்சிருக்காங்க.. நமக்கு மாடுவாங்க பேங்கில் கடன் கொடுப்பாங்க.. அந்தச் சல்லிய மாசம் மாசம் செக்ரோல்ல புடிச்சுத் தொரை பேங்குக்கு அனுப்புவாரு.”

“கொஞ்சம் வெளக்கமாச் சொல்லுங்க தம்பி” என்றார் தலைவர்.

“ஓவ்வொரு குடும்பத்திலும் தோட்டத்தில் வேலை செய்யிற ஆனங்களுக்கு பேங்கில் கடன் குடுப்பாங்க; அவுங்க பேரில் மாட்டப்புடிச்சு வீட்டில் வேலையில்லாம் இருக்கிறவங்க மாடு வளக்கலாந்தானே.”

“இது நல்ல யோசனைதான். தோட்டத்து வேலைக்குத் தொரை கையே நம்பிக்கிட்டு இருக்கத் தேவையில்ல. மாடு இருந்தா நமக்குத்தான் எந்த நாளும் வேலையிருக்குமே.”

“நம்ம கையை ஊண்டித்தான் நாம் கரணம் பாயனும்; அடுத்தவங்க கையை ஊண்டி நாம் கரணம் பாயேலாதுதானே.” என்றார் தலைவர்.

“அதெல்லாஞ்சரி, தோட்டத்தில் வேலையில்லாம் ரொம்பப் பொம் புளைப்புள்ளைங்க இருக்காங்களே அதுகளுக்கெல்லாம் ஒதவி செய்ய மாட்டாங்களா? எனக் கேட்டுக்கொண்டே இஸ்தோப்புக்கு வந்த மீனாச்சி, தான் தயாரித்துவந்த தேநீரை அங்கிருந்தவர்களுக்குப் பரிமாறினாள்.

“என் ஒதவி செய்ய மாட்டாங்க.. அதுக்கும் வழியிருக்கு. மாடு புடிக்கிறதுக்குக் கடன் குடுக்கிறமாதிரி, தையல் மெதின் வாங்கிறதுக்கும் கடன் கொடுப்பாங்க. பொம்புளைப்புள்ளைங்க தையல் பழகி ஒரு வருமானத்தைச் சம்பாதிக்கலாந்தானே..”

அங்கிருந்த யாபேருக்கும் சுந்தரம் கூறிய வார்த்தைகள் ஒரு புதுத்தென்பை அளித்தன. தோட்டத்தில் தொழில்வளம் குன்றிவருகின்ற இக்காலக்ட்டத்தில் வேறுவிதமான தொழில்களைத் தேடிக்கொள்ளவேண்டிய நிரப்பந்தம் இருப்பதை அவர்கள் உணரத்தலைப்பட்டனர்.

3.

மீனாச்சி படுக்கையில் புரண்டு படுத்தாள். வெகுநேரமாக அவளுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. எந்றிருமலையிலிருந்து சுந்தரத்தின் குறுட்டையொலி வந்துகொண்டிருந்தது. எங்கோ, மேட்டுலையத்து நாயாகத்தான் இருக்க வேண்டும்; பலமாகக் குரைக்கும் சத்தம் கேட்டது. பக்கத்துக் காம்பராவில் தாத்தா பலமாக இருமிக்கொண்டிருந்தார்; அவரும் இன்னும் தாங்கவில்லை. எப்போதுமே அவர் இப்படித்தான்; இரவில் அவருக்கு நித்திரை குறைவு.

தோட்டத்து ஸ்டோரில் இருந்து காவற்காரன் அடிக்கும் மணியோசை

கேட்டது.

மீனாச்சியின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் நிரம்பியிருந்தது. அந்த மகிழ்வுக்குக் காரணமாக இருந்த அந்த நிகழ்வுகள் இப்போது அவளது மனத்திரையில் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருந்தன.

தோட்டத்துக் கண்டக்டர் ராமசாமி அவளது கூடப்பிறந்த தமையன். கண்டக்டரும் அவரது மனைவி கமலமும் சகல வசதிகளுடனும் பங்களாவில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மீனாச்சி அவர்களைப் பிரிந்து தனது மகனுடன் லயத்தில் வசத்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவள் குமரிப் பெண்ணாக இருந்தபோது நடந்த அந்தச் சம்பவம் அவளைக் காட்டாற்று வெள்ளம்போல் வாழ்க்கையின் ஒரத்துக்கு அடித்துக்கொண்டந்துவிட்டது.

அப்போது மீனாச்சிக்கு வயது இருபது. அவளது அண்ணன் ராமசாமிக்குத் தோட்டத்தில் வேலை கிடைத்த புத்து. அவர்களது தாய் தந்தையர் சிறிமா சாஸ்திரி ஒப்பந்தம் காரணமாக இந்தியாவுக்குச் சென்றுவிட மீனாச்சி மட்டும் அண்ணனுடன் தங்கிவிட்டாள்.

அவள் இந்தியாவுக்குச் செல்லாது இங்கேயே தங்குவதற்கு முத்துப்பண்டா என்ற சிங்கள இளைஞர்தான் காரணமாக இருந்தான். மீனாச்சியால் அதனை வெளிப்படையாகக் கூறமுடியாமல் இருந்ததால் வெவ்வேறு காரணங்களைக் கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது தோட்டத்தை அடுத்துள்ள சிங்களைக் கிராமத்திலிருந்தும் வேலைசெய்வதற்கென தொழிலாளர்கள் வருவார்கள். அவர்களுக்குத் தலைமைக் கங்காணியாக முத்துப்பண்டாவின் தந்தை ரம்பண்டா இருந்தார். சிங்களத் தொழிலாளர்களுக்குப் பெரும்பாலும் தோட்டத்தில் நிரந்தர வேலை கொடுக்கப்படுவதில்லை. கான்வெட்டு, முள்ளுக்குத்து, கவ்வாத்து போன்ற கொந்தராத்து வேலைகளைமட்டும் கொடுப்பார்கள்.

ரம்பண்டாவுக்குக் கொந்தராத்து வேலைகளை வாங்கிக் கொடுப்பார்கண்டக்டர். ரம்பண்டா அதற்குரிய கமிஷனைக் கண்டக்டருக்குக் கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. இதனால் கண்டக்டருக்கும் ரம்பண்டாவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்தது. கொந்தராத்து வேலைகளைப் பெற்றுக்கொள்வதற்காக அடிக்கடி ரம்பண்டா கண்டக்டர் வட்டிக்கு வருவார். அப்போது அவரது மகன் முத்துப்பண்டாவும் கூடவே வருவான்.

கண்டக்டர் வீட்டில் ரம்பண்டாவுக்கும் மகனுக்கும் சலுகைகள் அதிகம். வட்டுக்கு வரும்போதெல்லாம் தேந்ற கொடுத்து உபசரிப்பார்கள். சிலவேளைகளில் அங்கு உணவருந்துவதுமண்டு.

அப்போதுதான் மீனாச்சிக்கும் முத்துப்பண்டாவுக்கும் நெருக்கமான உறவு உண்டானது.

முத்துபண்டா பார்ப்பதற்கு மிகவும் அழகாக இருப்பான். சிவந்த மேனி, வைரம்பாய்ந்த உடல், சுருண்ட கேசம், கலகலவென்ற களங்கமற்ற சிரிப்பு... இவையெல்லாம் மீனாச்சியைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

மீனாச்சி பழகும்விதம் முத்துபண்டாவுக்கு மனதில் ஒரு கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அடிக்கடி அவர்கள் இருவரும் தனியாகப் பேசிக் கொள்வார்கள். முத்துபண்டாவிடம் தனது காதலை வெளிப்படையாகவே கூறினாள் மீனாச்சி. அவர்களது அன்பின் பிணைப்புக்கு இறுக்கம் கொடுப்பதுபோல ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. தோட்டத்தில் வரட்சி நிலவிய காலம். வேலைகள் குறைந்திருந்தன. தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து குடும்பத்தினருடன் கதிர்காம யாத்திரை செல்வதற்கு ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். கண்டக்டர்தான் முன்னின்று எல்லா ஒழுங்குகளையும் செய்தார். ஆனால் கடைசி நேரத்தில் மீனாச்சி தனது முடிவை மாற்றிக் கொண்டாள். தனக்குச் சுகமில்லையெனக்கூறி வீட்டிலேயே தங்கிவிட்டாள்.

ரம்பண்டா கங்காணியைத் தனது பங்களாவைக் கவனித்துக் கொள்ளும்படி கூறிவிட்டு, கண்டக்டர் கதிர்காமத்திற்குக் குடும்பத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்றார்.

அப்போதுதான் முத்துபண்டாவுடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகத் தொடங்கினாள் மீனாச்சி.

உயிர்உள்ளவரை அவளைக் கைவிடமாட்டேன் என உறுதி யளித்தான் முத்துபண்டா.

அவர்களது நெருக்கம் அதிகரித்தபோது மீனாச்சி தன்னை இழந்தாள். அவனது பிணைப்பு அவளைப் பரவசப்படுத்தியது. முத்துபண்டா இல்லாத வாழ்க்கையில் அர்த்தம் இருக்காதுபோல் அவனுக்குத் தோன்றி யது. அதன்பின் தனிமையில் சந்திக்கும் பலசந்தர்ப்பங்களை அவர்கள் தங்களுக்குள் ஏற்படுத்திக்கொண்டனர்.

தனக்கும் முத்துபண்டாவுக்கும் உள்ள உறவை மீனாச்சி எவ்வளவு தான் மறைத்துக்கொண்டாலும் இயற்கையின் விளைவுகளை அவளால் மறைக்க முடியவில்லை. காலை நேரங்களில் தலை சுற்றியது. சிலநாட்களில் வயிற்றைக் குமட்டி வாந்தி வந்தது. உடலில் ஏற்பட்ட சோர்வு அடிக்கடி படுக்கையில் படுக்க வைத்தது.

மீனாச்சியின் போக்கில் கண்டக்டரின் மனைவி கமலத்திற்கு சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கியது.

முத்துபண்டா வீட்டுக்கு வரும்வேளைகளில் மீனாச்சி குதாகலமாக அவளை வரவேற்பதும், உபசரிப்பதும், தனியாகக் கதைத்துக்கொள்வதும் அவளது சந்தேகத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்தின.

அன்று கண்டக்டர் பகல் உணவுக்காக வீட்டுக்கு வந்திருந்த வேளையில் தனது சந்தேகத்தைக் கணவரிடம் எடுத்துக் கூறினாள் கமலம். “முக்கியமான வெசயம் ஒண்ணு கதைக்கணுங்க.. நம்ம மீனாச்சி போக்கு வர வர சரியில்ல. அந்தப்பய முத்துப்பண்டாவோட பல்லைக் காட்டிறா.. தனியாநின்னு ரகசியம் பேசிறா. நானும் சொல்லிப் பாத்திட்டேன்; கேக்கிறாப்போல இல்ல.”

கண்டக்டருக்குச் சோறு தொண்டைக்குள் சிக்கிப் புரையேறியது.

“ஒனக்கு என்ன பயித்தியமா புதிச்சிருக்கு.. அவ சும்மா கதைச் சிருப்பா. ஒனக்கு ஒரு ஆழ்புளையும் பொழ்புளையும் கதைச்சாப் போதும், சந்தேகம் வந்திடும்.. மீனாச்சி ஒண்ணும் வெவரம் தெரியாத புள்ளையில்ல.”

“நானும் மொதல் அப்புத்தாங்க நெனனச் சேன். இப்ப என்னான்னா வேற்மாதிரி வெளங்குது.” என்றாள் கமலம் தயக்கத்துடன்.

“நீ என்ன சொல்லுவே? கொஞ்சம் வெவரமாச் சொல்லுவே.”

“இல்லீங்க, அடிக்கடி தலை சுத்துதென்னு படுத்துக்கிறா.. வாந்திவேற எடுக்கிறா.. எனக்கு என்னவோ சந்தேகமா இருக்குங்க.”

கண்டக்டர் கையை உதறிக்கொண்டு எழுந்தார்; சாப்பிட முடியவில்லை. வெளியே சென்று கையைக் கழுவிவிட்டுவந்து புட்டுவத்தில் உட்காரந்தார்.

“அம்மாப்புள்ள, இங்க வாம்மா..” மீனாச்சியை அம்மாப்புள்ள என்றுதான் செல்லமாகக் கண்டக்டர் சிறுவயதிலிருந்தே அழைப்பது வழக்கம்.

“என்னன்னா, கூப்பிட்டங்களா?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே வந்தாள் மீனாச்சி.

“ஒங்க அன்னி ஏதோ சொல்றா.. நெசமா?”

“என்னன்னா, என்ன சொல்றீங்க?” எனத் தயக்கத்துடன் கேட்டாள் மீனாச்சி.

“அந்த முத்துப்பண்டாப் பயலோட ஒனக்கு என்ன பேச்சு.. தோட்டத்தில் நாலுபேரு பாத்தா நாலுவிதமாக் கதைப்பாங்க; என்மதிப்பு என்னாகிறது?”

திடீரெனத் தமையன் இப்படிக் கேட்பாரென மீனாச்சி எதிர்பார்க்க வில்லை; ஒருக்கனம் தயங்கினாள். இனி மறைப்பதில் எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை என்பதை அவள் உணர்ந்துகொண்டாள். எதையும் மறைக்கக்கூடிய நிலையில் அவள் இப்போது இல்லை.

அன்னனிடம் விடையத்தை மெதுவாக எடுத்துக்கூறி, கெஞ்சி மன்றாடியாவது அவரது மனதை மாற்றி, முத்துப்பண்டாவுடன் சேர்ந்து

வாழ்வதற்கு அனுமதியைப் பெற்றுவிடவேண்டுமென அவள் தீர்மானித்தாள்.

“ஆமா அண்ணா, அண்ணி சொல்றது நெசந்தான்.. நீங்கதான் எனக்கு ஒதவிசெய்யனும்.”

திடுக்கிட்டார் கண்டக்டர். தலையில் பெரியதோர் பாறாங்கல் விழுந்தது போன்ற அதிர்ச்சி அவருக்கு ஏற்பட்டது.

தன்னையும்மீறி மீனாச்சியின் கண்ணத்தில் பள்ளென அறைந்தார்.

“ஜௌயோ அண்ணா” எனஅலறியபடி தனது கண்ணத்தைப் பொத்திக் கொண்டு கீழே சாய்ந்தாள் மீனாச்சி.

“என்ன ஒங்களுக்குப் பயித்தியமா.. கொமரிப்புள்ளையப்போட்டு ஏன் இப்புடி அடிக்கிறீங்க..” எனக்கூறியபடி ஒடிவந்து கண்டக்டரின் கையைப் பிடித்தாள் கமலம்.

“ஆமான்டி எனக்குப் பயித்தியந்தான் புடிச்சிருக்கு. எல்லாம் ஒன்னாலதான்டி வந்துச்ச... கொமரிப்புள்ள வீட்டில் இருக்குதென்னு கொஞ்சங்கூடக் கவனிக்கிறதில்ல.. தலைக்குமேல் வெள்ளம் வந்தோடன தான் என்கிட்டச் சொல்லே.” கண்டக்டரின் உடல் கோபத்தால் நடுங்கியது.

“ஆமா, அவ ஆடின ஆட்டத்துக்கு இப்ப என்னையப்புடிச்சு ஏக்ரீங்க” என்றாள் கமலம்.

“நாம இருக்கிற நிலை என்ன.. இது வெளியில தெரிஞ்சா நாளைக்கு நான் எப்படி வெளியில தலை காட்டுவேன்.. அவன் என்னா நம்ம சாதியா சனமா.. நாட்டில உள்ள பயலோட ஒனக்கு என்னடி உறவு?” பல்லை நெருடி மீனாச்சியைப் பார்த்துக் கர்ச்சித்தார் கண்டக்டர்.

இதுவரைகாலமும் தன்மேல் அன்புகாட்டிய தமையன் இப்படிக் கடுங்கோபமடைவார் என மீனாச்சி எதிர்பார்க்கவில்லை. அவள் நடுங்கியபடி மூலையில் நின்றிருந்தாள்.

“கொஞ்சம் அமைதியா இருங்க; நடந்தது நடந்து போச்ச; இனி நடக்க வேண்டியதைப் பாருங்க..” எனக் கூறிய கமலம் மீனாச்சியின் பக்கம் திரும்பி, “நீ உள்ள போம்மா, நான் எல்லாத்தையும் கவனிச்சுக் கிறேன்.” என அவளை உள்ளே அனுப்பிவைத்தாள். கண்டக்டரின் கண் ஜெதிரில் மீனாச்சி நின்றிருந்தால் அவரின் கோபம் தனியாது என்பது கமலத்திற்குத் தெரியும்.

“இந்தா பாருங்க, மீனாச்சியை எங்கிட்டாவது தூர இடத்துக்கு கூட்டிக்கொண்டு போயி, நாட்டுத் தோட்டத்திலவச்சு நம்ம சாதி சனத்தில் உள்ளவங்களாப் பாத்துக் கட்டிவச்சிடுவோம்.” கமலம் தனது மனதில் உள்ளதை மெதுவாகக் கண்டக்டரிடம் கூறினாள்.

“எந்த இளிச்சவாயன்டி இனி இவளைக் கட்டிக்கப் போறான்?” கண்டக்டரின் கோபம் தனியவில்லை.

“அதைப்பத்திக் கவலைப்படாதீங்க. அத என்பொறுப்பில விடுங்க. நம்ம சின்னம்மா மகன் ஒருத்தன் நாட்டுத்தோட்டத்தில இருக்கான். அவங்க அட்டன் பக்கத்தில இருக்காங்க. ரொம்ப வறுமைப்பட்ட குடும்பம்; ஏதாவது சல்லியக் கில்லியக் குடுத்துச் சமாளிச்சக்கிடலாம்.”

கண்டக்டருக்கு மனைவியின் யோசனை சரியாகப் பட்டது. மீனாச்சியிடம் இதைப்பற்றிக் கதைப்பதில் எவ்வித பிரயோசனமும் இருக்கப்போவதில்லை. அவளிடம் கூறாமலே மனைவி குறிப்பிட்ட நாட்டுத் தோட்டத்துக்கு அவளை அழைத்துச்சென்று திருமணம் செய்துகொடுக்கத் திட்டமிட்டார்.

மறுநாளிலிருந்து அவர் இரகசியமாக மீனாச்சியைத் திருமணஞ் செய்து கொடுக்கவேண்டிய ஒழுங்குகளைச் செய்வதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டார். மனைவி குறிப்பிட்ட நாட்டுத் தோட்டத்திற்குச் சென்று அவளது சிறிய தாயாரையும் மகனையும் பார்த்துக் கதைத்தார்.

மனைவியின் சிறியதாய் முறையிலான மாரியாயி கண்டக்டரின் வேண்டுகோளுக்கு எவ்வித மறுப்பும் தெரிவிக்கவில்லை. அவளது மகன் வேலாயுதம் ஏற்கணவே திருமணமானவன். திருமணமான சிறிது காலத்திலேயே அவளது மனைவி தோட்டத்துக் கங்காணி ஒருவருடன் ஓடிப்போய்விட்டாள். அதனால் அவன் இப்போது தாயுடன் வாழ்ந்து வருகிறான்.

மீனாச்சி கருவற்றிருக்கும் விஷயத்தைக் கண்டக்டர் கூறியபோது தாயும் மகனும் சிறிது தயக்கம் காட்டினார்கள். ஆனாலும் கண்டக்டர் அவர்களது வறுமையைச் சாதகமாக்கி பெருந்தொகைப் பணம் தருவதாகக் கூறி அவர்களைச் சம்மதிக்க வைத்துவிட்டார்.

மறுவாரத்தில் ஒருநாள்.....

கண்டக்டரும் மனைவியும் மீனாச்சியை அழைத்துச்சென்று மாரியாயியிடமும் அவளது மகன் வேலாயுதத்திடமும் அவளை ஒப்படைத் தனர். அவர்களது திட்டத்தை அதுவரை மீனாச்சி அறிந்திருக்கவில்லை. உறவினர் ஒருவரது வீட்டுக்குப் போய்வருவதாகக் கூறி இப்படியொரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவார்களென அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை. அங்கு சென்றபின்புதான் அவளுக்கு எல்லாமே புரிந்தன.

எவ்வளவோ கெஞ்சி மன்றாடியபோதும் கண்டக்டர் அவள் மேல் இரக்கம் காட்டவில்லை.

புதிய இடம் அவளுக்குச் சிறையாக அமைந்தது. எங்கும் வெளியே

செல்ல முடியவில்லை. வெளியே செல்லும் சந்தர்ப்பங்களில் மாரியாயியும் கூடவே சென்றாள்.

மாரியாயி தனது மகன் வேலாயுதத்தைத் திருமணஞ்சு செய்யும்படி வற்புறுத்தியபோது அவள் புயலாகச் சீறினாள்.

“எனக்குக் கலியாணம் மண்ணாங்கட்டின்னு எதுசரி எங்கிட்டப் பேசினீங்கள்னா, நான் ஒடனே தூக்குப்போட்டுச் செத்துப்போயிடுவேன்.. என்னை யாரும் வற்புறுத்தாதீங்க.” மீனாச்சியின் குரலில் உறுதி தொனித்தது.

மாரியாயி அதிர்ந்து போனாள். மீனாச்சி இப்படிப் பிடிவாதமாக இருப்பாளென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனினும் காலப்போக்கில் எல்லாம் சரியாகிவிடுமென நினைத்து அவள் பொறுமையானாள். மீனாச்சிக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்தபோது அவள் கண்டக்டருக்குத் தகவல் அனுப்பினாள்.

கண்டக்டர் அங்கு வந்தபோது, மாரியாயி கண்டக்டரிடம் மீனாச்சியின் பிடிவாதத்தை எடுத்துக்கூறினாள். வேலாயுதத்தை மனப்பதற்கு அவள் மறுப்புத் தெரிவிக்கும் விடயம் அப்போதுதான் கண்டக்டருக்குத் தெரிய வந்தது.

மீனாச்சியிடம் தனியாகக் கதைக்கும் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டபோது “ஏம்மா இப்படிப் புடிவாதமா இருக்கே, முத்துபண்டாவுக்குத்தான் போன மாசமே நாட்டில் கலியாணம் முடிஞ்குதே, அப்புறம் நீ இப்படி இருந்து என்ன செய்யப்போரே?” எனக்கேட்டார்.

கண்டக்டர் அப்படிக் கூறியபோது மீனாச்சி ஒருக்கணம் திடுக்குற்றாள். பின்னர் யோசித்துப்பார்த்தபோது அவரது பேச்சில் அவளுக்கு நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை. தன்னைத் தவிர வேறொரு பெண்ணையும் தொடமாட்டேன் என உறுதிகூறிய முத்துபண்டா அவ்வளவு சீக்கிரம் தன்னை மறந்து வேறொருத்தியைத் திருமணஞ்சு செய்வானென அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

மாதங்கள் உருண்டோடின..

ஒருநாள் மீனாச்சி தான் பெற்றெடுத்த குழந்தையும் கையுமாகக் கண்டக்டரின் பங்களாவுக்கு வந்துசேர்ந்தாள். அவளைக் கண்டதும் கண்டக்டரும் மனைவியும் திகைத்துப்போனார்கள்.

“நீ எப்படி வந்தே மீனாச்சி?” எனக் கேட்டார் கண்டக்டர்.

“என்னைய கலியாணம் கட்டச்சொல்லி அவுங்க கரச்சல் படுத்து றாங்கண்ணா; என்னால் முடியாது. அவுங்களுக்குத் தெரியாம நான் புறப்பட்டு வந்துட்டேன்.” மீனாச்சி விம்மினாள்.

“போடி வெளிய ... , இனிமே நம்ம வீட்டில் ஒனக்கு இடமில்ல.” பலமாகக் கத்தினார் கண்டக்டர்.

அவளது நல்வாழ்வுக்காகத் தான் எடுத்த நடவடிக்கைகள் யாவும் வீணாகிலிட்டதை உணர்ந்தார் கண்டக்டர். மீனாச்சி இப்போதும் முத்து பண்டாவின் நினைவாகவே இருக்கிறாள். அதனாலேதான் வேலாயுதத்தை மணப்பதற்கு மறுத்து இங்கு ஒடிவுந்திருக்கிறாள் என நினைத்தபோது அவரது கோபம் மேலும் அதிகமாகியது.

“அன்னா, நானும் புள்ளையும் இங்க இருக்கிறோம்.. என்னால் அங்க போகமுடியாதன்னா” எனக் கெஞ்சினாள் மீனாச்சி.

“போடி, என் கண்முன்னால் நிக்காத” எனக் கூறியபடி எழுந்துவந்த கண்டக்டர், அவளது கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளினார்.

“ஜௌயோ” என அலறியபடி வாசலில் போய்விழுந்தாள் மீனாச்சி.

மேட்டுலயத்து நாய்கள் இப்போது பலமாகக் குரரத்தன. வீட்டுத் தோட்டங்களில் மரக்கறிப் பாத்திகளைப் பன்றிகள் குத்திப் புரட்டி நாசஞ் செய்யும்போது இப்படித்தான் நாய்கள் குரரப்பது வழக்கம்.

மீனாச்சியின் நினைவுகள் கலைந்தன.

4.

தோட்டத்து மருத்துவமனையும் அதையடுத்துள்ள பிரசவலிடுதியும் தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்திருக்கின்றன. காலையில் சுந்தரம் அங்கு சென்றிருந்தான். டாக்டருடன் இணைந்துதான் அவன் தனது கடமைகளைச் செய்யவேண்டும். முக்கியமாகத் தோட்டத்தில் வாழும் மக்களுக்குச் சுகாதாரக் கல்வியுட்டுவது அவனது கடமைகளில் ஒன்றாக விருந்தது. சுந்தரம் அங்கு சென்றபோது டாக்டர் மிகவும் பரபரப்புடன் காணப்பட்டார்.

தோட்டத்தில் வயிற்றோட்ட நோய் பரவியிருந்தது. பனியலயத் திலும் குண்டன்கங்காணிலயத்திலும் பலதொழிலாளர்கள் வயிற்றோட்ட நோயினால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தனர். கடந்த ஒருவாராகாலமாக இந்நோய் சிறிது சிறிதாகப் பரவி, இப்போது உச்சக்கட்டத்தை அடைந்திருக்கிறது.

நோயினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டவர்களை டாக்டர் பக்கத்தில் உள்ள அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைத்திருந்தார். அவ்வாறு அனுப்பிவைக் கப்பட்டவர்களில் இரு சிறுவர்கள் மரணமடைந்ததால் வயிற்றோட்ட நோயைப்பற்றிய பீதி எங்கும் பரவியிருந்தது.

“சுந்தரம், வேறும் சிலர் வயிற்றோட்ட நோயினால் பாதிக்கப் பட்டுள்ளார்கள். இன்றும் அவர்களிற் சிலரை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பியுள்ளேன். நோய் பரவுவதைக் கட்டுப்படுத்தாவிட்டால் மேலும் சிலர் இறக்க நேரிடலாம்.”

“ஆழமாம் டொக்டர், எவ்வளவுதான் எடுத்துக்கூறினாலும் தொழிலாளர்கள் சுகாதார நடவடிக்கைகளைக் கருத்திற் கொள்வதில்லை.. முக்கியமாகத் தண்ணீரைக் கொதிக்கவைத்துக் குடிப்பதில்லை.”

“இன்னும் ஒரு பிரச்சனையும் இருக்கிறது.. உரிய நேரத்தில் மருந்தெடுப்பதில்லை. தங்களுக்குத் தெரிந்த கைவைத்தியங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். இதனால் நோயாளியை இனங்கண்டு கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளை எடுப்பதும் சிரமமாக உள்ளது.”

“இதற்கு ஒரேவழி லயம் லயமாகச் சென்று வயிற்றோட்ட நோயைத் தடுப்பதற்கு வேண்டிய அறிவிருத்தல்களைக் கூறுவதுதான்.. இன்றே நான் அந்த நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளுகிறேன் டொக்டர்” என்றான் சுந்தரம்.

அப்போது ஓர் அரசாங்க வாகனம் தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியின் முன்னால் வந்து நின்றது. “பிரதேச சுகாதார வைத்திய அதிகாரி வருகிறார்” என டாக்டர் கூறினார்.

“இந்தத் தோட்டத்தைச் சேர்ந்த இருவர் வயிற்றோட்ட நோயினால் இறந்துவிட்டார்கள்.. நோயும் வேகமாகப் பரவிவருவதாக அறிந்தேன்” எனக் கூறியிட பிரதேச சுகாதார வைத்திய அதிகாரி ஜப்பைவிட்டு இறங்கினார்.

இரண்டு தினங்களுக்கு முன்னர்தான் வயிற்றோட்ட நோய் பரவுவது பற்றி டாக்டர் கதிரமுலம் அவருக்கு அறிவித்திருந்தார்; அரசாங்க வைத்திய சாலையிலிருந்தும் இருவர் இறந்ததுபற்றிய அறிக்கை அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது. அதனால் அவர் உடனே புறப்பட்டு வந்திருந்தார்.

அதிகாரியை உள்ளே அழைத்துவந்தார் டாக்டர்.

“இன்று எத்தனை பேர் வயிற்றோட்டத்துக்கு மருந்து எடுத்தார்கள்?”

“இதுவரை பதினாறுபேர் மருந்து எடுத்திருக்கிறார்கள்.. அதில் இரு சிறுவர்களுக்கு உடல்வர்த்தி ஏற்பட்டுள்ளது. அவர்களை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்ப ஏற்பாடுசெய்திருக்கிறேன்.”

“ஓ, அப்படியா.. நாங்கள் தொழிலாளர்களது இருப்பிடங்களுக்குச் சென்று நிலைமையை அவதானிக்கலாமா?” எனக்கேட்டார் அதிகாரி.

“ஓ யெல், இப்பொழுதே போகலாம்” எனக்கூறிய டாக்டர், சுந்தரத்தை அதிகாரிக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

“இவர் இந்தத் தோட்டத்து வெல்பயர் சுப்பவைசர்; புதிதாக வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறார்..”

“ஓ.. வெளிகுட், அப்படியானால் எமக்கு வேலை கலபமாகிவிடும்.. இவரது பங்களிப்புத்தான் மிகவும் முக்கியம்” எனக்கூறிய அதிகாரி, சுந்தரத்தின் தோள்களில் உற்சாக்த்துடன் தட்டினார்.

“யெஸ் ஸேர், ஐ வில் டு மை பெஸ்ட்.” சுந்தரம் புன்னகையுடன் கூறினான்.

“சரி வாருங்கள், நாங்கள் எல்லோரும் எனது ஜீப்பிலேயே தொழிலாளர்களது லயின்களுக்குச் செல்லலாம்” எனக்கூறிய அதிகாரி அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு வாகனத்தில் ஏறினார். டாக்டர் வழிகாட்ட, வாகனம் மலைப்பாதைகளில் வளைந்து சென்று குண்டன் கங்காணிலயத்தை அடைந்தது.

ஜீப் நிறுத்தப்பட்டதும் லயத்திலிருந்த தொழிலாளர்கள் பலர் வாகனத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். தூரத்தே இருந்த வழுக்கற்பாறை லயத்திலிருந்தும் மேட்டுலையத்திலிருந்தும் புதினம் அறிவுதற்கெனச் சிலர் அங்குவந்து சேர்ந்தனர். சிறுவர்கள் துள்ளிக்குதித்துச் சத்தமிட்டபடி வாகனத்தைச் சூழ்ந்தனர். அவர்களில் சிலர் ஜீப்பைத் தொட்டுத் தடவிப்பார்த்தனர்; ஒருவன் வாகனத்தின் அடியிலே என்ன இருக்கிறதெனக்குணிந்து பார்த்தான்.

வாகனத்திலிருந்து டாக்டரும் சுந்தரமும் அதிகாரியும் இறங்கிய போது அவர்கள் அங்கு வந்திருக்கும் காரணத்தை தொழிலாளர்கள் சிலர் ஊகித்துக்கொண்டார்கள்.

“இந்தத் தோட்டத்தில் இப்ப வயிற்றோட்டநோய் வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருக்கு.. இரண்டு பிள்ளைகள் செத்துப்போனாங்க. இது சம்பந்தமா நடவடிக்கை எடுக்கத்தான் இந்த டாக்டரையா வந்திருக்காரு” எனத் தொழிலாளர்களுக்கு அந்காரியை அறிமுகப்படுத்தனார் டாக்டர்.

“சலாங்க சேர், நம்ம தோட்டத்தில் ககாதார வசதியே ரொம்ப மோசங்க.. அதுனாலதாங்க இந்த நோயெல்லாம் வருது; ஆனாங்க அநியாயமாச் சாகுது” எனக் கூறினான் அங்கிருந்த ஓர் இளைஞன்.

அவன் கூறியது அதிகாரிக்குப் புரியவில்லை. தோட்டத்து டாக்டரைத் திரும்பிப் பார்த்தார்.

டாக்டர் அவன் கூறியதை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தார்.

“உங்களுக்கு இந்தத் தோட்டத்தில் மலசலகூடங்கள் இல்லையா?” எனக் கேட்டார் அதிகாரி.

“இல்லீங்க, தேயிலைக் காட்டுக்குத்தான் போவோங்க.”

அதிகாரி புன்னகை செய்தவாறு லயத்தின் பின்புறம் சென்றார். அங்கே சற்றுத் தூரத்தில் சிதைந்த நிலையில் மூன்று மலசல கூடங்கள் இருந்தன. அவற்றைச் சுற்றிப் புல் வளர்ந்திருந்தது. கதவுகள் அகற்றப் பட்டிருந்தன. உட்புறத்தே மண்முடியிருந்தது.

“அதோ அந்த மலசலகூடங்கள் ஏன் இந்த நிலையில் இருக்கின்றன?

அவற்றைத் திருத்திப் பாவிக்க முடியாதா?"

"முந்தின காலத்தில் கட்டிக் கொடுத்தாங்க; குழியெல்லாம் ரொம்பிப் போக்கங்க.." என்றார் ஒரு வயோதிபர்.

அதிகாரி அடுத்துள்ள லயத்திற்குச் சென்றார். இந்த லயத்திலயும் கக்கூசு கெட்டையாதுங்க. அளக்கான் தண்ணி லயத்தைச் சுத்தி ஓடுது; சின்னப்புள்ளைங்க லயத்துக் கானிலியே இருந்துக்குவாங்க, கான் தண்ணி அடிச்சுக்கிட்டுப்போயிரும். பெரியவங்க தேயிலைக் காட்டுக்குத்தான் போவாங்க."

அதிகாரி இப்போது சற்றுத் தூரத்தே ஒதுக்குப் புறமாக இருந்த லயத்திற்குச் சென்றார். எல்லோரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தனர்.

அது இருபது காம்பரா லயம். அங்கு இருபது குடும்பங்கள் வசிக்கின்றன. காம்பராவின் முன்னே உள்ள கான்களில் குப்பைகள் நிறைந் திருந்தன. அந்தக் குப்பைகளின்மேல் சக்கள் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. கான்களில் தண்ணீர் ஓடவழியின்றி அழுக்குநீர் தேங்கி வழிந்துகொண்டிருந்தது. சில காம்பராக்களின் முன்னால் உட்ருப்புகள் கழுவிய அழுக்குநீர் சவர்க்காரத்தண்ணீருடன் கலந்து நின்றது. சில இடங்களில் பலாக்காயச் சக்கைகள் நிறைந்திருந்தன. ஆங்காங்கே அடுப்புச் சாம்பரும் காணப்பட்டன.

அந்தப் பகுதி முழுவதும் பார்ப்பதற்கு அருவருப்பாக இருந்தது.

சில காம்பராக்களின் வாசல்களில் தேயிலைச் சக்கைகள் சிதறிக்கிடந்தன. தொங்கற் காம்பராக் கல்லுவாசலில் அடிக்கடி வெற்றிலை துப்பியதால் ஏற்பட்ட வெற்றிலைக்கறை செம்மையும் கருமையுமாய்க் காட்சி கொடுத்தது.

"இங்க பாருங்கையா, பத்துநாளா வாசக்கூட்டி வரல்ல; கான் எல்லாம் நாறிக் கெடக்கு.. தூங்கி எந்திரிச்சா இந்த அசிங்கத்திலதான் முளிக்கவேண்டியதாயிருக்கு" கோழிமுட்டைப் பூசாரி அதிகாரியைப் பார்த்துக் கூறினார். சாமிபார்க்கப்போகும் இடங்களிலெல்லாம் முதலில் கோழிமுட்டை வேண்டுமெனக் கேட்பதால் அவருக்கு அந்தப் பெயர் நிலைத்துவிட்டது.

அதிகாரி டாக்டரைத் திரும்பிப்பார்த்தார்.

"பத்து நாளாக் கூட்டல்லயா? கண்டக்கையாக்கிட்ட சொன்னா வேறு ஆள் போடுவாரே; நங்க யாரும் சொல்லல்லையா? எனக் கோழி முட்டைப் பூசாரியிடம் கேட்டார் டாக்டர்.

"நாங்களுந்தான் எந்த நாளும் கண்டக்கையாக்கிட்ட சொல்லோம்; அவர் கணக்கெடுக்கிறாப்போல இல்ல.. வாசக்கூட்டிக்கு எந்த நாளும் பேரு விழுக்குது."

வாசக்கூட்டிதான் கண்டாக்கையாவுட்டு மாட்டுக்குப் பில்லு அறுத்துக் கிட்டு எந்தநாளும் பேரு வாங்கிக்கிறான்; அதனால் கண்டாக்கை யாவும் கேக்கிறாப்போல இல்ல” என்றான் வேறொருவன்.

தொங்கற்காம்பராவில், உள்ளே சமையலில் ஈடுபட்டிருந்த ஒரு பெண் இஸ்தோப்பில் இருந்தவாறே வடித்த கஞ்சியை வாசற்படியூடாக வெளியே ஏற்றினாள்.

அப்போது குறுக்கே ஓடிவந்த சிறுவன் ஒருவனின் தலையில் வடித்த கஞ்சி சளக்கென்ற சத்தத்துடன் பட்டுத் தெறித்து அவனது முகத்திலும் தோளிலும் வடிந்தது. சிறுவன் “அம்மோய்” என அழுதுகுளியியடி அடுத்த காம்பராவினுள் நுழைந்தான். நல்லவேளையாகக் கஞ்சி ஆறிப்போய் இருந்ததால் சிறுவனுக்குப் பெரிதாக எதுவும் ஏற்படவில்லை.

“எவடி எம்புள்ளமேல் வடிச்ச கஞ்சியை ஊத்தினது..? கண்ணு தெரியாதாடி... வெளியே வந்து ஊத்திற்றுக்கு..”

“என் வாசலிலதான் நா ஊத்தினேன்; ஒம்புள்ளதான் கண்ணு தெரியாமக் குறுக்க ஓடிவந்தான்.”

“பச்சப்புள்ள என்னடி செய்யும், ஓடியாடி வேளையாடத்தான் செய்யும்.. பெரிய ஆனூங்கதான் பாத்துச் செய்யணும்.. கண்ணுதெரியாத முண்டம்.”

“என்ன, உள்ள இருந்துக்கிட்டே சண்டையடிச்சுக்கிட்டு இருக்கிங்க, ஜியாமாரு வந்திருக்காங்க தெரியல்லியா?” எனப் பலத்த குரவில் கூறினார் கோழிமுட்டை.

பெண்களின் வாய்த்தார்க்கம் ஓய்ந்தது. இப்போது தங்களுக்குள் ஏதோ முனுமுனுக்கத் தொடங்கினார்கள்.

அதிகாரி அடுத்துள்ள வயங்களுக்குச் செல்லவில்லை. அங்கும் நிலைமை இவ்வாறுதான் இருக்குமென ஊகித்துக்கொண்டார். திரும்பி ஜப் நற்பாட்டியிருக்கும் இடத்தற்கு வந்தார். தொழிலாளர்கள், சிறுவர்கள், வயோதிப்பர்கள் யாவரும் அவரைத் தொடர்ந்து வந்தனர்.

அதிகாரி வாகனத்தின் பின்பறத்திலிருந்து சில போஸ்டர்களை வெளியே எடுத்தார். அதில் வயிற்றோட்ட நோய் வராமல் தடுப்பதற்குரிய வழிமுறைகள் கலர்ப்படங்களுடன் தமிழிலே அச்சடிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றை அங்குள்ளவர்களுக்குக் காண்பித்து விளக்கிக்கூறினார். “வயிற்றோட்ட நோய் பரவாமல் இருக்க வேண்டுமானால் நீங்கள் கட்டாயம் மலசல கூடங்களைப் பாவிக்க வேண்டும்; கொதித்தாறிய தண்ணீரைத்தான் குடிக்க வேண்டும். உணவுகளை சு மொய்க்காமல் முடிவைக்க வேண்டும்.”

“சாப்பாட்டுக்கு முன்னும் பின்னும் கைகளைச் சவுக்காரம் போட்டுக்

கழுவ வேணும் ஸேர்” எனக்கூறினான் ஒருபாடசாலைச் சிறுவன்.

அதிகாரி சிரித்துவிட்டு, “சாப்பாட்டுக்கு முன்னும் மலசலகூடம் பாவித்த பின்னரும் சவர்க்காரம் போட்டுக் கைகளைக் கழுவவேண்டும்.” என அவனைத் திருத்தினார்.

“நான் தொரைக்கிட்ட எவ்வளவோ சொல்லிப்பாத்திட்டேன்; கக்கூஸ் கட்டிறதுக்கு தொரை சல்லியில்ல எங்கிறாரு.” என்றார் அப்போது ஆங்கு வந்த தலைவர் முத்தையா.

“அதிகாரி அவரை விணோதமாகப் பார்த்தார். மலசலகூடம் துரைதான் கட்டித்தரணுமா? நீங்களாகக் கட்டிக்கொள்ளக் கூடாதா?”

“ஆமாங்க, தொரைதாங்க கட்டித் தரணும்; அந்தக்காலத்தில் இருந்து தோட்டக் கணக்கிலதாங்க எல்லாம் செஞ்சுதருவாங்க.” என்றார் தலைவர்.

“மேல்கணக்கில் இப்ப புதுசா யூனிசெப்பில் கக்கூஸ் கட்டிக்கொடுக் கிறாங்க..” என்றான் ஒருவன்.

“துரை கட்டிக்கொடுக்கும் வரைக்கும் நீங்கள் தேயிலைக் காட்டிலேதான் இருக்கப் போகிறீர்களா?”

“.....”

“தோட்டப் பகுதியில் மட்டுந்தான் எல்லாமே தோட்டக்கணக்கில் செய்துதர வேண்டுமென எதிர்பாக்கிறார்கள். ஆனால் டவுனில், கிராமப் புறங்களில் உள்ள மக்கள் தத்தமது சுகாதாரத் தேவைகளைத் தாமே செய்து கொள்கிறார்கள். ஒவ்வொருத்தரும் தமது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய மலசலகூடங்களைத் தமது செலவிலேயே அமைத்துக்கொள்கிறார்கள். சுற்றாடலைக் கூட்டித் துப்புவாக வைத்துக்கொள்கிறார்கள். அதுபோல நீங்களும் சுகாதாரத்துடன் இருக்க வேண்டுமானால் நீங்கள்தான் இவற்றை யெல்லாம் செய்யவேண்டும்.”

அதைக்கேட்ட தலைவர் “கக்கூஸ்கட்ட நம்மக்கிட்ட ஏதுங்க சல்லி? அப்பும் வாசக்கூட்டிதாங்க லயத்தைக் கூட்டனும்.. தோட்டத்தில் அதுதாங்க வழக்கம்” என்றார்.

“சரி சரி, இதைப்பற்றி உங்கள் தோட்டத்துரையிடம் கலந்தா லோசிக்கிறேன்.” எனக்கூறிய அதிகாரி டாக்டரையும் சுந்தரத்தையும் ஜீபில் ஏற்றிக்கொண்டு புறப்பட்டார்.

“மிஸ்டர் சுந்தரம், இவர்கள் எல்லாவற்றிற்கும் தோட்டத்தையே நம்பியிருக்கிறார்கள்.. இந்தப் போக்கில் மாற்றம் ஏற்படும்வரை நாம் பெரிதாக எவ்வித முன்னேற்றத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியாது.”

“ஆமாம் ஸேர், நீங்கள் சொல்வது சரி. நான் இப்போதுதான் புதிதாக வெஸ்பயர் கூப்பவைச்சராக இங்கு வந்திருக்கிறேன்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இவர்களுடைய சிந்தனைப் போக்கில் மாற்றம் ஏற்படுத்தலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது.”

“வெரி குடி, உண்மையில் இவர்களுக்கு மலசலகூடங்களைக் கட்டிக்கொடுத்தாலும் அதை இவர்கள் ஒழுங்காகப் பாலிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கில்லை. இவர்களாகவே தங்களுக்கு வேண்டிய மலசலகூடங்களை அமைத்துக்கொண்டால், அவை தமது சொந்தம் என்ற உணர்வு இவர்களுக்கு ஏற்படும்; அவற்றை ஒழுங்காகவும் பாலிப்பார்கள்.”

“உடனடியாக நாம் இதற்கு என்ன செய்யலாம் ஸேர்?”

“இதற்கு ஒரே ஒரு வழிதான் உண்டு: சிரமதான முறையில் ஓவ்வொரு குடும்பமும் தமக்கு ஓவ்வொரு குழிக்கக்கூக்களை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிட்டால் இந்நோப் பரவுவதைத் தடுக்கமுடியாது. அதற்குரிய வழிகளை நீர்தான் ஏற்படுத்த வேண்டும்.. தொழிலாளர்களுக்கும் புரியவைக்க வேண்டும்.”

அதிகாரி கூறியவற்றை அன்றே செயற்படுத்த வேண்டிய அவசியத்தை உணர்ந்தான் கூந்தரம்.

அன்று மாலை....

குண்டன் கங்காணி லயத்தின் பின்புறத்தில் சிரமதான முறையில் தற்காலிக மலசலகூடங்களை அமைப்பதற்கு சுந்தரமும் அவனது நண்பர்களும் ஈடுபட்டனர். அவர்களுக்கு உதவியாக லயத்தலுள்ள சிறுவர்கள் சிலரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

சிலர் குழிகள் வெட்டினர்; சிலர் மரக்குற்றிகளைக் குழிகளின்மேல் குறுக்காகப் போட்டு மலசலகூடமாகப் பாலிப்பதற்கு வசதி செய்தனர். வேறு சிலர் அந்த மலசலகூடங்களைச் சுற்றி மறைவாக வேலியடைத்தனர்.

இப்போது சிரமதானம் செய்துகொண்டிருந்தவர்களின் மனதில் உற்சாகம் நிரம்பியிருந்தது. தங்களுக்குள் சிரித்துப்பேசி மகிழ்ந்தபடி தமது பணியைத் தொடர்ந்தனர்.

பூசாரியின் மனைவியும் வேறு இருபெண்களும் சிரமதானப்பணியில் ஈடுபடுபவர்களுக்கு சாயத்தன்னி பரிமாற்னார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் அந்த லயமும் அதன் சுற்றாடலும் புதுப்பொலி வடன் காட்சியளித்தன. அந்த லயத்திலிருக்கும் எல்லோரது மனதிலும் நிறைவும் மகிழ்ச்சியும் காணப்பட்டன.

பொழுது கருக்கியபோது குண்டன்கங்காணி லயத்தில் மலசலகூடம் அமைக்கும் சிரமதானப் பணிகள் முடிவடைந்தன. இப்போது அந்த

ஸயத்திலுள்ள ஓவ்வொரு குடும்பத்தினருக்கும் தனித்தனியாக ஓவ்வொரு மலசலகூடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

“இது என்ன தமிப், தேவையில்லாத வேல்.. உங்களுக்குக் கொடுத்த வேலை நீங்க செய்யாம், தோட்டத்துக்கு ஆதாயம் தேடிக் கொடுக்கிறீங்க.” எனக் கூறிக்கொண்டே தலைவர் அங்குவந்து சேர்ந்தார்.

“என்ன தலைவரே, இதைத் தேவையில்லாத வேல எங்கிறீங்க..?”

“தொரைதான் தோட்டக் கணக்கில் கக்கூஸ் கட்டிக்கொடுக்கனும்; நீங்க இப்புடிச் செஞ்சா கெடைக்கிறதும் கெடைக்காமல்போகும்.. இதைப்பத்தி நான் யூனியனில் போயி கதைச்சேன்; அவுங்களும் ஒடனே கக்கூசு கட்டிக்கொடுக்கச்சொல்லி தொரைக்கு கடுதாசி அனுப்பியிருக்காங்க..” என்றார் தலைவர்.

“தொரை கக்கூசு கட்டிக்கொடுத்து, நாம் அதுல் இருக்கிறதுக்கு மொதல் பாதிப்பேர் நோயில் செத்துக்கெல்லாம் தொரை தொரைன்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்தா நாம் சாகவேண்டியதுதான்.” என்றான் சிரமதானத்தில் ஈடுபட்டிருந்த குமார்.

“இங்க பாருங்க தலைவரே, நம்ம ஆளுங்களுக்குத்தான் நோய் வந்திருக்கு.. தொரைக்கு வரல்ல.. எடுத்ததுக்கெல்லாம் தொரை தொரைன்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்தா நாம் சாகவேண்டியதுதான்.” என்றான் கந்தரம்.

“கக்கூசு இருக்கிறதுக்குமாடா தொரையைக் கேக்கனும்?” என்றான் பெரியசாமி பலத்த குரல்ல.

எல்லோரும் கொல்லென்று சிரித்தனர்.

அப்போது இருபது காம்பரா ஸயத்தின்பக்கம் கவனித்த தலைவர், “இதென்ன தமிப் வாசக்கூட்டி செய்யிற வேலையெல்லாம் நீங்க செஞ்சிருக்கீங்க.. கண்டக்கையாக்கிட்ட சொன்னாத்தான் தோட்டக் கணக்கில் ஆள் போட்டு இதெல்லாம் செய்வாரே..” என்றார்.

“இங்க பாருங்க தலைவரையா, இப்ப ஸயத்தாளுங்களுக்குத்தான் நோய் வந்திருக்கு; இந்தக் கானில் மொய்க்கிற ச ஆளுங்க சாப்பிடுற ரோட்டியிலதான் ஒட்டும்; கண்டக்கையாவோ வாசக்கூட்டியோ சாப்பிடுற ரோட்டியைத் தேடிப்போகாது” என்றான் குமார்.

“பரம்பரை பரம்பரையா வாசக்கூட்டி போட்டுத்தான் ஸயத்தைக் கூட்டுவாங்க.. அது தோட்டத்தில் நமக்கு இருக்கிற சலுகை.. இப்புடிச் செஞ்சா இனிமே வாசக்கூட்டியையும் நிப்பாட்டிப்புடுவாங்க.”

“சலுகைகளை நிப்பாட்டச்சொல்லி நான் சொல்லல்ல.. நான் என்ன சொல்லுறேன்னா நம்ம கொதாரத்தை நாமதான் கவனிக்கனும். இதுக்குக்கூட தோட்டத்தையே நம்பியிருக்கிறதாலதான் நமக்கு முன்னேற்ற

மில்ல” என்றான் சுந்தரம்.

அப்போது பக்கத்து லயத்திலிருந்து வந்து சிரமதானத்தில் பங்கு பற்றிய இளைஞர்கள் இருவர் சுந்தரத்தை நோக்கி, “அண்ணே, நாளைக்கு நம்ம லயத்தைச் சிரமதானமுலம் துப்பரவு செய்வோமா?” எனக்கேட்டனர்.

சுந்தரம் பதில் கூறுவதற்கு முன்னதாகவே அங்கு நின்ற சிலர், “ஆமா நாங்களும் வாரோம்.. ஒவ்வொரு லயமா ஒவ்வொரு நாளும் துப்பரவு செய்வோம்.” எனக் கூவினர்.

தலைவர் வாயடைத்து நின்றார்.

5.

கொழுந்தெடுக்கும் பெண்கள் வேலைக்குப் போகும்போது தமது பிள்ளைகளை பிள்ளைமடுவங்களில் விட்டுவிட்டுச் செல்வார்கள். ஆரம்ப காலத்தில் பிள்ளைமடுவங்கள் இருக்கவில்லை. அதனால் கொழுந்து மலைகளில் வளர்ந்திருக்கும் முருங்கை மரங்களில் கம்பளித் துணிகளில் தொட்டில்களைக் கட்டி அதற்குள் பிள்ளைகளைக் கிடத்திவிட்டுக் கொழுந் தெடுப்பார்கள். தொடர்ந்துவந்த காலப்பகுதியில் கொழுந்து மலைகளில் தொட்டில்கள் கட்டுவதற்கென மானாப்புற்களால் வேயப்பட்ட சிறிய கொட்டில்கள் போடப்பட்டன. காலப்போக்கில் ஒரு டிவிசனில் உள்ள பிள்ளைகள் எல்லோரையும் ஒரே இடத்தில் வைத்துப் பராமரிப்பதற்கெனப் பிள்ளைமடுவங்கள் தோன்றின; பிள்ளையம்மாக்களும் நியயிக்கப்பட்டனர்.

தொழிலாளர்கள் தமது குழந்தைகளையும் சிறுவர்களையும் பிள்ளையம்மாவிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு வேலைக்குப் போவார்கள். அப்போது பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய உணவுகளையும் பிள்ளையம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டுச் செல்வார்கள். பகற்கொழுந்து நிறுத்து சாப்பாட்டுக்குப் போகும்போது தமது பிள்ளைகளைப் பிள்ளையம்மாவிடம் வாங்கிச் சென்று சாப்பாடு முடிந்தபின் மீண்டும் பிள்ளையம்மாவின் பொறுப்பிலேயே விடுவார்கள். அன்றைய வேலை முடியும்வரை பிள்ளைகள் பிள்ளை மடுவத்திலேயே இருப்பார்கள்.

சில குடும்பங்களில் பெண் ஷன் வாங்கிய கிழவீகள் தான் குழந்தைகளைப் பார்த்துக்கொள்வார்கள். அத்தகைய வசதியுள்ளவர்கள் தமது பிள்ளைகளைப் பிள்ளைமடுவத்தில் விடுவதில்லை.

இவ்வாறு பிள்ளைமடுவங்களில் விடப்படும் பிள்ளைகளுக்கு உடல் உள் வளர்ச்சித் தூண்டல்களுக்கு வேண்டிய எவ்விதப் பயிற்சிகளும் கிடைப்பதில்லை. நல்ல பழக்கவழுக்கங்களைச் சொல்லிக்கொடுக்க எவ்வித

நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்படுவதில்லை. பிள்ளையம்மாவுக்கு அதற்கு வேண்டிய அறிவெல்லாம் கிடையாது. அவனும் ஒரு பெண் தொழிலாளிதான். காலையிலிருந்து மாலைவரை வேலை செய்தால் அவனுக்கு ஒருநாள் பேர் கிடைக்கும்.

இப்போது பிள்ளைமடுவங்களெல்லாம் நவீனமயம் படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. புதிய வசதியான கட்டிடங்கள், மலைகளுடம், தண்ணீர் வசதி, பிள்ளைகள் விளையாடுவதற்குத் தனியான இடம், விளையாட்டு உட்பகரணங்கள், ஒருவயதுக்கு உட்பட்ட குழந்தைகளைக் கிடத்துவதற்குத் தொட்டில்கள். பிள்ளைகளைப் பார்த்துக்கொள்வதற்குக் கல்வியறிவினர் பயிற்றப்பட்ட பெண்கள் போன்ற வசதிகளெல்லாம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

1972ல் தோட்டங்கள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டு அவை 'ஜனவசம்', 'அரசு பெருந்தோட்ட யாக்கம்', ஆகிய நிர்வாக அமைப்பின்கீழ் கொண்டுவரப்பட்ட பின்னரே இத்தகைய மாற்றங்களை அரசுசார்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் ஏற்படத்தின. தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்த எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளில் இதுவும் ஒன்றாக அமைந்தது.

ஆனால் தொழிலாளர்கள் தமது பிள்ளைகளை நவீன மயப்படுத்தப்பட்ட சிறுவர் இல்லங்களில் கொண்டுவந்து விடுவதில் தயக்கம் காட்டினர்.

சுந்தரம் அன்றுகாலை பிள்ளை மடுவத்தற்குச் சென்றிருந்தான்.

அப்போது பிள்ளைமடுவத் தாதி பிள்ளைகளுக்குப் பாட்டுச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். மூன்று வயதுக்கு மேற்பட்ட சிறுவர்கள் அவளைச்சுற்றி வட்டமாக நின்றனர்.

அவள் தன்னை மறந்த நிலையில் பாட்டுக்கு அபிநியத்து ஒரு பாடலை அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் சொல்லிக் கொடுத்த சிங்களப் பாடலை மொழி புரியாவிட்டாலும் அந்தச் சிறுவர்கள் ஆனந்தமாய் அவளைப்போல அபிநியத்து கைகளைத்தட்டி ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்துகொண்டிருந்தனர்.

சுந்தரம் அங்கு வந்ததைப் பிள்ளைமடுவத் தாதி கவனிக்கவில்லை. அவள் தொடர்ந்தும் பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

சிறுவர்கள் சிலர் அவன் வந்ததைக் கவனித்துவிட்டு, "அக்கா.. அக்கா.." என அவன் நின்ற பக்கம் கைகளைக்காட்டி ஏதோ மழுஸையில் கூறமுயன்றனர்.

அவள் அப்போதுதான் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனைக் கண்டதும் அவளது வதனத்தில் நாணம் படர்ந்தது.

"ஆ.. ஒயாத, என்ட.. என்ட" எனக்கூறி அவனை வரவேற்று,

பிள்ளைமடுவேத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

சுந்தரம் அவனை முன்னர் ஒருதடவை பார்த்திருக்கிறான். குடும்பநல் மேற்பார்வையாளர் வேலைக்கு அவன் நேர்முகப் பரீட்சைக்காக, ஜனவசம காரியாலயத்திற்குச் சென்றபோது அவனும் அதே நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்திருந்தான். மந்திரியிடமிருந்து சிபார்சுக் கடிதமும் கொண்டு வந்திருந்தான். ஆனால் அப்போதிருந்த தோட்டத்துரை, சுந்தரம்தான் அந்த வேலைக்குத் தகுதியானவன்; அவனுக்கே அந்த வேலை வழங்கப்பட வேண்டுமெனப் பிடிவாதமாக ஜனவசம பணிப்பாளரிடம் கூறிவிட்டார்.

பின்னர் மந்திரியின் ஆதரவு இருந்தபடியால் அவனுக்கு இந்த வேலை வழங்கப்பட்டிருக்கிறது.

தோட்டங்கள் அரசுடைமை ஆவதற்கு முன்னர் கம்பனிக் காலத்தில் வெற்றிடமாகும் உத்தியோகங்கள் யாவும் தோட்டத்து உத்தியோகத்தர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் உறவினருக்குமே அனேகமாக வழங்கப்பட்டுவந்தன. இப்போதெல்லாம் மந்திரிமாரின் சிபார்சுடன் வெளியே இருந்து புதியவர்கள் வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். தோட்டத்து ஆபீஸில் இரண்டு கிளாக்கர்மார் மந்திரியின் சிபார்சுடன் வந்திருக்கிறார்கள். அதேபோன்று தோட்டத்து ஸ்டோரிலும் இருவர் வேலைக்கு வந்திருந்தார்கள். வேலைத்தள சுப்பவைசர் களாக முன்று டிவிசனிலும் பலர் வந்திருக்கிறார்கள்; ஒரு கணக்கப் பிள்ளையும் வந்திருக்கிறார்.

“என்னை உங்களுக்கு ஞாபகம் இருக்கிறதா?” எனப் புன்னகையுடன் வினவினான் சுந்தரம்.

“ஓ, நன்றாகவே ஞாபகம் இருக்கிறது; ஜனவசம காரியாலயத்தில் நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வந்தபோது பார்த்தேன்; நீங்கள்தான் அப்போது என்னுடன் கதைக்கவில்லை.”

“உங்களது பெயரென்ன?”

“சுந்திரிகா.”

“ஓ.. மிக அழகான பெயர்” எனக்கூறிய சுந்தரம் இவனுக்கு மிகப்பொருத்தமான பெயர்தான் என மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

“எவ்வளவு காலமாக இங்கே வேலை செய்கிறீர்கள்?”

“வந்து ஒரு மாதந்தான் ஆகிறது.”

“எப்படி இந்த வேலை உங்களுக்குப் பிடித்திருக்கிறதா?”

“ஓ, குழந்தைகள் என்றால் எனக்கு மிகவும் ஆசை” எனக் கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் சுந்திரிகா. பட்டுப் போன்ற மிருதுவான அவளது கண்ணங்களில் குழிவிழுந்தபோது அவள் மிகவும் கவர்ச்சியுடன் காணப்

பட்டாள்.

“ஓ, அப்படியா.., குழந்தைகளுக்குத்தான் உங்கள்மேல் ஆசையில்லைப் போலும்”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?” என வியப்புடன் கேட்டாள் சந்திரிகா.

“இந்த டிவிசனில் ஐந்து வயதுக்குட்பட்ட சிறுவர்கள் அறுபது பேர்வரை இருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு பத்துப் பன்னிரண்டு பிள்ளைகள் தானே வந்திருக்கிறார்கள்.”

“ஓ.. அதுவா, அதுதான் புரியவில்லை. தொழிலாளர்கள் தமது பிள்ளைகளை இங்கு கொண்டுவெந்து விடுவதற்கு ஏனோ தயங்குகிறார்கள்.”

“ஒருவேளை உங்களது பாலைச் சீவர்களுக்குப் புரியவில்லையோ?”

“இல்லையில்லை எனக்கு நன்றாகத் தமிழ் பேசத்தெரியும்.”

“அதில் ஒரு முக்கிய பிரச்சனை இருக்கிறது. முன்பெல்லாம் பிள்ளைகளைக் கவனிப்பதற்கு மலையில் வேலை செய்யும் ஒரு பெண்ணையே நியமிப்பார்கள்.. அவள்மேல் தொழிலாளர்களுக்கு ஒருவித நம்பிக்கையிருக்கும்.. தமது குழந்தைகளை எவ்விதத் தயக்கமுறிந்றி இங்கு கொண்டுவெந்து விட்டுவிட்டுச் செல்வார்கள்.”

“எனக்கும் அது புரிகிறது; எப்படியும் ஆரம்பத்தில் ஒருபிள்ளை இங்கு வந்தால் மீண்டும் மீண்டும் அந்தப்பிள்ளை என்னைத்தேடி வரக் கூடியவாறு கவர்ந்துவிடுவேன்; ஆனால் ஆரம்பத்தில் பிள்ளைகளை இங்கு வரவழைப்பதுதான் சிரமமாக இருக்கிறது.”

“அப்படியானால் உங்களுக்கு நான் எந்த வகையில் உதவ முடியும்?”

“பலவழிகளில் முடியும்; நான் சிறுவர் நிலையம் நடத்துவதில் முன்றுமாதப் பயிற்சியை முடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறேன். குழந்தைகளது ஒவ்வொரு வளர்ச்சிப் பருவத்திலும் அவர்களுடைய முளை வளர்ச்சிக்கு நாம் எத்தகைய தூண்டுதல்களை ஏற்படுத்த வேண்டும், உடல் வளர்ச்சிக்கு ஏற்ற விளையாட்டுப் பயிற்சிகள் எவை என்றெல்லாம் எனக்குத் தெரியும். இங்கு வரும் பிள்ளைகளுக்கு நான் ஆரம்பக் கல்வியையும் சொல்லிக் கொடுப்பேன்.”

“தவனில் ‘நர்சரிப் பாடசாலைகள்’ இயங்குவதுபோல இங்கும் நடத்துவீர்களா?”

“ஆமாம், அது எனது கடமைகளில் ஒரு பகுதியாக அமைகிறது; அதற்கான பயிற்சிகளும் எனக்கு அளித்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது இங்கு கொண்டுவராத பிள்ளைகளைப் பென்ஷன் எடுத்த வயோதிப்பகள்தான்

ஒவ்வொரு வீட்டுகளிலும் கவனித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வளரும் குழந்தைகளுக்கு வேண்டிய உணர்வுத் தூண்டல்களை ஏற்படுத்த முடியாது. இதனால் குழந்தைகளின் நுண்ணறிவு ஆரம்பத்திலேயே மழுங்கடிக்கப்பட்டு விடுகிறது.”

“கவலைப்படாதீர்கள்; இந்த டிவிசனில் உள்ள பிள்ளைகள் எல்லோருடைய பெயர்களையும் இன்றுமாலை பிறப்புப் பதிவுப் புத்தகத்திலிருந்து எடுத்துப் பட்டியல் தயாரித்துக்கொள்கிறேன். அத்தோடு லயம் லயமாகச் சென்று தொழிலாளர்களைச் சந்தித்து அவர்களது பிள்ளைகளைக் கூடுமானவரை இங்கே அனுப்பிவைக்கும்படி கூறுகிறேன்.”

“ஓ, நீங்கள் நினைத்தால் எதையுமே செய்துவிடுவீர்கள்” எனக்கூறிச் சிரித்தாள் சந்திரிகா. மீண்டும் அவளது கண்ணக் குழிகள் அழுகுகாட்டின.

“எப்படி என்மேல் உங்களுக்கு அவ்வளவு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது?”

“நான் உங்களைப்பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஒரு சில நாட்களிலேயே நீங்கள் தொழிலாளர்களைப் பெரிதும் கவர்ந்துவிட்டார்கள். அவர்கள் உங்களது முற்போக்கான கருத்துகளால் கவரப்பட்டிருக்கிறார்கள்; நேற்றுக்கூட நீங்கள் சிரமதானப் பணியில் ஈடுபட்டிருந்ததாகக் கேள்விப் பட்டேன்.”

சந்திரிகா தன்னைப்பற்றி நிறையவே அறிந்து வைத்திருக்கிறாள்; தன்மேல் நல்ல அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறாள் என்ற எண்ணம் சுந்தரத்துக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

“நிச்சயம் என்னாலான உதவிகளைச் செய்வேன்” எனக்கூறிப் புறப்பட்டான் சுந்தரம்.

“இன்று காலையில்கூட நான் வேலைக்குப் புறப்பட்டபோது எனது மாமா உங்களைப்பற்றி விசாரித்தார்.”

“என்ன உங்களது மாமா என்னைப்பற்றி விசாரித்தாரா? ஆச்சரிய மாக இருக்கிறதே; எனக்குக் கொலனியில் ஒருவரையும் தெரியாதே.”

“எனது மாமாவுக்கு உங்களை நன்கு தெரியும்” எனக்கூறிப் புன்னைகை செய்தாள் சந்திரிகா. அவள் கூறியது சுந்தரத்துக்குப் பெரிதும் வியப்பைக் கொடுத்தது.

சந்திரிகாவின் மாமா யாராக இருக்கும்?; அவருக்கு என்னைப்பற்றி எப்படித் தெரியும்? எனச் சிந்தித்தவாறு பிள்ளைமடுவத்திலிருந்து புறப்பட்டான் சுந்தரம்.

6.

தோட்டத்தில் சிலபகுதியை அரசாங்கம் தனது ஆதரவாளர்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்திருந்தது. ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு ஏக்கருக்குக் குறையாத நிலம் கிடைத்தது. பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்ட நிலப்பகுதி தேயிலைச்செடிகள் நிறைந்திருந்ததால் அவர்களுக்கு உடனடி வருமானம் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு கிழமையும் அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த தேயிலைச் செடிகளிலிருந்து கொழுந்து பறித்து விற்று, வருமானத்தைப் பெற்றனர். ஆனாலும் தேயிலைச் செடிகளுக்கு வேண்டிய பராமரிப்பினை அவர்கள் மேற்கொள்ளாததால் காலப்போக்கில் கொழுந்தி விருந்து கிடைக்கும் வருமானம் குறையத் தொடங்கியது. தேயிலைச் செடிகளுக்கிடையே புல் மண்டத் தொடங்கியது.

அதே நேரத்தில் அவர்கள் வீடுகூட்டுவதற்குக் கடன்வசதி, தண்ணீர் வசதி, மின்சார வசதி, போன்றவையும் வழங்கப்பட்டன. இதன் காரணமாகக் கோட்டத்தை அண்டியுள்ள பகுதிகளில் புதிய 'கொலனிகள்' உருவாக்க தொடங்கின.

தேயிலைச் செடிகளிலிருந்து வருமானம் குறைந்ததால் கொலனியில் வசிப்பவர்கள் சிலர் அவற்றைப் பிடிங்களிட்டு மரக்கறித் தோட்டங்களைச் செய்யத் தொடங்கினர். மரக்கறித் தோட்டங்களிலிருந்து அவர்களுக்கு அதிக வருமானம் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

புதிதாக மரக்கறித் தோட்டங்கள் அமைக்கும்போது அங்கு வேலை செய்வதற்குத் தொழிலாளர் தேவைப்பட்டனர். தோட்டத்தில் 'பேர்ப்பதியாதவர் களும் வேலை கிடைக்காதவர்களும் இந்த மரக்கறித் தோட்டங்களில் நாட்சம்பளத்திற்கு வேலை செய்யத் தொடங்கினர்.

அன்று கொலனிக்குச் சென்று வேலை செய்துவிட்டுத் திரும்பிய இளைஞர்கள் சிலரும் பெரியசாமியும் குமாரும் சுந்தரத்தின் வீட்டில் கூடினர். இப்போதெல்லாம் மாலை வேளைகளில் இளைஞர்கள் சுந்தரத்தின் வீட்டில் கூடிக் கலந்துரையாடுவது வழக்கமாகிவிட்டது.

சுந்தரம் ஆரம்பத்தில் லயத்திற்கு ஒருவராகச் சுகாதாரத் தொண்டர் களைத் தெரிவு செய்திருந்தான். மாலைவேளைகளில் அவர்களுக்குச் சுகாதாரக் கல்வியூட்டினான். அவர்கள் தத்தமது லயங்களின் சுகாதார நலன்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர். ஆனாலும் இப்போது சமூக முன்னேற்ற விடயங்களைக் கவனிப்பதிலும் அவர்கள் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினர்.

“பாருங்கன்னே, கொலனிக்காரங்க சும்மா இருந்துக்கிட்டு ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கருன்னு அரசாங்கத்தில் வாங்கிக்கிட்டாங்க. நாங்க கஸ்டப்பட்ட தோட்டம்; எங்களுக்கு ஒருதுண்டுக் காணிகூடக் கெடைக்கல்ல.” என்றான் ஓர் இளைஞர். அவன் அன்று கொலனிக்குச் சென்று மரக்கறித் தோட்டத்தில் வேலை செய்துவிட்டுத் திரும்பியிருந்தான்.

“ஆமா சுந்தரம், நமக்கும் காணியுமி இருந்தா நாங்களும் ஒழைச்சு முன்னேறலாந்தானே” என்றான் பக்கத்திலிருந்த பெரியசாமி.

“இந்த நாட்டில் நாம ரெண்டாந்தரப் பெரஜூயா வாழ்ந்துக்கிட்டு இருக்கோம். அதனால் நாம அரசாங்கத்தில் இருந்து பெரிசா எந்த ஒதவியையும் எதிர்பார்க்க முடியாது” என்றான் சுந்தரம்.

அப்போது தொங்கற் காம்பராத் தாத்தாவும் அங்கு வந்து அவர்களது சம்பாஷனையில் கலந்து கொண்டார்.

“நாம எல்லாம் அந்தக்காலத்தில் நம்ம நம்ம சேனையிலதான் வேலசெய்வோம்; இப்பதான் எங்க பாத்தாலும் காடு மண்டிக்கெடக்கு; யாரும் கவனிக்கிறதில்ல.”

“என்ன தாத்தா இப்புடிச் சொல்லிப்புட்டங்க; இப்ப என்ன நாம சோம்பேறித்தனமாவா இருக்கோம்?” எனக்கேட்டான் வேலு என்ற இளைஞர்.

“அந்தக் காலத்தில் எங்க வஷந்துப் பசியப் போக்கினதே கெழங்கு வகைதான். முனு மாசத்து சேம்பன் கெழங்கு.. பஞ்சந்தாங்கி; அப்புறம் சீனிவாழைக்கெழங்கு, வெத்தலவள்ளிக் கெழங்கு, மரவள்ளிக் கெழங்குன்னு வெதம் வெதமா நட்டுவைப்போம்.”

“இப்ப அதெல்லாம் உண்டாக்க ஏலாது தாத்தா, பண்டி தின்னுப் புடும். ஒரு நாளைக்குப் பண்டிவந்தா எல்லாம் தொலைச்சுப்புடும்.. நெலமெல்லாம் சும்மா கெடக்குதுன்னா அதுக்குக் காரணம் பண்டிதான்.”

“வெத்தலவள்ளிக் கெழங்கு ஒருதூருக்கு இருநாறு ராத்தல் இருக்கும்; இப்ப யாருமே அதக் கருதிற்றில்ல” என்றார் தாத்தா.

“அதெல்லாம் அந்தக் காலம்; இப்பதான் வீட்டுக்கு முன்னால் உள்ள வாழை மரத்தையே பண்டி குத்தித் தள்ளிப்புடதே.. அப்ப எப்புடி சேன செய்யிறது?” என்றான் குமார்.

“ஒரு நாளைக்கு ருசிகண்டா தெனமும் வந்திடும், அதை ஒண்டும் செய்ய முடியாது” என்றான் பெரியசாமி.

“தாத்தா, ஒங்க காலத்தில் ரோம்பச் சேனைசெய்யிறதுன்னு சென்னீங்க; பண்டி கிண்டி ஏதும் இல்லியா?” எனக் கேட்டான் ஓர் இளைஞர்.

“அந்தக்காலத்தில் லயத்துக்கு லயம் வேட்டைக்காரங்க இருப்

பாங்க, பண்டி ஏதும் வந்துச்சென்னா சுட்டுப்புடுவாங்க.”

“என்ன தாத்தா, சுட்டுப்புடுவாங்களா! அப்ப துவக்கெல்லாம் இருந்திச்சா?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்டான் சுந்தரம்.

“அந்தக் காலத்தில் ஸைசன் எடுத்து வேட்டக்காரங்க துவக்கு வச்சிருப்பாங்க. ஞாயிற்றுக்கிழமை தோட்டத்தில் வேலயில்லேன்னு சொன்னா பொடியங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு, வேட்டைநாயனோட பொறப்பட்டுவாங்க.. பண்டியொன்டு கண்ணுக்குத் தெரிஞ்சா எப்புடியும் விடமாட்டாங்க. வேட்ட நாயும் விடாது; அவுங்க இருக்கிற இடத்துக்கு வெரட்டிக்கிட்டு வந்திடும். சுட்டிடவேண்டியதுதான். எந்தக் காட்டு மிருகமும் இருக்காது அழிச்சிடு வாங்க.”

“நீங்களும் வேட்டைக்குப் போயிருக்கிறீங்களா தாத்தா..?”

“தம்பி சும்மா நெனைக்கிறியா என்னைய; அந்தக்காலத்தில் நானும் ரவ்வுல துவக்கு எடுத்துக்கிட்டு வேட்டைக்குப் போவேன்.. வேட்ட வெளக்கை தலையில் கட்டிக்கிட்டு மெழுகுவத்தியக் கொழுத்தி உள்ளுக்கு வச்சிட்டா, அந்த வெளிச்சம் ரொம்பத் தூரத்துக்குத் தெரியும்; மிருகங்களின்றை கண்ணு ரத்தம் மாதிரி மினுங்கும்; சுட்டுக்கிற வேண்டியதுதான்..”

“அது என்ன தாத்தா வேட்ட வெளக்கு ?”

“கோச்சு வண்டி ஒழுந்துக்கு காட்டுவாங்களே.. அதேமாதிரி இருக்கும் அந்த வெளக்கு; அதைத் தலையில் தலைப்பாவோட வச்ச வெளிச்சம் தெரியிற மாதிரிக் கட்டுவாங்க..”

“துவக்கு இருந்தாத்தான் பண்டியே வராதே; வெடிச்சத்துத்துக்கு ஓடிடுமே.”

“அது சரி தாத்தா, அந்தத் துவக்கெல்லாம் எங்க? இப்பதான் யாருக்கிட்டியும் இல்லியே..”

“அதுடா, சேகுவாராக் கொழப்பம் வந்துசே.. அப்ப பொலிஸ்காரங்க வந்து எல்லாத்தையும் வாங்கிக்கிட்டு போயிட்டாங்க..”

“அதுக்குப் பெறகுதான் பண்டி வரத் தொடங்கியிருச்சுப்போல; பண்டிதான் பத்துக் குட்டி போடுமே, சொல்லவா வேணும்; நல்லாப் பெருகியிருச்சி..”

அப்போது மீனாச்சி உள்ளே இருந்தபடி கேட்டாள், “இங்கதான் பண்டி வருகுதுன்னு தோட்டம் கீட்டம் ஒண்ணும் செய்ய மாட்டேங்கிறீங்க.. அப்ப கொலனியில் எப்புடிச் செய்யிறாங்க?”

“அதுவா, அவுங்க நெலத்தைச் சுத்தி முள்ளுக்கம்பி அடிச்சி, காவல் குடிசை கட்டி, ராவு ராவாக் காவல் இருப்பாங்க; பட்டாகும்

போடுவாங்க.. அந்தச் சத்தத்துக்கு பண்டி கிட்டவே வராது.”

“அரைஏக்கர் ஒருஏக்கருன்னு தனியா நெலம் வச்ச மரக்கறித் தோட்டம் போடுவங்களுக்கு அது சரி.. நம்மக்கிட்ட என்ன நாலு பாத்தி இருக்கு; அதுக்குப்போயி� முள்ளுக்கம்பி அடிச்சி விடிய விடிய முளிச் சிருங்களே..” என்றான் பெரியசாமி.

“நம்ம மலை நாட்டில் மரக்கறித் தோட்டம் செஞ்கம் நல்ல முறையில் முன்னேறலாம். நெலம் வாங்க வசதியுள்ளவங்க அரை ஏக்கரோ ஒரு ஏக்கரோ சொந்தமா வாங்கி வெவசாயம் செய்யன்னும். இப்பதான் நாம் வேண்டிய மாதிரி கொலனியில் நெலம் வாங்கலாமே.” என்றான் சுந்தரம்.

அவன் கூறியது அங்குள்ள எல்லோருக்கும் சரியெனப்பட்டது.

7.

பிள்ளைமடுவத்தில் அன்று தாய்மார் கூட்டம் ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்தது. அந்த டிவிசனில் உள்ள ஜந்து வயதுக்குட்பட்ட தாய்மார்கள் கூட்டத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சுந்தரம்தான் அக்கூட்டத்தை ஒழுங்குசெய்திருந்தான். அன்றுமாலை நால்ரைமணிக் கொழுந்து நிறுத்து முடிவடைந்ததும் எல்லோரும் பிள்ளை மடுவத்திற்கு வந்தனர். தோட்டத்துக் கண்டக்டரும் பேர்போட்டு முடிந்ததும், செக்க்ரோலைச் சாக்குக்காரனிடம் கொடுத்து பங்களாவுக்கு அனுப்பிவிட்டு, கூட்டத்தில் பங்குபற்றுவதற்காக வந்தார். அவரையும் தலைவர்மாரையும் தவறாது அந்தக் கூட்டத்திற்கு வரும்படி டாக்டர் அழைப்பு விடுத்திருந்தார்.

தோட்டத்து டாக்டரின் தலைமையில் கூட்டம் ஆரம்பமாகியது. கூட்டத்திற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகள் யாவற்றையும் சந்திரிகா செய்திருந்தாள்.

மேசையின்மேல் அழகிய பூவேலைகள் செய்யப்பட்ட மேசைவிரிப் பொன்று விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன்மேல் பூரணகும்பம் வைத்து, இருமருங்கிலும் இரண்டு குத்துவிளக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

அன்றுதான் தாய்மார் கூட்ட அங்குரார்ப்பண விழா. எனவே தாய்மார்கள் எல்லோரும் மிகவும் ஆர்வத்தோடு கூட்டத்தில் பங்குபற்றுவதற்காக வந்திருந்தனர்.

மேசையின் அருகே போடப்பட்டிருந்த நாற்காலிகளில் டாக்டர், கண்டக்டர், சுந்தரம் முதலியோர் அமர்ந்திருந்தனர்.

கண்டக்டரும் சுந்தரமும் இன்றுதான் மிக அருகில் சந்தித்துக்

கொண்டார்கள். ஆனாலும் இருவரும் ஒருவரோடாருவர் எதுவுமே கதைத் துக்கொள்ளவில்லை. கண்டக்டர்மட்டும் சுந்தரத்தைப் பார்த்து அறிமுகத் துடன் தலையசைத்துக்கொண்டார்.

சுட்டம் ஆழம்பமாகியதும் முதலில் டாக்டர் குத்துவிளக்கு ஏற்றினார். அதன் பின்னர் கண்டக்டர், சுந்தரம், சந்திரிகா ஆகியோர் குத்து விளக் கேற்றினார்கள். தாய்மார்களின் சார்பில் ஒருபெண்ணும் தலைவர் முத்தையாவும் அவர்களைத் தொடர்ந்து குத்துவிளக்கேற்றினர்.

முதலில் டாக்டர் தலைமையுரை நிகழ்த்தினார். அவர் தனது உரையில் நவீன முறையில் இயங்கும் இந்தப் பிள்ளைமடுவத்திற்கு தொழிலாளர்களதும் தோட்டக் கண்டக்டரினதும் ஒத்துழைப்பு மிகவும் அவசியம் என்பதை வலியுறுத்தினார்.

அதன் பின்னர் ஒரு கலந்துரையாடல்மூலம் பிள்ளைகளை மடுவத்திற்கு அனுப்புவதால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை எடுத்துவிளக்கும் படி சுந்தரத்தை வேண்டினார். பிள்ளைமடுவத்திற்குப் பிள்ளைகளை அனுப்புவதற்கு தாய்மார்களின் பங்களிப்பு மிக அவசியம் என்பதால் அவர்களது அபிப்பிராயங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டும் என்பதைச் சுந்தரம் உணர்ந்திருந்தான்.

“இந்த டிவிசனில் ஐஞ்சுக் வயகுக்கு உட்பட்ட பிள்ளைங்க அறுபதுபேர் வரை இருக்காங்க. ஆனால் தினமும் பத்துப் பன்னிரண்டு பிள்ளைங்கதான் இங்க வாறாங்க; மற்றப் பிள்ளைங்களை நீங்க இங்க கொண்டுது விடுறதில்ல. அது ஏனென்று சொல்லுவங்க.. பிள்ளைங்களை இங்க கொண்டுவெந்து விடுறதில உள்ள பிரச்சினை என்ன?” இப்படிக்கேட்டுவிட்டு அங்கு குழுமியிருந்த தாய்மார்களின் பக்கம் தனது பார்வையைச் செலுத்தினான் சுந்தரம்.

ஒருத்தி எழுந்து கூறினாள், “நா பணிய லயத்தில் இருந்து இவ்வளவு தூரம் புள்ளையக் கொண்டுவந்து இங்க வட்டுப்புட்டு அப்பறம் வேலைக்குப்போக நேரமாயிடும்; பிந்திப்போனா கங்காணி வெரட்டுவாரு. கொழுந்து மடுவம் ஒருதொங்கல்ல இருக்கு; லயம் வேறையொரு தொங்கல்ல இருக்கு. கொழுந்து நெறுத்ததுக்கப்பறம் புள்ளையத் தூக்கிக்கிட்டு லயத்துக்குப்போயி, சாப்பாடு செஞ்சு புள்ளைங்களுக்கும் கொடுத்து நானும் சாப்பிட்டு, அவங்களுக்கும் எடுத்து வச்சி, அப்பறமா புள்ளையத் தூக்கியந்து இங்க வட்டுப்புட்டு மறுபடி மலைக்குப் போறதுக்குள்ள வேண்டும்னு போயிடும்.”

அப்போது கண்டக்டர் கூறினார், “புள்ளைக்காறிங்களுக்கு கொழுந்து நெறுக்கிறதுக்கு முன்னால் அரைமணி லீவு கொடுக்கிறோம்; அந்திக்கும் அதோதோதிரி.., அப்பறமென்ன போதுமான நேரம் இருக்குத்தானே.”

“நீங்க சொல்லிறதெல்லாம் ஏத்துக்கொள்ளக்கூடிய காரணமாத் தெரியல்ல. வீட்டில பென்னின் எடுத்த தாத்தாமார் அம்மாயிமார் இருக்கிறதாலதான் புள்ளைங்களை அவுங்ககிட்ட விட்டிட்டுப் போற்க.. இல்லேன்னா எவ்வளவு தூரமானாலும் இங்க கொண்ந்துதானே விடனும்” என்றான் சுந்தரம்.

“ஆமா, சுந்தரம் சொல்லுறதும் சரிதான்; வீட்டில கெழவன் கெழவி இருக்கிறதாலதான் அவுங்ககிட்ட விட்டிட்டு வாற்கீங்க. இல்லேன்னா வீட்டில வச்சுப் பூட்டிட்டா வேலைக்குப் போவீங்க? புள்ளைமடுவத்திலதான் கொண்ந்து விடனும்.” எனக்கூறிச் சிரித்தார் கண்டக்டர்.

“ஜூயா சொல்லுறதும் சரிதாங்க, அதை நாங்க ஏத்துக்கிறோம். வீட்டில உள்ள பெரியவங்க் நாங்க வீட்டில சும்மாதானே இருக்கோம். நாங்க புள்ளையப் பாத்துக்கிட மாட்டோமா; சும்மா ஏன் புள்ளைக்காம் பராவுக்குப் போயி அலையிறீங்கன்னு கேக்கிறாங்க; அதனாலதாங்க அவுங்ககிட்ட வுட்டிட்டுப் போரோம்.” என்றாள் கடைசி வரிசையில் இருந்த ஒருத்தி.

அப்போது டாக்டர் கூறினார், “அதுமட்டுமில்ல, சில குழுமபங்கள் ஸ்கலுக்குப் போகவேண்டிய வளர்ந்த பிள்ளைகளை ஸ்கலுக்கு அனுப்பாமல், சின்னப் பிள்ளைகளைப் பாத்துக்கச் சொல்லுறீங்க.. இது பெரிய பிழையான விஷயம்.”

“ஸ்கலுக்கு போகவேண்டிய பிள்ளைகளின் படிப்பும் வீணாகுது, அதோட அவங்களுக்குக் குழந்தைகளையும் சரியாக் கவனிக்கவும் தெரியாது” என்றார் கண்டக்டர்.

அப்போது சுந்தரம் கூறினான், “இங்க பாருங்க, நீங்க எல்லாரும் பிள்ளைங்களை இங்க கொண்டுவந்து விடுகிற சிரமத்தை மட்டுந்தான் பாக்குறீங்க, அனா நாம இனிமேல் பிள்ளைகளுடைய முன்னேற்றத்தைப் பற்றி யோசிக்கணும். அதுகளுக்கு நல்ல மூளைவளர்ச்சியை ஏற்படுத்தனும். அதோட நல்ல உடல் வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தனும். இங்க அதுக்குரிய பயிற்சி யெல்லாம் கொடுக்கிறாங்க. வருங்காலத்தில நாம ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்கணுமென்னா நீங்க எல்லாரும் உங்களுடைய பிள்ளைங்களை இங்க அனுப்பணும். லயத்தில் பிள்ளைங்களை விட்டிட்டு வந்தா, பிள்ளைங்க லயத்தைச் சுத்திக்கொண்டுதான் திரியும், எந்தவித முன்னேற்றமும் இருக்காது.”

அப்போது டாக்டர் சுந்திரிகாவை நோக்கி “நீங்கள் பிள்ளைகளுக்குக் கொடுக்கும் பயிற்சிகளை இங்குள்ளவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறுங்கள்; இங்கு வரும் பிள்ளைகள் செய்த கைவேலைகளை இவர்களுக்குக் காட்டுங்கள்” என்றார்.

சந்திரிகா மகிழ்ச்சியுடன் அங்கு வரும் சிறுவர்கள் செய்த கைப்பணிப் பொருட்களை எடுத்து மேசையின் மேல் வைத்தான். அங்குள்ளவர்கள் எல்லோரும் ஆர்வமுடன் அவற்றைப் பார்வையிட்டனர்.

களிமன்னினால் செய்யப்பட்ட உருவங்கள் சில... சட்டிபானை, அம்மி குளவி, பந்து, விநாயகர் சிலை, இப்படியான பல உருவங்களைப் பிள்ளைகள் தமது வயதுக்கும் கற்பனைக்கும் ஏற்பச் செய்திருந்தனர். சந்திரிகா அங்குள்ளவர்களுக்கு அவற்றை எடுத்துக்காட்டி பிள்ளைகளின் செயல்திறனும் கற்பனைத்திறனும் எவ்வாறு ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன என்பதை விளக்கினாள்.

அடுத்து, சிறுவர்கள் தட்டிய ஒவியங்களை அங்குள்ளவர்கள் பார்வையிட்டனர். தாம் பார்த்த உருவங்களைப் பிள்ளைகள் பலவகை நிறச் சோக்கட்டிகளினால் வெள்ளைத்தாளில் வரைந்திருந்தனர். ஒரு ஒவியத்தில் லயத்தின் முன்னால் சிறுவர்கள் விளையாடும் காட்சி, இன்னொரு ஒவியத்தில் கொழுந்துக் கூடையுடன் ஒரு பெண். இன்னொன்றில் ஒரு தேயிலைத் தொழிற்சாலை.....

அவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது அங்கு இருந்தவர்களுக்குப் பெரும் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்பட்டன. கொழுந்துக் கூடையுடன் நிற்ற பெண்ணின் படத்தைத் தனது நான்கு வயதுப் பெண்பிள்ளை வரைந்தாக ஒரு தாய் மற்றவர்களுக்குப் பெருமையுடன் கூறிக்கொண்டிருந்தாள். இன்னொரு புறத்தில் சோடாமுடி, தேயிலைக் கொட்டைகள், சிறிய தகரப்பேணிகள் முதலிய பொருட்களைக் கொண்டு ஒசையெழுப்பும் கருவிகளைச் சிறுபிள்ளைகள் செய்திருந்தனர்.

வேறுசில பிள்ளைகள் நிறத்தாள்களைக் கத்தரித்து அழகான மலர்களையும் மலர்ச்செண்டுகளையும் செய்திருந்தனர்.

அங்கிருந்த மலர்ச்செண்டைக் கையில் எடுத்த ஒருத்தி “நம்ம புள்ளைங்களா இதெல்லாம் செஞ்சிருக்காங்கன்னு நம்பவே முடியல்ல” என வியந்தாள்.

“லயத்தில் பிள்ளைங்க இருந்தா, இப்படியான திறமைகளை வெளிக்கொணர்வதற்குச் சந்தர்ப்பமே இருக்காது” என விளக்கினான் சுந்தரம்.

அப்பொது சந்திரிகா அங்கிருந்த பிள்ளைகளைக் கூப்பிட்டு, குழுமி யிருந்தவர்களுக்கு ஒரு பாட்டுப் பாடிக்காட்டும்படி கூறினாள். உடனே அவர்கள் கைகளை ஒருவரோடொருவர் கோர்த்துக்கொண்டு வட்டமாக நின்று, அபிநியத்துடன் உரத்த குரவில் பாடி ஆடினார்கள். அந்த மழைகளைகளின் கீதம் எல்லோருக்கும் ஓர் இனப் உணர்வைக் கொடுத்தது. பாடலின் முடிவில் எல்லோரும் கைகளைத்தட்டி தமது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தனர்.

“பாத்தீங்களா.. இங்கவாற பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவுதாரம் விதம் விதமான பயிற்சி கிடைக்கிறது. அதேமாதிரி இந்தத் தோட்டத்தில் உள்ள எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பயிற்சி கெடைக்கணும். அதுமட்டுமில்ல வளர்ந்த பிள்ளைகளுக்கு ‘நர்சரி’ பள்ளிக்கூடம் மாதிரி பாடமும் சொல்லிக் கொடுப்பாங்க” என்றான் சுந்தரம்.

“பிள்ளைகள் ஆரோக்கியமாக வளர்வதற்கு நல்ல சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்களைக் கற்றுத்தருவாங்க. சத்துள்ள உணவுகளைத் தினமும் கொடுப்பாங்க. உடல் வலுவடைவதற்கு ஏற்ற உடற்பயிற்சிகளும் விளையாட்டுகளும் சொல்லிக் கொடுப்பாங்க” என விளக்கினார் டாக்டர்,

அன்று தாய்மார் கூட்டம் முடிவடைந்தபோது பிள்ளைமடுவத்திற்குப் பிள்ளைகளை அனுப்புவதனால் ஏற்படக்கூடிய நன்மைகளை எல்லோரும் அறிந்திருந்தனர். தமது பிள்ளைகளையும் மறுநாளிலிருந்து அங்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துடன் அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பினர். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் டாக்டரும் கண்டக்டரும் அங்கிருந்து புறப்பட்டனர்.

சந்திரிகாவின் மனதில் மகிழ்ச்சி நிறைந்திருந்தது. அன்று காட்சிக்கு வைத்திருந்த சிறுவர்களின் கைப்பணிப் பொருட்களை அவள் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் பெட்டிகளில் அடுக்கிவைக்கத் தொடங்கினாள். சுந்தரம் அவளுக்கு உதவியாக அவற்றை எடுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“எப்படி இந்தக் கைவேலைகள்? உங்களது அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லவில்லையே” எனக்கேட்டாள் சந்திரிகா.

“இவ்வளவு திறமை இந்தப் பிள்ளைகளிடம் இருக்கிறதென்பது இன்றுதான் எனக்குத் தெரிகிறது.”

“இந்தப் பிள்ளைகளின் திறமைகளை வெளிக்கொண்டந்த எனக்குத் தான் எல்லாப் பெருமைகளும் சேரவேண்டும்” எனக்கூறிச் சிரித்தாள் சந்திரிகா.

தோட்டப் பிள்ளைகளிடம் எவ்வளவோ திறமைகள் இருக்கின்றன. மற்றும் சமூகத்தவரின் பிள்ளைகளோடு ஒப்பிடும்போது, இவர்கள் கொஞ்சங் கூடப் பின்தங்கியவர்கள்ல” என்றான் சுந்தரம்.

“இதோ இந்த ரோஜாப் பூவைப் பாருங்கள், மிகவும் அழகாக இருக்கிறதல்லவா?” எனச் சந்திரிகா கேட்டாள்.

“இதை நீங்கள் செய்தேன்; பிள்ளைகளுக்குச் செய்துகாட்டுவதற்காக.”

“அதுதானே பார்த்தேன், உங்கள் கைவண்ணம் இந்தப் பூவில் தெரிகிறது.” என்று சொல்லிச் சிரித்தான் சுந்தரம்.

“ஓ, இந்தப்பு அவ்வளவு அழகாகவா இருக்கிறது? அப்படியானால் இதை உங்களுக்குப் பரிசாகத் தரவேண்டும்.” எனக் கூறிய சந்திரிகா, அவனது கைகளைப்பற்றி அந்தப்பூவை அவனிடம் கொடுத்தாள்; அவனது கண்ணக் குழிகளும் மலர்ந்தன.

இந்த மலரைவிட இவள் எவ்வளவோ மென்மையாக இருக்கிறாள். என என்னியவாறு புன்னகைத்தான் சுந்தரம்.

8.

பணிய டிவிசன் கணக்கப்பிள்ளை சமீபத்திலேதான் இந்தத் தோட்டத்திற்கு மாற்றலாகி வந்தார். பெரியதுரை முன்னர் வேலைசெய்த தோட்டத்தில் சுப்பவைசராக வேலை செய்தவருக்கு இப்போது துரையின் சிபார்சுடன் கணக்கப்பிள்ளை வேலை கிடைத்திருக்கிறது. கணக்கப்பிள்ளை துரைக்கு வேண்டியவர்; நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர். தூரத்து உறவினர் என்றுகூடத் தோட்டத்தில் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

அன்று கணக்கப்பிள்ளையைச் சரியாக எட்டு மணியளவில் ஒன்பதாம் நம்பர் மலையில் சந்திக்கும்படி துரை தகவல் அனுப்பியிருந்தார். ஒன்பதாம் நம்பர் மலை மட்டக்கொழுந்து மலை. அன்றுதான் அங்கு கொழுந்தெடுக்க வேண்டிய நாள்.

ஆனால் முதல்நாளே யாரோ இரவிரவாக அந்த மலையில் கள்ளக் கொழுந்து எடுத்துவிட்டார்கள். ஒன்பதாம் நம்பர் மலை கொலனி ஓரமாகத்தான் இருக்கிறது. கொலனியில் இருப்பவர்கள்தான் இவ்வாறு கள்ளக் கொழுந்து எடுத்திருப்பார்களெனத் தோட்டத்திலே பேசிக்கொண்டார்கள்.

மோட்டார் சைக்கிளில் வந்த துரை, கணக்கப்பிள்ளை நிற்கும் இடத்தில் மோட்டாரை நிறுத்தினார்.

“குட் மோனிங் ஸேர்.”

“குட் மோனிங்.”

“சிறிது காலமாக அடிக்கடி கொழுந்துக்களவு நடக்கிறது ; இதைத் தடுக்க முடியாதா?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே மோட்டாரைவிட்டு இறங்கினார் துரை.

“நான் வாச்சர்களைக் கூடுதலாக மலைக்காவலுக்குப் போட்டுள்ளேன். ஆனாலும் எப்படியோ களவு போய்விடுகிறது.”

“யூஸ்லெஸ், வாச்சர்கள்தான் இரவில் கொழுந்தெடுக்கிறார்களோ

தெரியவில்லை” என்றார் துரை.

“இருக்காது ஸேர், வாச்சர்கள் இரவு முழுவதும் ஓரேமலையில் நின்று காவல் புரிவதில்லை; வேறுமலைகளுக்குச் செல்லும்போது தருணம் பார்த்து யாரோ களவெடுத்துவிடுகிறார்கள்.”

“அது எனக்குத் தெரியும்; கொலனியில் உள்ளவர்கள்தான் கள்ளக் கொழுந்து எடுக்கிறார் களேன நாங்கள் எப்போதும் நினைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. இப்போதுதான் கொழுந்து வியாபாரிகள் எங்கு பார்த்தாலும் காணப்படுகிறார்கள். அந்த வியாபாரிகளிடம் நமது தோட்டத் தொழிலாளர்கூட கொழுந்தை விற்கலாமல்லவா?”

“நான் அப்படி நினைக்கவில்லை ஸேர்; தோட்டத் தொழிலாளர்கள் எவருக்கும் அரசாங்கத்தால் காணி பகிர்ந்தளிக்கப்படவில்லை. அதனால் அவர்களிடம் தேவிலைச் செடிகளும் இல்லை. அவர்கள் கொழுந்தை விற்க முயன்றால் அது கள்ளக்கொழுந்தென்று தெரியவந்துவிடும்.”

அதைக்கேட்டதும் பெரிதாகச் சிரித்தார் துரை.

“கொழுந்து வியாபாரிகள் அதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்பட மாட்டார்கள். கள்ளக் கொழுந்தாக இருந்தால் அரைவிலைக்கு வாங்கி விடுவார்கள். அதிலேதான் அவர்களுக்குப் பெரும் லாபம் கிடைக்கும்” என்றார் துரை.

“இப்போது எங்குமே பரந்த அளவில் கொழுந்துக்களவு நடக்கிறது. இதனைத் தடுக்காவிட்டால் ‘அவற் றேண்’ குறைந்துவிடும்.”

“அதற்கு எங்களால் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. கொழுந்துக் களவு போகும்போதெல்லாம் அதைப்பற்றிப் பொலினில் புகார் கொடுத்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறேன். ஆனால் எதுவுமே நடக்கவில்லை.” என்றார் துரை யோசனையுடன்.

“ஸேர், அடுத்த கிழமை இந்த மலைக்கு உரம் போடவேண்டும்.”

“நோ நோ, அதற்குமுன் மருந்தடிக்க வேண்டும். இந்த மலையில் அறுகு கூடிலிட்டது. ‘றவுண்டப்’ அடித்துவிட்டு சில நாட்கள் கழித்துத்தான் உரம் போடவேண்டும்”

“மருந்தடிப்பதானால் இப்போது எமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் ‘எஸ்டிமேட்டில் செய்வது கஷ்டம்.. குரோஸ் சார்ஜ்’ பண்ணவேண்டியிருக்கும் ஸேர்.”

துரை மீண்டும் பெரிதாகச் சிரித்தார். அடிக்கடி கொழுந்து களவுபோகும் இந்த மலைக்கு மருந்து அடிப்பதற்கும் உரம் போடுவதற்கும் செலவு செய்வதில் ஏதும் பிரயோசனம் இருக்குமென நீர் நினைக்கிறோ?”

“உரிய நேரத்தில் மருந்தடித்து உரம் போடாவிட்டால் பிராந்தியக் காரியாலயத்திலிருந்து கேள்வி கேட்பார்களே.”

“இந்த மலைக்கு மருந்தடித்து உரம் போடுவதற்கு எழுபதாயிரம் ரூபாவரை செலவாகும். அப்படிச் செலவுசெய்து உற்பத்தியாகும் கொழுந்தையாரோ களவெடுத்துச் செல்கிறார்கள். இதனால் தோட்டத்திற்கு எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை.”

“அப்படியானால் என்ன செய்வது?”

“உரம் போடாமல், மருந்தடிக்காமல் அந்த வேலைகளைல்லாம் செய்துவிட்டதாகக் கணக்குக் காட்டிவிட வேண்டியதுதான்.”

துரையின் யோசனை கணக்கப்பிள்ளைக்கும் புரியத் தொடங்கியது. துரை சொற்படி கேட்டுநடந்தால் அவருக்கும் வருமானத்தில் ஒருபங்கு கிடைக்கும் என்பதை அவர் அநுபவத்தில் அறிந்திருக்கிறார்.

“இதை நான் எப்படிச் செய்ய வேண்டும்? ஸ்டோர் கீப்பரிடமிருந்து மருந்தும் உரமும் மலைக்கு அனுப்பிவைக்கப்படும்போது என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“நீர் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. தோட்டத்துக்கு மருந்தோ உரமோ வரப்போவதில்லை. விநியோகத்தர்களிடமிருந்து பில் மட்டும் வரும்; அதை நான் கவனித்துக்கொள்வேன்” என்றார் துரை.

தோட்டத்திற்கு வெளியே இருந்து வரும் பொருட்களை ‘ஸ்ரோக் ரிசீப்பிற்’ புத்தகத்தில் பதிவு செய்துகொள்ளவேண்டும். பின்னர் துரையின் ஒப்பத்துடன் ஓடர் வரும்போது விநியோகம் செய்யவேண்டும். அப்படியானால் ஸ்டோர் கீப்பரின் உதவியில்லாமல் தோட்டத்திற்கு மருந்தோ உரமோ வந்ததாகக் காண்பிக்க முடியாது. துரை ஸ்டோர் கீப்பரையும் தனது கைக்குள் போட்டிருப்பார் என என்னிய கணக்கப்பிள்ளை அவருக்கும் எப்படியும் இதில் ஒரு பங்கு கிடைக்கும் என நினைத்துக்கொண்டார்.

“இன்னும் ஒரு விழயம் ஸேர், மருந்தடித்ததாகவும் உரம் போட்டதாகவும் கணக்குக் காட்டுவதானால் நாறு தொழிலாளர்களாவது அந்த வேலையில் சடுபட்டதாகக் கீக்கிறோலில் பேர்போட வேண்டியிருக்கும்.”

“அதை வேற்றொவது வேலையில் குறைாஸ் சார்ஜ்: செய்துவிட வேண்டியதுதான்.. நீர்தான் எந்த வேலையையும் குறிப்பிட்ட எஸ்டி மேட்டுக்குள் தொழிலாளர்களைக் கொண்டு செய்விக்க முடியாமல் தடுமாறுகிறே..”

“அது எனது குற்றமில்லை ஸேர், புதிதாகப் பேர்பதிந்து கொலனியில் இருந்து வரும் தொழிலாளர்கள் எந்த ‘ராஸ்க் வேக்கையும்

செய்து முடிப்பதில்லை.. தோட்டத் தொழிலாளர்களைப்போல வேகமாக அவர்களால் செய்ய முடியாமல் இருக்கிறது.”

“சரி சரி, ஏதாவது காரணங்களைத்தான் எப்போதும் உம்மால் சொல்லமுடிகிறது. வேலைகளைமட்டும் ஒழுங்காக நடப்பதில்லை.” எனக் கூறிவிட்டு மோட்டார் சைக்கிளில் ஏறிப் புறப்பட்டார் துரை.

கணக்கப்பிள்ளை தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார். நூறு கள்ளப்பேர் போடக்கூடிய வாய்ப்பு இப்போது அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. அதனைத் தனக்குச் சாதகமாக்கி எப்படியும் ஒரு வருமானத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென அவரது மனம் சிந்திக்கத் தோடங்கியது.

9.

கண்டக்டர் ராமசாமி மிகவும் மனமுடைந்து போயிருந்தார். அவருக்கு வயது அறுபது நிறைவெட்டந்ததால் கட்டாய ஓய்வு பெறவேண்டியிருந்தது. கடந்த ஐந்து வருடங்களாக, அவருக்கு ஜம்பத்தைந்து வயது நிறைவேறிய நாளிலிருந்தே ஓய்வு பெறும்படி உத்தரவுக் கடிதம் ஐநாள்வசமவிலிருந்து வரும். அப்போதெல்லாம் தோட்டத்துரையிடம் கதைத்து ஒவ்வொரு வருட முடிவிலும் அவர் சேவைநீடிப்புப் பெற்றுக்கொள்வார். ஆனால் இப்போது வயது அறுபதைத் தாண்டியதால் இனிமேலும் சேவைநீடிப்புப் பெறமுடியாதன அவரது வேண்டுகோளைப் பிராந்தியக் காரியாலயத்தில் நிராகரித்திருந்தனர்.

அன்று காலையிலேதான் துரை அவரை ஆபீஸாக்கு அழைத்து விஷயத்தைக் கூறினார். வருடமுடிவில் தோட்டத்தைவிட்டுச் சென்றுவிட வேண்டுமெனக்கூறி பென்ஷன் எடுப்பதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளை உடனடியாக மேற்கொள்ளும்படியும் கட்டளையிட்டார்.

துரையின் கட்டளை கண்டக்டரின் மனதைச் சஞ்சலத்தில் ஆழ்த் தியது. தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேறினால் அவருக்கு இருப்பதற்கு ஒரு வீடில்லை. அவர் வசதியின் வாழ்ந்த காலத்தில் ஒருவிட்டை வாங்குவதற்கு, நாடற்ற பிரஜைகள் நிலத்தையோ வீட்டையோ சொந்தமாக வைத்திருக்க முடியாது என்ற அப்போதைய சட்டம் தடையாக இருந்தது.

1986ல் பாரங்குமன்றத்தில் நாடற்றவர் அனைவருக்கும் பிராஜா விரிமை வழங்கும் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்ட பின்பும் அவரால் சொந்தமாக ஒரு வீட்டை வாங்க முடியவில்லை; அவரது கையில் இருந்த பணமெல்லாம் கரைந்துபோய்விட்டது.

மலையகத்தைச் சேர்ந்த தோட்ட உத்தியோகத்தர்கள் பலர் தமது

இறுதிக்காலத்தில் இருப்பதற்கு வீடின்றித் தவித்த நிலைமைகள் அவரது நினைவில் வந்தன.

பகல் சாப்பாட்டிற்கு வீட்டிற்கு வந்தபோது மனைவி கமலத்திடம் விஷத்தைக் கூறினார் கண்டக்டர்.

“இப்ப என்னங்க செய்யிற்று? நமக்குத்தான் சொந்தமா வீடுவாசல் இல்லியே. பென்சன் வாங்கிட்டா எங்கதாங்க போயிருக்கிறது?” எனக் கவலையுடன் கேட்டாள் கமலம்.

“அதுதான் நானும் யோசிக்கிறேன்: தோட்டத்தில் வேலசெய்யுமட்டும் பங்களாவில் வசதியா இருந்திட்டோம்.. நல்லாச் சம்பாதிச்ச காலத்தில் ஒரு வீட்டை வாங்கச் சல்லியச் சேத்து வைக்கல, இப்ப பென்சன் காசிலதான் எல்லாச் செலவும் செய்யவேண்டியிருக்கு.”

“ஆமா; சம்பாதிச்ச சல்லியெல்லாம் ஆடம்பரத்துக்குன்னு ஒரு கணக்குப் போயிருச்ச: இப்பதான் யோசிக்க வேண்டியிருக்கு” என்றாள் கமலம் கவலையுடன்.

“நம்ம மகள் சபாவுக்கும் வயசு கூடிக்கிட்டே இருக்கு. அவனுக்கும் ஒரு வழியப் பாக்கணும்” என்றார் ராமசாமி யோசனையுடன்.

“தெனமும் சபா தோட்டத்து ஸ்கலுக்குப் போய் படிச்சுக் கொடுக்குதே வருஷம் ரெண்டரையாகுது ; தொண்டர் ஆசிரியரையெல்லாம் நெரந்தரமாக்குவாங்கன்னு சொன்னாங்க; ஆனா ஒன்னும் நடக்கல. அவ போடுற உடுப்புக்கும் செருப்புக்குந்தான் ஒரு கணக்குப் போயிடுது .ஆனா ஒரு பெரயோசனமும் இல்ல.”

“வருசக் கடைசியில் பென்சன் எடுத்தாலும், பணம் கையில் கெடைக்கிறவரைக்கும் இங்கேயே இருந்துக்கலாம். ச.பி.எவ்., ச.ரி.எவ். சல்லியெல்லாம் தோட்டத்தவுட்டு வெளியே போனா எடுக்கிறது கஷ்டம்.”

“இன்னிக்கு, நம்ம தோட்டத்து புள்ளமடுவத்தில் வேல செய்யுதே.. அந்த சிங்களப் புள்ளக்கிட்ட விசாரிச்சேன்... கொலனியில் ஒரு காணி விற்க இருக்கணு சொல்லிச்ச: தேயிலையோட அரை ஏக்கராம். என்னங்க இதைப்பத்தி ஓங்க யோசனை?” எனக்கேட்டாள் கமலம்.

“நம்ம பழைய கௌமேக்கரும் அந்தக் கொலனியிலதான் நெலம் வாங்கி வீடும் கட்டியிருக்காரு. வேறையும் அங்க ஜூஞ்சாறு தமிழ் ஆளுங்க இருக்காங்கதானே.

“அப்புறம் என்னங்க; விசாரிச்ச வாங்கவேண்டியது தானுங்களே” என்றாள் கமலம்.

“அதுக்கில்ல கமலம், பென்சன் காசில காணியவாங்கிட்டா அப்புறம் வீடு கட்டிறதுக்கு ஒரு பெரிய தொகை வேணும்; கையில வாற பணத்தை

செலவழிச்சிட்டா, புள்ளைக்கு கலியானம் காட்சி செய்யிறது எப்புடி? அது தான் யோசிக்கிறேன்.”

“நீங்க சொல்லுறது சரிதாங்க; நமக்கும் இருக்கிறது ஒரே புள்ள. அவனை ஒரு நல்ல எடத்தில் புடிச்சுக் கொடுக்கனும். அப்பதான் எங்களுக்குப் பின்னுக்கு ஒதுவியா இருக்கும்.”

“கெடைக்கிற பணத்தில் காணிவாங்கி, வீடுகட்டி, புள்ளையையும் கலியானம் பண்ணிக்கொடுக்கிறதுன்னா லேசுப்பட்ட காரியமில்ல.”

“பிற் காலத்துக்குன்னு நமக்குக் கையிலமடியில் ஏதாச்கம் இருக்கனுந்தானே..” யோசனையுடன் கூறினாள் கமலம்.

“நம்ம சொந்தத்துக்குள்ளையும் வசதியா மாப்பிள்ளை யாரும் இல்ல. இருந்தா கையில் பிடிச்சுக் கொடுத்திடலாம்; என்ன செய்யிறது ”

“முத்தையா தலைவரு போனகிழுமையிலிருந்து எங்கிட்ட ஒரு வெசயம் சொல்லிக்கிட்டு இருக்காரு; அதை ஒங்ககிட்ட கேட்கலாமான்னு யோசிக்கிறேன்” என்றாள் கமலம் தயக்கத்துடன்.

“என்ன, வெளக்கமா சொல்லுவே..”

“அது ஒண்ணுமில்லீங்க, ஒங்க தங்கச்சி மகன் சுந்தரத்தைப்பத்தி தோட்டத்தில் எல்லாரும் பெரிசாப் பேசிக்கிறாங்க, நல்ல பொடியனாம்; குடிக்காதாம்..”

“ஆமா, நானும் பாத்துக்கிட்டுத்தான் இருக்கேன்; தோட்டத்து ஆனாங்கெல்லாம் அவனைப்பத்தி நல்லாத்தான் கதைக்கிறாங்க.. தோட்டத்து டாக்டரும் சொன்னாரு.”

“நான் கேட்கிறேன்னு கோவப்படாதீங்க.. அந்தத் தம்பிய நம்ம சபாவுக்குக் கேட்டுப்பாத்தா என்னங்க..?” கமலத்தின் குரலில் தயக்கம் தொனித்தது.

“பைத்தியமாடி ஒனக்கு, அன்னிக்கு மீனாச்சியைக் கழுத்தைப் புடிச்ச வெளியே தள்ளிட்டேன். இப்ப அவகிட்டப் போயி சம்மந்தங் கலக்கச் சொல்நியா?” என்றார் கண்டக்டர் ஆவேசமாக.

“நான் இப்புடிச் சொல்லல்லீங்க.. தோட்டத்து தலைவருதான் இப்புடிச் கதைச்சாரு. அன்னைன் தங்கச்சின்னா கோபதாபம் இருக்கத்தான் செய்யும். இதுக்குன்னு ஒதுக்கிப்புறேதான்னு தலைவர் கேட்டாரு.”

“என்ன கமலம் ஒண்ணுமே தெரியாதமாதிரிக் கதைக்கிற. அவன் யாரு, தகப்பன் யாருன்னு ஒனக்குத் தெரியாதா..? தெரிஞ்சுக்கிட்டும் மடத்தனமாப் பேசுறியே.”

“நீங்கதான் வெளங்காமக் கதைக்கிறீங்க. அது எங்க சின்னம்மா

மகனுக்குக் கட்டிக்கொடுத்துத்தான் சுந்தரம் பொறந்தான்னு ஆளுங்க நம்பிக்கிட்டு இருக்காங்க; நீங்கதான் அந்தப் பழைய கதையெல்லாம் இப்ப தூண்டுறீங்க..”

“இப்ப என்னதான் செய்யனுமென்னு சொல்லே?”

“இங்க பாருங்க, தலைவர் வந்து என்கிட்ட இந்த வெசயத்தைக் கதைக்கிறப்போ எனக்கு சுந்தேகமா இருந்திச்க. மினாச்சிதான் நம்மகிட்ட இதைப்பத்திக் கேட்கச் சொல்லி அனுப்பியிருப்பானோன்னு நான் யோசிக் கிறேன்.”

“அப்படி இருக்காது கமலம்; அவ கர்வம் புடிச்சவ. அன்னிக்கு நம்ம வீட்டு வாசல்ல நின்னு தன் புள்ளையையும் இந்தத் தோட்டத்தில உத்தியோகம் பாக்க வைக்கிறேன்னு சம்புராயம் புடிச்சா: செஞ்சங் காட்டிட்டா.”

“ஒங்களுக்கு ஒன்னும் வெளங்காது. சும்மா பழையே திரும்பத் திரும்பப் பேசிக்கிட்டு இருப்பீங்க; இங்கபாருங்க, சுந்தரத்துக்குத்தான் தோட்டத்தில வேல கெட்டச்சிட்டுதே... கொஞ்சநாள் போன தொரைக்கிட்டக் கேட்டா குவாட்டர்ஸும் கொடுப்பாரு.”

மனைவியின் அபாரமான முனை செயற்படத் தொடங்கியிருப்பது கண்டக்ருக்குச் சிறிது சிறிதாக விளங்கத் தொடங்கியது.

“சுபாவைச் சுந்தரத்துக்குக் கட்டிவைச்சிட்டோமுன்னா நாங்களும் அவுங்கஸ்ட ஒரு மூலையில இருந்துக்கலாம்; ஒங்கவுட்டுச் சல்லியும் மிச்சமுங்க..”

“இங்க பாரு கமலம்; எனக்கென்னமோ இது சரிவாற காரியமாத் தெரியல்” என்றார் கண்டக்டர்.

“தோட்டத்தில, தலைவர்மாரு கங்காணிமாரைப் புடிச்ச இதைப் பேசித்தாங்கன்னு நீங்க சொன்னிங்கன்னா, கட்டாயம் செய்வாங்க. மீனாச்சியாரு ஒங்க தங்கச்சிதானே.. நாங்க என்ன வேறுயாருகிட்டயா பேக்ரோம்; நமக்கும் உரிமையிருக்குத்தானுங்களே..”

“இன்னிக்கு அந்திக்கு வேணுமுன்னா முத்தையாத் தலைவரை வரச்சொல்லி இதைக் கதைசுகப் பாக்கிறேன்.”

“நாம கேட்டுப் போனமாதிரி இருக்கக் கூடாதுங்க. தலைவர்மாரே பேசிமுடிக்கிறமாதிரி இருக்கணும்” என்றாள் கமலம்.

அப்போது “அப்பா” எனக்கூப்பிட்டபடி படிக்கட்டுகளில் துள்ளிக் குதித்து ஏறிவந்த கபா, தனது தாயும் தந்தையும் ஏதோ முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றிக் கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து சிறிது தயங்கினாள்.

“இன்னிக்கு ஸ்கூலுக்கு ‘சீ.எ.ஒ’ வந்தாரப்பா.... தொண்டர் ஆசிரியருடைய பெயர் விபரங்களையெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டுப் போறார்; வருகிற ஜனவரியில் வேலைய நிரந்தரமாக்குவாங்க போலயிருக்கு” சுபா மகிழ்ச்சியுடன் கூறினாள்.

அவள் கூறிய செய்தி கண்டக்டருக்கும் மனைவிக்கும் சிறிது மன ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

10.

தோட்டங்கள் அரசுடைமயாகியின், தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் படிப்படியாக மேற்கொள்ளப்பட்டன. அரசுசார்பற்ற நிறுவனங்கள் இதில் அதிக அக்கறைகாட்டின.

நவீன் குடியிருப்பு வசதி, மலசலகூடவசதி, குடிநீர்வசதி போன்ற வற்றிற்கு முன்னுரிமை வழங்கப்பட்டிருந்தது. வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் பல இதற்காகப் பெருந்தொகையான பணத்தைக் கொடுத்து உதவின.

தோட்டத்துரை அன்று மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தார். தோட்டத்தில் உள்ள ஒரு டிவிசனில் குடிநீர்த்திட்டம் அமைக்கவும் மலசலகூடங்கள் அமைக்கவும் அந்த வருடத்திற்கான ஒதுக்கீடாக இருபது லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டு இருப்பதாகப் பிராந்தியக் காரியாலயத்திலிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது.

“ரூ மில்லியன்” துரையின் உதடுகள் முனைமுனுத்தன.

துரிதமாக இத்திட்டங்களைச் செயற்படுத்த வேண்டும். மழைக்காலம் வந்தால் வேலைகள் தாமதமாகி அடுத்த வருடப் பணதூக்கீடு குறைந்து விடும்.

அன்று காலை எட்டு மணியளவில் துரை ஆபீஸை வந்தடைந்தார். முதல் நாளே, பக்கத்துக் கிராமத்தில் வசிக்கும் அவருக்குப் பழக்கமான கொந்தராத்துக்காரரிடம், தவறாது தன்னை வந்து சந்திக்கும்படியும் மிகவும் அவசரமான வேலைகள் செய்வேண்டியிருப்பதாகவும் செய்தி அனுப்பியிருந்தார்.

“ஆயுபோவன் ஸேர்” கொந்தராத்துக்காரர் துரைக்கு வணக்கம் செலுத்தினார்.

“ஆயுபோவன்” எனக்கூறிக்கொண்டே மேசையில் இருந்த கோலிங் பெல்லைத் தட்டினார் துரை.

பெரியகிளாக்கர், அவர்கள் இருந்த அறைக்கு வந்தார்.

“எங்கே அந்த வெல்பயர் :பயில்?; எடுத்து வாருங்கள்.”

பெரிய கிளாக்கர் சிறிது நேரத்தில் :பயிலுடன் வந்தார்.

துரை :பயிலைப் பூர்ட்டி கடிதங்களில் கண்ணோட்டம் செலுத்தினார். பின்னர் பெரியகிளாக்கரைப் பார்த்து, “உடனடியாக இந்த வேலைகளைத் தொடங்கலாமா? அப்புறாவல் வந்துவிட்டார்.” எனக்கேட்டார்.

“ஆம் ஸேர், இவற்றிற்குரிய அப்புறாவல் வந்து விட்டது. வேலைகளைத் தொடங்கிய பின்னர் இதற்குரிய பணத்தை வங்கியில் இடும்படி பிராந்தியக் காரியாலயத்திற்குக் கடிதம் எழுதவேண்டும்.”

“அப்படியா, வெரிகுட்; அதற்குரிய கடிதத்தை இன்றே அனுப்ப வேண்டும். உடனடியாக டைப்செய்து வாருங்கள்.”

துரையின் பெரும் அவசரம் பெரிய கிளாக்கருக்குப் புரிந்தது. இந்த விடயத்தில் பெரியகிளாக்கருக்கும் சிறிது அவசரந்தான்.

பெரியகிளாக்கர் கடிதம் டைப் செய்வதற்காகத் தனது மேசைக்குச் சென்றார்; கொந்தராத்துக்குக்காரருடன் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போது வேறுயாரும் உள்ளே வருவதைத் துரை விரும்பமாட்டார் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

பெரிய கிளாக்கர் வெளியே சென்றதும் :பயிலை முடிவைத்து விட்டுத் துரை நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார்.

“மேல் டிவிசனில் மூன்று நீர்த்திட்டங்களை அமைக்க வேண்டும். அத்துடன் நூறு மலசலகூடங்களையும் அமைக்க வேண்டும். இந்த வருட முடிவுக்குள் இந்த வேலைகளை முடித்துவிடவேண்டும். இவற்றையெல்லாம் ஒரு கொந்தராத்துக்காரரால் செய்து முடிக்க முடியாது. ஆகவே வேறொரு வருக்கும் வேலைகளைப் பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டிவரும்.”

“இல்லை ஸேர், வேலைக்குப் போதிய ஆட்கள் என்னிடம் இருக்கிறார்கள். அவர்களை வைத்து உரியனேரத்தில் நான் செய்து முடித்து விடுவேன்.” என்றார் கொந்தராத்துக்காரர்.

“எதற்கும், நாளைக்கு நீர் வேலையை ஆரப்பிக்கலாம். வேலை செய்யும் வேகம் குறைவாக எனக்குத் தோன்றினால், மாதமுடிவில் வேறொரு கொந்தராத்துக்காரருக்கு வேலையைப் பகிர்ந்து கொடுப்பது தவிர்க்க முடியாததாகிவிடும்.”

“அப்படி நடக்காது ஸேர், நானே எல்லாவற்றையும் நேரத்தோடு செய்துமுடித்துவிடுவேன்.”

“அப்புறம் வேறொரு விஷயம், சென்றவருடத்தில் எனக்குப் பதி

எனந்து வீதக் கமிஷன் கொடுத்ததுபோல இம்முறையும் செய்யமுடியாது; இருபது வீதம் கொடுக்க வேண்டும்.” துரை கறாராகப் பேசினார்.

“ஸ்ரீயம்யோ, அப்படிச் செய்தால் எனக்குக் கைநஷ்டந்தான் ஏற்படும். எனக்குக் கிடைக்கும் பணத்தில் பல செலவுகள் உண்டு. ஜனவசம் ஆபீஸில் இருந்து என்ஜினியர் வந்து வேலை சரியாக இருக்கிறதா எனக் கவனிப்பார்; அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படாவிட்டால் எனக்குச் செலவுக்குமேல் செலவுகாக இருக்கும். எனவே அவரையும் திருப்திப்படுத்த வேண்டும்.” என்றார் கொந்தராத்துக்காரர் கலக்கத்துடன்.

துரை பெரிதாகச் சிரித்தார்.

“உமக்குப் பெரிதாக நஷ்டம் ஏதும் ஏற்பட நான் விடமாட்டேன். வழக்கமாகக் கிடைக்கும் ஸாபம் உமக்குக் கிடைக்கத்தான் செய்யும். அத்தோடு இந்த வருடத்திலேயே ‘ஸெல்பர் குவாடரஸ்’ ஜந்து கட்டுவதற்கான அப்புறாவல்வேறு விரைவில் வரவிருக்கிறது.”

“இல்லை சேர், இம்முறையும் பதினைந்து வீதக் கமிஷனையே பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்; இல்லாவிட்டால் எனக்கு நஷ்டந்தான் ஏற்படும்.”

“பயப்பிட வேண்டாம் பாஸ், எனக்கு இருபதுவீதக் கமிஷன் தருவதில் உமக்கு நஷ்டம் ஏற்படாமல் இருக்க, மேலதிகமாக எனக்குத் தரப்போகும் ஜந்து வதக் கமிஷனை நிவர்த்தி செய்ய, நான் வேறொரு திட்டம் வைத்திருக்கிறேன்; சரி நீர் போகலாம்.”

“சரி ஸேர், நானையே வேலை தொடங்குகிறேன்; அட்வான்ஸாக ஜம்பதினாயிரும் ரூபாய் தந்தால் வசதியாக இருக்கும்.”

ஜம்பதினாயிரத்தில் இருபது வீதம் எவ்வளவு எனத் துரை கணக்குப் பார்த்தார். மனதினால் கணக்குப்பார்க்க முடியவில்லை. அதனால் ‘கல்கு லேட்டரில் விரல்களை ஓடவிட்டார்.

“சரி, சிறிது நேரத்தில் பணத்திற்குரிய செக்கைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்; பின்னேரம் பங்களாவில் வந்து என்னைச் சந்திக்க வேண்டும். துரைசானிக்கு வல்பேட்ஸ் வளர்ப்பதற்கு ஒரு கூடு அடிக்க வேண்டுமாம்..”

“நல்லது ஸேர்” பாஸ் வெளியே வந்தார்.

மேசையிலிருந்த கோலிங் பெல்லை அடித்துப் பெரிய கிளாக்கரை வரவழைத்து, ஜம்பதினாயிரத்துக்குச் செக் எழுதிக் கொந்தராத்துக்காரரிடம் கொடுக்கச் சொன்னார் துரை.

ஆபீஸ் யன்னலினாடாகச் செக்கைப் பெற்றுக்கொண்டபோது, “அந்திக்கு வந்து சந்திக்கிறேன் ஸேர்” எனக் கூறிப் பெரிய கிளாக்கரைப் பார்த்துச் சிரித்தார் பாஸ்.

பெரிய கிளாக்கர்தான் செக் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டும். வங்கியில் எவ்வளவு நிலுவை இருக்கிறது. அதற்கேற்ப யார்யாருக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டும் எனத் தீர்மானிப்பவர் அவர்தான். அவரைச் சந்தோஷப் படுத்தாவிட்டால் உயிய நேரத்தில் செக் கிடைக்காது; இழுத்திடப்பார்.

செக்கைப் பெற்றுக்கொண்ட கொந்தராத்துக்காரர் துறைக்கும் பெரிதாக ஒரு சலாம் வைத்துவிட்டு வங்கியை நோக்கிச் சென்றார்.

11.

தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசு கவீகரிப்பதற்கு முன்னர் அங்கு ஆசிரியர் பற்றாக்குறை நிலவியது. அப்போது பாடசாலைகளில் ஓரிரு ஆசிரியர்களே கடமையாற்றுவார். இரண்டு ஆசிரியர்களாக இருந்தால் அனேகமாக அவர்கள் கணவலும் மனைவியமாகத்தான் இருப்பார்கள். பாடசாலைக்குப் பக்கத்திலேயே அவர்களது இருப்பிடங்களும் அமைந்திருக்கும். காலையில் நேரத்துடனேயே பாடசாலையைத் திறந்து கடமையை ஆரம்பிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் தோட்டத்துறையின் நெருக்குதல் கருக்கு ஆளாகவேண்டி நேரிடும்.

வருடமுடிவில் அரசாங்கத்திலிருந்து இன்ஸ்பெக்டர் வந்து மாணவர் களின் கல்வித்தற்கதைக் கவனிக்கச் சோதனை நடத்துவார். அந்தச் சோதனையில் பிள்ளைகள் தேற்றானால், பாடசாலைக்கு அரசாங்கத்தினால் மாணியம் வழங்கச் சிபாரச் செய்வார். இன்ஸ்பெக்டரின் சிபாரச் எந்த வருடத்திலாவது கிடைக்காவிட்டால், ஆசிரியர்களது பாடு பெரும்பாடாகி விடும்; தோட்டத்துறை நெருக்கத் தொடங்கிவிடுவார். ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும் வருடாந்தச் சம்பள உயர்வையும் நிறுத்திவிடுவார்.

தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாக மாறியிப்பின் நிர்வாகம் தோட்டத்துறையின் கைகளிலிருந்து நீங்கிவிட்டது. ஆசிரியர்களும் கெடுபிடிகளிலிருந்து நீங்கிவிட்டனர். இப்போது இப்பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களின் தொகையும் கூடியிருக்கிறது. பாடசாலைகள் கவீகரிக்கப்பட்ட பின்னர் மலையகத்தில் படித்த இளைஞர்களுக்கு அரசாங்க ஆசிரியர் பதவி கிடைக்கக்கூடிய ஒருவாய்ப்பும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் அரசாங்க உத்தியோகம் என்பது முயற்கொம்பாக இருந்த மலையக இளைஞர்களுக்கு இப்போது ஆசிரியத்தொழில் கிடைப்பது ஒரு சாதனை போல் அமைந்துவிட்டது.

தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகளைவிட டவுனில் உள்ள முதலாளிமார்களின் பிள்ளைகள் படித்து முன்னேறுவதற்குரிய வசதிகள் அதிகம் இருக்கின்றன. அவர்களில் பலருக்கே ஆசிரியத் தொழில்களும் கிடைத்திருக்கின்றன.

கண்டக்டரின் மகள் கபா கண்டியில் உள்ள பெண்கள் பாடசாலை யொன்றில் கல்வி கற்று ஜி. சி. ஏ. உயர் வகுப்பில் தேறியிருந்தாள். சென்ற வருடத்தில் ஆசிரியப் போட்டிப் பரிசீசை எழுதியபோதும் அவளுக்குத் தொழில் கிடைக்கவில்லை. அதனால் தொடர்ந்தும் தோட்டப் பாடசாலையில் தொண்டர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுகிறாள்.

ஆசிரியத் தொழில் கபாவுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. ஆரம்ப வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கும் பொறுப்பைத் தலைமை ஆசிரியர் அவளிடம் ஒப்படைதிருந்தார்.

அன்றுகாலை கபா பாடசாலை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். பங்களாவில் இருந்து புறப்பட்டுப் பதினைந்தாம் நம்பர் மலைக் குறுக்கில் ஏறினால் கலப்பாகப் பாடசாலையை அடைந்துவிடலாம். இரவு பெய்த கடும் மழையினால் அந்தப்பாதை சேறும் சக்தியமாக இருந்தது. குதியுர்ந்த செருப்போடு அந்தப் பாதையில் ஏறிப்போவது சிரமமாக இருக்கும். அதனால் அவள் கரத்தை ரோட்டு வழியாகத்தான் செல்லவேண்டியிருந்தது.

சங்கிலிப்பாலத்தை அடைந்தபோது இதுவரை நேரமும் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்த வானத்திலிருந்து மழைத்துளிகள் ஒன்றிரண்டாக விழுத் தொடங்கின. குடையை எடுப்பதற்காகக் கைப்பையைத் திறந்தபோது தான், குடையை எடுத்துவராதது தெரிந்தது. மழை பலத்துவிட்டால் தொப்பையாக நனையவேண்டியதுதான்; வேறுவழியேயில்லை. கால் மைல் தூரத் திற்கு மலைப்பாதைதான்; ஒதுங்குவதற்கு இடமே இருக்காது.

திடீரென மழை பலக்கத் தொடங்கியது. கபாவுக்கு என்ன செய்வ தென்றே தெரியவில்லை. கைப்பையைத் தலைக்குமேல் பிடித்துக்கொண்டு வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினாள்.

இப்போது மழையுடன் பலமான காற்றும் சேர்ந்துகொண்டது. மழைத் துளிகள் சளிப்பு முகத்தல் உறைத்தன. கரத்தை ரோட்டின் முடக்கில் வேகமாக ஏற்பியோதுதான் எத்ரே யாரோ குடையுடன் நற்பது தெரிந்தது.

நெற்றியில் வழிந்திருந்த மழைத்துளிகளை வேஞ்சியால் துடைத்துக் கொண்டே உற்றுப்பார்த்தாள்.

சுந்தரம்!

ஒஸ்பென்சரியை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த சுந்தரம் மழையின் வேகத்தால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டு, கரத்தை ரோட்டின் முடக்கில் நின்றிருந்தான்.

“கபா” சுந்தரத்தின் உதடுகள் அசைந்தன. அவனது சம்மதத்தைக் கூடக் கேட்காமல் அவள் ஓடிய வேகத்தில் அவனது குடைக்குள் ஒதுங்க எத்தனித்தபோது, நனைந்திருந்த வலதுகாற் செருப்பு வழுக்கி அவள்

ஒருக்கணம் நிலைதடுமொறினாள்.

சுந்தரம் தாவி, அவள் விழுந்துவிடாமல் பிடித்துக்கொண்டான். எல்லாமே கண்முடி இமைப்பதற்குள் நடந்துமுடிந்துவிட்டன.

“சொறி”

“நல்ல வேளா, நான் புடிக்கலன்னா விழுந்திருப்பங்க; இல்லையா....”

“தாங்க யூ வெரிச் சுபா தடுமொறினாள்.

சுந்தரம் இப்போதுதான் அவளை மிக நெருக்கத்தில் பார்க்கிறான். அவள் சிறுமியாக இருந்தபோது அடிக்கடி அவளைத் தோட்டத்துப் பாடசாலையில் பார்த்திருக்கிறான். பின்பு அவள் கண்டியில் உள்ள பாடசாலையில் சேர்ந்தபின் அவளைப் பார்க்கக்கூடிய சுந்தரப்பம் அவனுக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவள் தொண்டர் ஆசிரியையாகச் சேர்ந்த பின்னர் தூரத்தில் பார்த்திருக்கிறான்.

தனது தாய் மீனாச்சிக்குக் கண்டக்டரின் பேச்செடுத்தாலே வெறுப்பு ஏற்படுவது அவனுக்குத் தெரியும். அதனால் அவள் கண்டக்டரையும் அவரைச் சார்ந்தவர்களையும் சந்திப்பதைத் தவிர்த்திருந்தான்.

சுபாவின் நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின; அவளது உடல் சிறிதாக நடுங்குவதை உணர்ந்தான் சுந்தரம். சிட்டுக்குருவியொன்று பயத்தால் நடுங்குவதைப்போல அவள் நடுங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளது நெஞ்க விம்மித் தணிந்தது.

தான் இன்னும் அவளது கையைப் பற்றியிருப்பதை அப்பொழுதான் உணர்ந்தான் சுந்தரம். மெதுவாகத் தனது பிடியைத் தளர்த்தினான்.

“ஒங்க கைய அழுத்திப் புடிச்சிட்டேனா... சுபா?”

“இல்ல...., பரவாயில்ல..” சுபா சிரிக்க முயன்றாள்.

கருண்டு விழுந்த கேசமொன்று காற்றில் அசைந்து, நெற்றியில் தவழ்ந்து, அவளது அழுகுக்கு அழுகட்டியது. மருண்ட பார்வை; பட்படக்கும் கண்கள். சிரிப்புக்கு அழுகட்டும் மொட்டுப் பல்வரிசை, செல்வச் செழிப்பில் வளர்ந்தவள் என்பதைப் பற்றாற்றும் மொழுமொழுப்பு..... ஓ, இவளுக்கு இத்தனை அழுகு எங்கிருந்து வந்தது!

சுந்தரம் அவளையே உற்றுப் பார்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவனது பார்வையின் சர்ப்பைத் தாங்கழுடியாதவளாய் அவள் தலை குனிந்தாள்.

“யாராவது பாத்தாங்கன்னா....” சுபா ஏனோ தடுமொறினாள். இப்பொழுது அவளது மனதில் பயம் புகுந்துகொண்டது.

“அப்புடியொண்ணும் நாம் தப்புப் பண்ணல்லயே....”

“இல்ல இல்ல...., அதுக்குச் சொல்லல்ல.”

சுபாவின் தடுமாற்றம் அவனுக்குப் புரிந்தது.

மழை சிறிது குறைந்திருந்தது.

“ஷஸ்பென்சரி கிட்டத்திலதானே இருக்கு.... நா வேணுமுன்னா ஒடியிறலாம்; நீங்க குடையைக் கொண்டுபோங்க சுபா” எனக்கூறிய சுந்தரம் அவளது பதிலுக்கும் காத்திராமல் ஏதிர்ப்புறமாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

சிறிது தூரம் சென்றதும், சுபா பாடசாலையை நோக்கிப் போகிறாளா எனத் திரும்பிப் பார்த்தபோது, அவள் அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்துக்கையசைத்தாள்.

அன்று பாடசாலையில் சுபாவுக்கு வேலையோடவில்லை. காலையில் நடந்த அந்தச் சம்பவம் மீண்டும் மீண்டும் அவளது மனதை நிறைத்துக் கொண்டிருந்தது. குடையை எப்படிச் சுந்தரத்திடம் கொடுப்பது....? வீட்டுக்குச் சென்றதும் யாராவது தொழிலாளர்களிடம் கொடுத்தனுப்பி விடலாமா...? இதனை அறிந்தால் அப்பா ஏதும் சொல்வாரா...? எனப் பலவாறான சிந்தனையில் அவள் ஆழந்தாள்.

அன்று பாடசாலை முடிந்து வீட்டுக்குச் செல்லும்போது, குடையைப் பாடசாலையில் இருக்கும் அலுமாரியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டுச் சென்றாள் சுபா.

12.

தோட்டத்து ஆஸ்பத்திரியில் கர்ப்பினித் தாய்மார்களுக்கும் குழந்தைகளுக்குமான கிளினிக் நடந்துகொண்டிருந்தது. டாக்டர், மருத்துவத் தாதி, பிள்ளைமடுவத் தாதிகள், சுந்தரம் ஆகியோர் கிளினிக் நடத்துவதில் பங்களிப்புச் செய்துகொண்டிருந்தனர். மாதத்தில் இருதடைவகள் கிளினிக் நடக்கும். டாக்டர் அங்கு வரும் தாய்மார்களையும் குழந்தைகளையும் சோதித்து, குறைபாடுகளைக் கண்டறிந்து, நிவர்த்திசெய்வதற்கான நடவடிக்கைகள் எடுப்பதோடு ஏற்ற அறிவுரைகளையும் கூறுவார். அத்தோடு நோய்த்தடுப்பு ஊசிகளையும் ஏற்றுவார். சிலரை மேலதிகப் பரிசோதனைக் காக அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைப்பார்.

ஆஸ்பத்திரி வெளிவராந்தாவில் தாய்மார்களும் குழந்தைகளும் மருந்தெடுக்க வந்தவர்களும் நிறைந்திருந்தனர்.

முதலில் குழந்தைகளுக்கான கிளினிக் ஆரம்பமாகியது.

குழந்தைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் பிறந்தவுடனேயே வளர்ச்சிப் பதிவேடு கொடுக்கப்பட்டுவிடும். அவர்களுடைய நிறை, வளர்ச்சிப்போக்கு, கொடுக்கப்பட்ட தடுப்பு மருந்துகள் போன்ற விபரங்கள் யாவும் அவ்வேட்டில் குறிக்கப்படும்.

சுந்தரம் அன்று கிளினிக்குக்கு வந்திருந்தவர்களின் பெயர்களைப் பதிவுப் புத்தகத்தில் பதிவுசெய்து ஒவ்வொருவராக டாக்டரின் பரிசோதனைக்கு அனுப்பிக்கொண்டிருந்தான்.

பிள்ளைமடுவத்திற்கு வருகைதரும் பிள்ளைகளைச் சந்திரிகா கிளினிக்குக்கு அழைத்து வந்திருந்தாள். வெளியே தொங்கவிடப்பட்டிருந்த தராசில், குழந்தைகளின் நிறைகளைக் கணித்து வளர்ச்சிப் பதிவேட்டில் குறித்து அவர்களது வளர்ச்சிபற்றிய விபரங்களைத் தாய்மாருக்குத் தணித்தனியே விளக்கிக் கூறிக்கொண்டிருந்தாள்.

தனது நோய்க்கு மருந்தெடுக்க வந்திருந்த ஒரு வயோதிபப் பெண் வெகு நேரமாக டாக்டர் குழந்தைகளைப் பரிசோதித்து ஊசியேற்றிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்துவிட்டும் பொறுமையிழந்து கூறினாள், “இப்பதான் இந்தப் புள்ளைங்களுக்குக் கிளினிக்கு அது இதுன்னுசொல்லி பொறுந்தவுடனேயே ஊசிபோடுராங்க... இதில் வேறு, ஒவ்வொரு மாசமும் கூப்பிட்டு புள்ளைங்களை நெறுத்துப் பாக்கிறாங்க.”

“அந்தக்காலத்தில் இப்படி ஊசிகீசி போடல்ல; நம்ம கொழந்தைங்க நல்லா வளரல்லையா? இப்பதான் என்னவோ புதிசு புதிசாப்பண்ணுறைங்க” என்றாள் வேறொருத்தி.

“அப்படியில்லீங்க ஆத்தா, அந்தக் காலத்தில் ஒவ்வொரு வருசமும் ஏதாவது நோய்நொடிவங்து தோட்டத்தில் ஆற்றே புள்ளைங்க செத்துப் போயிடும். இப்ப, ஊசிபோடத் தொடங்கினவுடன் அப்படியெல்லாம் சாகிறதில்ல.”

“அது, ‘அம்மா’ வெளையாடுறது: அதுக்கெல்லாம் ஊசிபோட்டா அப்புறம் என்ன நடக்குமோ தெரியாது. ‘அம்மா’ நெனைச்சான்னா எரிச்சப்படுவா.”

“அந்தக் காலத்தில், கொழந்தை பொறுந்தா முப்பதுநாள் சாமிகும்பிட்டு நேந்திக்கடன் போட்டுத்தான் புள்ளையை வெளியே கொண்டு வருவோம். இப்ப என்னடான்னா, பொறுந்த ரெண்டு மூன்று நாளிலேயே டாக்டரையா கூப்பிட்டு ஊசிபோடுராரு.... கொண்டுவாற வழியில் பேயிகீயி அடிச்சுதுன்னா....?”

இதுவரை நேரமும் வெளியே இருந்தவர்களது சம்பாஷனையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த சுந்தரம் எழுந்து அவர்கள் அருகே சென்றான்.

“இந்தா பாருங்க, இந்தப் பேய்பிசாக, காத்துக் கருப்பு, ‘அம்மா’ பாக்கிறதெல்லாம் முடறங்பிக்கை. பொறந்த குழந்தைக்கு மொத்தமொதல்ல காசனோய் வராம டாக்டர் பி.சி.ஐ. தடுப்பு ஊசி போடுவாரு.”

“ஆமா தம்பி, எங்க சின்னம்மாகூட ரொம்ப நாளை சொகமில்லாம இருந்து செத்துப்போயிருச்சி; கடைசிலதான் தெரியும், காச நோயின்னு.”

“இனிமே, இந்த நோயெல்லாம் வராம இருக்கத்தான் ஊசி போடுறாங்க” என்றான் சுந்தரம்.

“சரி தம்பி, நோயைத் தடுக்கணுமுன்னா ஒரு ஊசிபோட்டாப் பத்தாதா? மாசம் மாசம் ஜூயா போடுறாரே, அது எதுக்கு?”

“தொண்டைக் கரப்பான், கக்குவான், ஏற்புவலி, இளம்பிள்ளைள வாதம், இப்புடியெல்லாம் வருத்தங்கள் இருக்கு; வந்துச்சுன்னா லேசில குணப்படுத்த முடியாது. அதுக்குத்தான் முணாம் மாசம், ஜூஞ்சாம் மாசம், ஏழாம் மாசமுன்னு கணக்குப்பண்ணி இந்த நோய்களுக்கு ஊசிபோடுறாங்க. இளம்புள்ள வாதம் வராம வாயில் சொட்டு மருந்து கொடுக்கிறாங்க.”

“ஆமா, அந்தக் காலத்தில் கக்குவான் இரும வந்துச்சுன்னா, ஒரு மாசத்துக்குமேல் புள்ளைங்க இருமிக்கிட்டே இருப்பாங்க ; எளச்சும் போயிருவாங்க...”

“அதுக்குத்தானே கழுத்தில் காய் கட்டுவாங்கக்கா..” என்றாள் பக்கத்தில் இருந்த பெண்.

“அந்தக் காய்கட்டுறதால ஓண்ணும் சுகம் வாறுதில்ல. தடுப்புசி போடனும்; அப்புறம் புள்ளைங்களுக்கு ஒன்பதாம் மாசத்தில் சின்னமுத்து வருத்தம் வராம ஊசிபோடுறது ரொம்ப முக்கியம்.”

“அதென்ன தம்பி சின்னமுத்து?”

“அத இங்க மனல்வாரி அம்மான்னு சொல்லுவாங்க.”

“ஆமா, அம்மா பாத்ததுக்கெல்லாம் டாக்டரையாகிட்ட மருந்து எடுக்கக்கூடாது.”

“அதெல்லாம் தவறு; கட்டாயம் டாக்டர்கிட்டக் காட்டி ஆலோசனை கேக்கணும், இங்க உள்ளவங்க லயத்திலவச்சு மஞ்சள் தண்ணிய தலையில தெளிச்சி முணா நானு, ஜூஞ்சா நானு, ஏழா நானுன்னு தலையோட குளிப்பாட்டுவாங்க; இதனால் சிலவேள புள்ளைங்க நியூமோனியாக காய்ச்சல் வந்து செத்துப்போயிரும்.”

“நமக்கு இதெல்லாம் தெரியாது தம்பி.”

“இப்பெல்லாம் ஆறு முக்கிய நோய்களுக்கு எதிராத் தடுப்பு ஊசிபோடுறாங்க: அதனால் அந்த நோயெல்லாம் உங்க புள்ளைங்களுக்கு

வராது.”

சுந்தரத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு, அவன் சொல்வதை எல்லோரும் செவிமடுப்பதைக் கண்ட சந்திரிகா அவனைத் தன்னருகே வரும்படி தலையசைத்தாள்.

அவன் அருகே சென்றதும் “இவர்களுக்கு இந்த வளர்ச்சிப் பதிவேட்டைப்பற்றியும் எடுத்துக்கூறுங்கள்” என வேண்டினாள்.

சந்திரிகா தனது தொழிலின்மேல் வைத்திருக்கும் ஆர்வம் சுந்தரத் திற்கு மகிழ்வைக் கொடுத்தது.

“நீங்கெல்லாம் ஏன் புள்ளைங்களை ஒழுங்கா நெறை பாக்கக் கொண்டுவாறுதில்ல?”

“இங்க பாருங்க தம்பி, பெத்த புள்ளைய நெறுத்துப் பாக்கிறது சரியில்லைன்னு சொல்லுவாங்க. அதனாலதான் கொண்டுவாறுதில்லை” என்றாள் ஒரு தாய்.

“அதெல்லாம் மூட நம்பிக்கை. புள்ளைங்களை ஒவ்வொரு மாதமும் நெறுத்து வளர்ச்சி பதிவெட்டில் பதியம்போதுதான், பிள்ளைகள் வயக்கேற்ற வளர்ச்சி அடைந்திருக்கிறார்களா என எங்களுக்குத் தெரியும். நெறை கொறைஞ்சா அந்த மாசத்தில் இருந்தே அந்தக் புள்ளையின் நெறையைக் கூட்டுவதற்கு நாங்க முயற்சி செய்யலாம். சின்ன வயசிலயே வளர்ச்சி கொறைஞ்சபோச்கன்னா அப்புறம் வயசு வந்தபிறகு அந்த வளர்ச்சியைப் பெறமுடியாது.”

“அப்புடியா தம்பி, இதையாரும் நமக்குச் சொல்லித்தரல்லியே..”

“புள்ளைங்க பொறுந்ததிலயிருந்து ஆறுவயசுவரைக்கும் மூன்று வளர்ச்சி ஒழுங்காக இருக்கிறதான்னுகூட இந்தக் கிளினிக்கில் கவனிக்கிறாங்க”

“ஆமாங்க, சின்ன வயசில மூன்றுவளர்ச்சி கொறைஞ்சபோனா, நம்ம வருங்கால சமுதாயமே பின்தங்கிய சமுதாயமாத்தான் வரும்” என்றாள் ஒரு தாய்.

“மொத்தத்தில இந்த கிளினிக்கில், புள்ளைங்களுக்கு நோய் வராமப் பாக்கிறதோட, பிள்ளைங்களை நல்ல திடகாத்திரமா, நல்ல மூன்று வளர்ச்சியோட வளர்க்க, ஒரு நல்ல சமுதாயத்தை உருவாக்க உதவுவதுதான் எங்க நோக்கம்” என விளக்கினான் சுந்தரம்.

அடுத்து, கர்ப்பினித் தாய்மார்களுக்குரிய மருத்துவப் பரிசோதனை கள் ஆரம்பமாகின. சுந்தரம் கர்ப்பினித் தாய்மார்களின் பக்கம் சென்றான்.

“ஒங்களையெல்லாம் ஏன் இங்க கூப்பிட்டு சோதிக்கிறாங்கன்னு

தெரியுமா?”

சுந்தரத்தின் கேள்விக்கு யாருமே பதில் சொல்லவில்லை. சுந்தரமே தொடர்ந்தும் கூறினான். “கர்ப்பம் தாரிச்சவுடன்யே நீங்க நம்ம தோட்டத்து ஆயம்மாக்கிட்ட பேர்கொடுக்கணும். அப்பதான் மாசாமாசம் கிளினிக் நடக்கிறப்போ சோதனைக்கு உங்களைக் கூப்பிடுவாங்க. டாக்டர் ஜயா நீங்க நல்ல முறையில் கொழுந்தையப் பெற்று எடுப்பதுக்கு வேண்டிய நடவடிக்கை எடுப்பாரு..”

“ஏன் தம்பி, மாசமா இருக்கிறநேரத்தில் நெறுத்துப்பாக்கக் கூடாதுன்னு சொல்லுவாங்க... இங்க என்னடான்னா எல்லாரையும் நெறுக்கிறாங்களோ..”

“கர்ப்பமா இருக்கிற காலத்தில் தாய்மார் ஒவ்வொரு மாசமும் ஒவ்வொரு க்லோ நெறை கூடனும். அப்படிக் கூடினாத்தான் தாயும் வயித்தில் வளர்ர கொழுந்தையும் நல்ல முறையில் இருக்கிறாங்கன்னு அர்த்தம்.”

அப்போது அங்கு கூடியிருந்த தாய்மாரில் சிலர், தாம் அப்படி நிறை கூடியிருக்கிறோமா என அறிவுதற்குத் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த நிறைப்பதிவேட்டை ஆவலுடன் பார்த்தனர். “அப்படி நெறைகூடல்லன்னா என்னங்கண்ணே?” ஒரு தலைப்பிள்ளைக்காரி கேட்டான்.

“ஏதோ கோளாறு இருக்குன்னு அர்த்தம். டாக்டர் அங்குக்கு வேண்டிய நடவடிக்கைளை எடுப்பாரு” என விளக்கினான் சுந்தரம்.

“அடி ஆத்தே, இம்புட்டு நானும் இத யாரும் நமக்குச் சொல்லல்லியே” என்றாள் வேறொருத்தி.

“அதுமட்டுமில்ல, ஒங்க ஓடம்பில் போதிய ரத்தம் இருக்கா.. சக்தியிருக்கான்னு டாக்டர் சோதிப்பாரு.. ரத்த அழுத்தம் எப்புடியிருக்கு, சிறுநீரில் ஏதும் பிரச்சினை இருக்கா என்றெல்லாம் பாப்பாரு..”

“வஷ்டத் ஏங்கண்ணே சோதிச்கப் பாக்கிறாங்க?”

“முக்கியமா, வயித்தில் கொழுந்தை எப்புடியிருக்கு... வளர்ச்சி யடைஞ்சிருக்கா?, நல்லாத் துடிக்குதா?, புள்ளை ஏதும் புரண்டிருக்கா?, அதன் இருதயத்துடிப்பு எப்புடியிருக்கு?, ககப் பிரசவமாகுமா? என்றெல்லாம் டாக்டர் பாப்பாரு... ஏதும் கஷ்டம் ஏற்படுமுன்னு தோணிச்சன்னா முன்கூட்டியே அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பிவைப்பாரு..”

“ஆமா தம்பி, நம்ம ஆயாவும் மாசமா இருக்கிற நேரத்திலதான் வலிப்பு வந்து செத்துச்சு.. அப்பெல்லாம் இப்புடிக் கிளினிக் இருக்கல்ல” என ஆதங்கத்துடன் கூறினாள் ஒரு தாய்.

“மாசமா இருக்கிற நேரத்தில் இரத்த அழுத்தம் கூடி, கால் வீக்கம்

ஏற்பட்டு, சிறுநிலும் பெரச்சினை இருந்தா, வலிப்பு வரச் சந்தர்ப்பம் இருக்கு.. கர்ப்பத்தால் தாய்க்கு நச்சுத்தன்மை ஏற்பட்டிருக்கிறதுன்னு அர்த்தம்.”

“அப்புடி ஏற்பட்டா என்னங்க தமிழி செய்வாங்க? காலில் சிறிது வீக்கம் ஏற்பட்டிருந்த பெண்ணொருத்தி கவலையுடன் கேட்டாள்.

“பெரியாஸ்பத்திரிக்குத்தான் அனுப்புவாங்க.. அங்கதான் அவுங்களுக்கு வைத்தியம் செய்யமுடியும். கொழுந்தை வயித்தில இருக்கிற வரைக்கும் தாய்க்கு ஆபத்துத்தான். கொறைமாசத்திலயே கொழுந்தையைப் பிரசவிக்க மருந்து ஏத்துவாங்க.. இல்லேன்னா ஆப்பரேஷன் செய்து எடுப்பாங்க” என விளக்கினான் சுந்தரம்.

“எங்க முத்த அக்காகூட கொழுந்தை கெடைக் முடியாமத்தான் செத்துப்போச்கு... பூசாரி வச்சுப் பாத்தோம். கொழுந்தை காளி சப்பிப் புடிச்சுன்னு சாமி சொல்லிச்கு... அக்காவுக்கு ரொம்ப உதிரம்போயி செத்துப் போச்கு.”

“அதெல்லாம் மூடநம்பிக்கை. அந்தக் காலத்தில் லயத்திலதான் பிரசவம் பாப்பாங்க. இப்பமாதிரி ஆயம்மாவெல்லாம் கெடையாது.. யாராச்சும் தெரிஞ்ச கெழவிங்கதான் பிரசவம் பாப்பாங்க.. திடிருன்னு ஏதாச்சும் ஆபத்து ஏற்பட்டுக்கேன்னா அவுங்களுக்கு என்ன செய்யிற்றென்னே தெரியாது.. கடைசியில் தாயாச்சும் புள்ளையாச்சும் சாகவேண்டியதுதான்.”

“ஆமாங்க தமிழி, நீங்க சொல்லிறது சரிதான். அந்தக்காலமென்ன இப்பக்கூட இப்புடி நடக்குது. போனமாசம், மேல் கணக்கு காமாச்சியை டாக்டரையா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகச் சொன்னாரு; அவுங்க போகல்ல. அவுங்க அம்மா தனக்கு எல்லாம் தெரியும், பத்துப் புள்ளைக்குப் பிரசவம் பாத்திருக்கேன்னு சொல்லி, வீட்டிலயே வச்சிருந்தாங்க. கடைசியில் கொழுந்தை கெடைக்க முடியாம் ரொம்ப அவதிப்பட்டா. டாக்டரம்யா போயிபாத்திட்டு உடனே பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினாரு.. அங்கும் முடியாம் கண்டிக்கு அம்புலன்ஸில் அனுப்பிட்டாங்க.. அங்க ஆப்பரேஷன் செஞ்கதான் புள்ளை எடுத்தாங்களாம். தாய் பொழைச்சதே பெரிய புதினாங்க தமிழி.”

“அதுதான் சொல்றது, லயத்திலவச்சு எந்தக் காரணங்கொண்டும் பிரசவம் பாக்கக்கூடாது. அதனால் ஆபத்துத்தான் வரும். கொழுந்தை பெத்துக்கிறதுக்கு தோட்டத்தில உள்ள வார்ட்டுக்குத்தான் வரணும். அங்க பயிற்றப்பட்ட ஆயம்மா, டாக்டர், எல்லாம் இருக்காங்க. எந்த ஆபத்தும் வராமக் கவனிச்சுக்க்குவாங்க.”

“தமிழி, நீங்க கொழும்புல படிச்சிட்டுவந்து இதயெல்லாம் சொல் றீங்க. நாங்க தெனமும் ரொட்டியும், சோறும்சம்பலும் சாப்பிட்டுக்கிட்டு

மலையேறிக் கொழுந்தெடுக்கனாம்; அதிலயே பாதி சத்துப் போயிடுது. அதுனாலதான்தம்பி புள்ளிகிடைக்கிற நேரத்தில் கண்டமாயிருக்கு” என்றாள் ஒரு பெண்மணி.

“நீங்க சொல்றதும் சரிதான். மாசமா இருக்கிறவங்க ரொட்டிய மட்டும் சாப்பிட்டாப் போதாது. வயித்தில் உள்ள புள்ளைக்கும் சேத்து சத்துள்ள சாப்பாடு கூடுதலாச் சாப்பிடனும். தோட்டத்திலதான் கீரை, மரக்கறி, பழவகை, எல்லாம் நெறையக் கிடைக்குதே.. அதுமாதிரி பால், முட்டையும் தோட்டப் பகுதியில் ரொம்பக் கிடைக்குது. இதையெல்லாம் சாப்பிட்டாத்தான் ஒழுங்கா வயித்தில் புள்ளையும் வளரும் தாய்க்கும் நோய்நொடியில்லாம் கூப்பிரசவம் ஏற்படும்.”

கிளினிக் நான்கு மணியளவில் முடிந்தது.

சுந்தரம் புறப்பட்டபோது சந்திரிகாவும் அவனுடன் சேர்ந்து கொண்டாள். மடுவம் வரைக்கும் அவர்கள் இருவரும் கதைத்தபடி சென்றனர். மடுவத்திலிருந்து பிரிந்து செல்லும் வழியிலே கீழ்ப்பக்கமாகச் சென்றால், கொலனிக்குச் செல்லலாம்.

“சுந்தரம் அன்று நான் கொடுத்த ரோஜாவை எங்கே வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“ஏன் திடீரென இப்படிக் கேட்கிறாய் சந்திரிகா?; அதை நான் எங்காவது வீசிவிட்டேன் என நினைக்கிறாயா?”

“நீங்கள் என்ன செய்தீர்களோ எனக்கு எப்படித் தெரியும்; அதனாலேதான் கேட்டேன்.”

“நான் ஒன்று கேட்கலாமா?”

“ஓ, என்ன வேண்டும் கேளுங்கள்.”

“எதற்காக அந்த ரோஜாமலரை என்னிடம் கொடுத்தாய்?”

“அதுவா, தெரியாதமாதிரி நடிக்கிறீங்களோ..”

“உண்மையில் எனக்குத் தெரியாது.”

“ஓ, நீங்கள் சரியான ‘ரியூப் ஸைற்தான் எனக் கூறிக் கலீரெனச் சிரித்தாள் சந்திரிகா.

சுந்தரமும் அந்தச் சிரிப்பில் கலந்துகொண்டான்.

13.

மாலை இரண்டு மணிக்கு வெல்பயர் சுப்பவைசர் சுந்தரத்தைத் தோட்டத்து ஆபீஸில் வந்து சந்திக்கும்படி துரை குறிப்பெழுதி அனுப்பி யிருந்தார். சுந்தரம் சரியான நேரத்துக்கெல்லாம் ஆபீஸ் வாசலில் நின்றிருந்தான். பெரிய கிளாக்கர் ஆபீஸ் ஜன்னலைத் திறந்தார்.

“குட் ஆப்ரனான்”

“குட் ஆப்ரனான் சுந்தரம்; என்ன விஷயம்?”

“பெரிய துரை இரண்டு மணிக்கு வந்து சந்திக்கும்படி துண்டெழுதி அனுப்பியிருந்தார்.”

“அப்படியா, ஏனென்று தெரியவில்லை. செமினார் ஒன்று கொழும்பில் நடப்பதாகக் கடிதம் வந்தது. ஒருவேளை அதைப்பற்றிக் கதைப்பதற்காக இருக்கலாம்.”

அப்போது பெரியதுரை ஆபீஸை வந்தடைந்தார். பெரிய கிளாக்கர் துரையின் பார்வைக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அன்றைய கடிதங்களை அவரிடம் கொடுத்துவிட்டு, சுந்தரம் வந்திருக்கும் விஷயத்தைக் கூறினார்.

கடிதங்களைப் பார்வையிட்டபின் சுந்தரத்தை உள்ளே அனுப்பும்படி கூறினார் துரை.

“குட் ஆப்ரனான் ஸேர்.”

“குட் ஆப்ரனான், முக்கியமான விஷயம் ஒன்றைக் கதைப்பதற் காகத்தான் உன்னை இங்கு கூப்பிட்டேன். தோட்டத்தில் குடி நீர்த்திட்டங்கள், மலசலகூடங்கள் அமைப்பதற்கு வெல்பயர் டிவிசனிலிருந்து பணம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்; வெல்பயர் சுப்பவைசர் என்ற முறையில் நீதான் முக்கியமான பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டியிருக்கும்.”

“யெஸ் ஸேர்.”

“மேல் டிவிசனிலேதான் முதலில் கவனங்செலுத்த வேண்டும். அங்கு எத்தனை குடும்பங்கள் இருக்கின்றன?”

“நாற்று எழுபத்து மூன்று ஸேர்.”

“நாறு மலசல் கூடங்கள் அமைப்பதற்குத்தான் பணம் ஒதுக்கி யிருக்கிறார்கள். அதற்குரிய குடும்பங்களைத் தெரிவுசெய்வதில் சிரமமிருக்கும்” என்றார் துரை.

“எனது அபிப்பிராயப்படி இப்போது தண்ணீர் வசதி கூடிய லயங்களைத் தெரிவு செய்து அவற்றிற்கு முதலில் மலசல கூடங்களைக் கட்டலாம்.”

“யெஸ் யெஸ், அப்போதுதான் தொழிலாளர்கள் மலசல கூடங்களைத் துப்புரவாக வைத்திருப்பார்கள். மலசலகூடங்கள் கட்டி முடிந்ததும் அவர்கள் அவற்றை ஒழுங்காகப் பாவிப்பதையும் நீதான் உறுதிசெய்ய வேண்டும்.”

“யெஸ் ஸேர்.”

“இன்னும் இரண்டு நாட்களில் எந்தெந்த லயங்களுக்கு முதலில் மலசலகூடங்களைக் கட்டவேண்டும்; அவற்றைப் பாவிக்கப்போகும் குடும்பங்களின் தலைவர்களது பெயர்கள் போன்ற விபரங்களை எனக்குத் தரவேண்டும்.”

“யெஸ் ஸேர்.”

“அடுத்து, மலசலகூடங்களைக் கட்டுவதற்குச் சரியான இடங்களைத் தெரிவுசெய்ய வேண்டும். பாவிப்பதற்கு வசதியான தூரத்தில் லயங்களின் பின்புறமாக அமைந்தால் நல்லது. இதில் ஒரு பிரச்சினை இருக்கிறது. தமது மரக்கறித் தோட்டங்கள் அமைந்துள்ள இடங்களில் மலசலகூடங்கள் அமைப்பதற்கு இடத்தைத் தெரிவுசெய்தால், தொழிலாளர்கள் எதிர்ப்புத் தெரிவிப்பார்கள்.”

“அதில் பிரச்சனை இருக்காது ஸேர். நான் எப்படியாவது தொழிலாளர்களுடன் பேசி, அவர்களைச் சம்மதிக்க வைத்துவிடுவேன்; சரியான இடங்களைத் தெரிவு செய்வேன்.”

“அதுமட்டுமல்ல, இந்தவிடயத்தில் வேறும் ஒரு முக்கியமான பொறுப்பு உணக்கு இருக்கிறது. இந்த மலசலகூடங்களை அமைப்பதில் தொழிலாளர்களது பங்களிப்பும் மிகவும் முக்கியம். அவர்களும் ஏதாவது விதத்தில் தமது பங்களிப்பைச் செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் தமது மலசலகூடம் என்ற உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்படும். அவற்றை ஒழுங்காகப் பாவிப்பார்கள்.”

“அதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும் ஸேர்?”

“தமது மலசலகூடங்களுக்கு வேண்டிய குழிகளைச் சிரமதானம் மூலம் தொழிலாளர்களே வெட்டிக் கொடுக்கவேண்டும். இந்தவகையில் பங்களிப்புச் செய்யும்படி அவர்களைத் தூண்டவேண்டும்”

“.....”

“ஏன், இதில் என்ன சிரமம்? சிரமதானம் மூலம் சுகாதாரப் பணிகளைச் செய்யத் தொழிலாளர்களை ஊக்குவிப்பது உனது கடமை

தானே.”

“ஆம், நீங்கள் சொல்வது சரிதான். ஆனால் பக்கத்துத் தோட்டத்தில் கொந்தராத்துக்காரரே அவரது செலவில் மலசலகூடங்களுக்குரிய குழி களை அமைக்கிறார். இங்கு நாங்கள் தொழிலாளர்களைக் குழிகள் வெட்டும்படி கூறினால் குழப்பமடைவார்கள்” என்றான் குந்தரம்.

“நோ நோ, அடுத்த தோட்ட வழிமுறைகளை நாம் பின்பற்றுத் தேவையில்லை. குழிகளைத் தொழிலாளர்கள் வெட்டிக்கொடுத்தால் பணம் மீதப்படும். அதைக்கொண்டு நாம் வேறு நன்மைகளைத் தொழிலாளர்களுக்குச் செய்யலாம்; மேலதிகமான மலசலகூடங்களைக் கட்டலாம்.”

“சரி, முயற்சிக்கிறேன் ஸேர்.”

“கட்டாயமாக அதைச் செய்ய வேண்டும். சிரமதானங்களை ஒழுங்கு செய்வதில் உனக்கு எவ்வித சிரமமும் இருக்காது என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“யெஸ் ஸேர், ஐ வில் டு இற்.”

“குட், கொந்தராத்துக்காரர் பொய்வேலை செய்யப்பார்ப்பார். தனக்கு வசதியான இடத்தில் மலசலகூடங்களைக் கட்டப் பார்ப்பார். அதற்கு இடங்கொடுக்கக்கூடாது. அவரது வேலையின் தரம் குறைவாக இருந்தால் உடனே எனக்கு அறிவித்துவிடவேண்டும்.”

“யெஸ் ஸேர்.”

“ஏழைத் தொழிலாளர்களுக்குத் தர்ம ஸ்தாபனங்களால் கொடுக்கப் படும் பணம் நல்ல முறையில் பயன்படுத்தப்படவேண்டும் என்பதுதான் எனது நோக்கம்.”

“ஐ கான் அண்டஸ்ரான்ட் ஸேர்.”

“மற்றுமொரு விடயம், மூன்று குடிநீர்த்திட்டங்கள் அமைக்கும் வேலையையும் அதே கொந்தராத்துக்காரருக்கே பொறுப்புக் கொடுத்துள்ளேன். வற்றாத ஊற்றுக்களைத் தெரிவு செய்து இந்தக் குடிநீர்த்திட்டங்களை அமைக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் வரட்சியான காலங்களில் தண்ணீர் வற்றிவிடும். தண்ணீர் பைப்பில் வராவிட்டால் தொழிலாளர்கள் அவற்றை உடைத்துவிடுவார்கள். சிலசமயம் பைப்களைத் திருடி விற்று விடுவார்கள்.”

“.....”

“வற்றாத ஊற்றுக்களைத் தெரிவு செய்வதில் சிரமமிருக்காது. இங்கு இருக்கும் வயோதிபத் தொழிலாளர்களைக் கேட்டால் எங்கெங்கு வருடம் முழுவதும் வற்றாத ஊற்றுகள் இருக்கின்றன என்பதைக் கூறுவார்கள்.

அவற்றைத் தெரிவுசெய்து எனக்குக் கூறுவேண்டும்.”

“வெரி வெல் ஸேர்.”

“இன்னுமொரு விஷயம், தன்னிரத் தாங்கிகளிலிருந்து லயங்களுக்குப் பைப்புகள் புதைக்கும் வேலைகளையும் சிரமதானம் மூலமே தொழிலாளர்களைக்கொண்டு செய்விக்க வேண்டும்.

“.....”

“நாங்கள் எதற்கெடுத்தாலும் பக்கத்துத் தோட்ட வேலைமுறைகளைப் பின்பற்றத் தேவையில்லை. கொந்தராத்துக்காரரிடம் இந்த வேலையை ஒப்படைத்தால் பொய் வேலைதான் செய்வார். மிகவும் ஆழமான கான்களை வெட்டிப் பைப்புகளைப் புதைத்தால் அவற்றை யாரும் திருமாட்டார்கள்.”

“விளங்குகிறது ஸேர்.”

“இந்தப் புறஜெக்டை நாங்கள் திறமையாகச் செய்து முடித்தால், மேலும் அதிக பண்த்தை எமது தோட்டத்திற்கு வழங்குவார்கள். எங்களது தொழிலாளர்கள் பெரிதும் நன்மையடைவார்கள்.”

“.....”

“சரி நீ போகலாம்; நானை மாலையே சிரமதானப் பணிகளைத் தொழிலாளர்களைக்கொண்டு செய்விக்கவேண்டும்.”

“வெரிவெல் ஸேர்” எனக்கூறிக்கொண்டே துரையின் அறையைவிட்டு வெளியே வந்தான் சுந்தரம். அவனது மனதில் இப்போது சுந்தேகம் துளிர்விடத் தொடங்கியது. தொழிலாளர்களைக்கொண்டு சிரதானம் செய்விப்பதால் மீதப்படும் பண்த்தை, மேலதிக மலசல்கூடங்களை அமைப்பதற்குத் துரை பயன்படுத்துவாரா? இல்லையெனில் எத்தகைய நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்? எனச் சிந்தித்தவண்ணம் அவன் மேல் டிவிசனை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

14.

சுந்திரிகா காலையில் வேலைக்குப் புறப்பட்டபோது அவனது மாமா முத்துபண்டா அவளைத் தன்னருகே அழைத்தார்.

“துவ, என்டகோ பொட்டக்.”

“என்ன மாமா, ஏன் அழைத்தீர்கள்?” எனக் கேட்டபடி அவர் அமர்ந்திருந்த புட்டுவத்தின் அருகே சென்றாள் சுந்திரிகா.

முத்துபண்டாவுக்கு இப்போது வயது ஐம்பதுக்கு மேலாகிறது. பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்து வருகிறார். அவரது தந்தை ரம்பண்டா சில வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்தார். வயோதிபத் தாய்க்குக் கண்பார்வை குறைந்துவிட்டது. தாய் தந்தையர் வளர்த்து வந்த சந்திரிகாவை இப்போது அவர் வளர்த்துவருகிறார். முன்னர் கிராமத்திலிருந்தபோது தனது தாய்த்தையருடன் வசித்துவந்த முத்து பண்டா, அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்ட நிலம் கிடைத்தபோது அதில் ஒரு சிறிய வீட்டைக்கட்டி கொலனியில் வாழுத்தொடங்கினார்.

அவருக்குக் காணி வழங்கிய மந்திரியே சந்திரிகாவுக்கும் தோட்டத்தில் வேலை கிடைப்பதற்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்தார்.

“துவ, எப்படி இப்போது பிள்ளையுடைய சந்திரிகாவுக்கும் வருகிறார்களா?”

“ஆம் மாமா, இப்போது நிறையப் பிள்ளைகள் வருகிறார்கள் சமாளிப்பதே கஷ்டமாக இருக்கிறது.”

“ஆரம்பத்தில் பிள்ளைகள் வருவதேயில்லை என்று கவலைப் பட்டாய், இப்போது நிறையப் பிள்ளைகள் வருகிறார்கள், சமாளிப்பதே கஷ்டமாக இருக்கிறது என்கிறாய்; நல்ல வேடுக்கைதான்.”

“அன்று பிள்ளையுடையத்தில் தாய்மார் கூட்டம் நடந்ததல்லவா. அதன் பின்னர் பிள்ளைகளின் வரவு அதிகரித்துவிட்டது.”

“ஆமா, அந்தச் சுந்தரம் அடிக்கடி பிள்ளை முடுவதற்கு வருவானா?”

“என்ன மாமா, ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்..? வேலையிருக்கும் போது வருவார்.”

“அப்படி ஒன்றுமில்லைத் துவ, நேற்று உங்கள் தோட்டத்திலிருக்கும் கந்தன் கங்காணியைச் சந்தித்தேன். நாட்டுக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும் வழியில் தற்செயலாக என்னையும் சந்தித்தார். அவர்தான் எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொன்னார்.”

“அப்படியா மாமா, கந்தன் கங்காணியின் லயம் பிள்ளை முடுவதற்குப் பக்கத்திலேதான் இருக்கிறது. தனது பேரப்பிள்ளையை அவர்தான் பிள்ளையுடையதில் கொணர்ந்து விடுவார். அதுசரி, அந்தக் கங்காணியை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

சந்திரிகாவின் மனதில் சஞ்சலம் புகுந்து கொண்டது. சென்ற கிழமையில் ஒருநாள் சுந்தரம் பிள்ளையுடையதில் இருந்தபோது, கந்தன் கங்காணி, “என்னங்க தம்பி, இங்கியே அடிக்கடி சுத்திக்கிட்டிருக்கீங்க?” எனக் கேட்டது அவள் நினைவில் வந்தது.

“அந்தக் காலத்தில் நானும் அந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்தவன்தானே; அதனால் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சிலரை எனக்குத் தெரியும். அவர்கள் நாட்டுக்குப் போகும்போது எப்போதாவது என்னையும் கண்டு கதைப்பார்கள்.”

“கந்தன் கங்காணி என்ன சொன்னார் மாமா ?”

“கந்தரத்தைப் பற்றித்தான் பெருமையாகச் சொன்னார். தொழிலாளர்கள் எல்லோரும் அவனது புதிய கருத்துகளால் கவரப்பட்டிருப்பதாகக் கூறினார்.”

“ஆமா மாமா, என்னதான் அவரது பேச்சில் அப்படியொரு சக்தி இருக்கிறதோ தெரியவில்லை, அவர் எதைச் சொன்னாலும் தொழிலாளர்கள் கவரப்பட்டுவிடுகிறார்கள்.”

முத்துப்பண்டாவின் முகத்தில் ஒருபிரகாசம் தெரிந்தது. அவர் தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டார்.

“மாமா, உங்களுக்கு அந்தத் தோட்டத்துக் கண்டக்டரைத் தெரியுமா? வெகுகாலமாக அங்கு வேலை செய்கிறார்.”

“ஓ தெரியுமே, ராமசாமிக் கண்டக்டர்.”

“கந்தரம் அந்தக் கண்டக்டரின் தங்கை மகன் எனக்கூறிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குள் ஏதோ பிரச்சனை இருக்கிறது; ஒருவரோடொருவர் கதைத்துக் கொள்வதில்லை.”

திழென் முத்துப்பண்டாவின் முகத்தில் கருமை படர்ந்தது; உதடுகள் துடித்தன. கண்களில் நீர் முட்டிக் குளமாகியது. அவரது உடல் சிறிதாக நடுங்கியது.

“என்ன மாமா, என்ன? ஏன் இப்படித் திழென.... உங்களுக்கு என்ன வந்தது?”

“ஓன்றுமில்லைத் துவ, ஏதோ பழைய நினைவுகள்” முத்துப்பண்டா தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முயன்றார்.

“என்ன மாமா, என்னிடம் சொல்லுங்கள். அப்படி உங்கள் மனதை வாட்டும் அந்தப் பழைய நினைவுகள்தான் என்ன?”

“துவ, அதையெல்லாம் உன்னிடம் சொல்லக் கூடாது.”

சந்திரிகாவின் முகம் கூம்பியது.

“என்ன மாமா, இப்படி என் ஆர்வத்தைத் தூண்டிவிட்டுத் திழென எதுவுமே சொல்லமாட்டேன் என்கிறீர்கள்; சொல்லுங்கள் மாமா.” முத்து பண்டாவின் கைகளை ஆதரவாகப் பற்றிக்கொண்டு சிறைக்கினாள் சந்திரிகா.

“அந்தக் காலத்தில் நான் இளைஞராக இருந்தபோது தோட்டத்தில் உள்ள ஒரு பெண்மேல் ஆசைப்பட்டேன். அவனும் என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தாள். அந்தப் பெண்னின் குடும்பத்தினருக்கு எங்களது உறவு தெரிய வந்தபோது, அவர்கள் எங்கள் இருவரையும் பிரித்துவிட்டார்கள். அவளை இரவிரவாக வேறு தோட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்று வேறொரு வனுக்குத் திருமணங்கெய்து கொடுத்துவிட்டார்கள்.” முத்து பண்டாவின் கண்கள் மீண்டும் ஒருமுறை கலங்கின.

இப்போது அந்தப் பெண் எந்தத் தோட்டத்தில் இருக்கிறாள் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமா மாமா?”

“அதெல்லாம் முடிந்தபோன கதையாகிவிட்டது. வேறு தோட்டத் திலும் அவள் கணவனோடு சேர்ந்து வெகுகாலம் வாழ முடியவில்லை. ஒருவருடத்திற்குள்ளேயே கணவனைப் பிரிந்து மீண்டும் பழைய தோட்டத் திற்கே வந்துவிட்டாள்.”

“அப்படியானால் அந்தப் பெண் இப்போது நான் வேலைசெய்யும் தோட்டத்திலேதான் இருக்கிறாளா?” என ஆர்வத்துடன் கேட்டாள் சந்திரிகா.

“நான் பார்த்ததில்லை; ஆனால் அவள் அங்குதான் தோட்டத்தில் வேலைசெய்வதாக அறிந்தேன்.”

“யாரென்று பெயரைச் சொல்லுங்கள் மாமா; நான் பார்க்க வேண்டும்.”

“அதுதான் முடியாது துவ, எனது தந்தையிடம் நான் சத்தியம் செய்து கொடுத்துவிட்டேன். எம்மிடையே இருந்த உறவை யாரிடமும் கூறமாட்டேன் எனவும் அந்தத் தோட்டத்திற்குச் செல்லமாட்டேன் எனவும் சத்தியம் செய்துவிட்டேன். அவள் வேறொருவனுக்கு மனைவியாகிய பின்பு அவளது வாழ்க்கையில் குறுக்கிட வேண்டாமென எனது தந்தை என்னை வற்புறுத்திச் சத்தியம் வாங்கினார்.”

“போங்க மாமா, சத்தியம் செய்தேனென்று பொய் சொல்கிறீர்கள். உங்களுக்கு என்னிடம் சொல்வதற்கு விருப்பமில்லை.”

“சரி நேரமாகிறது, வேலைக்குப் போகவில்லையா?” எனக்கேட்டபடி எழுந்தார் முத்துபண்டா.

தோட்டத்தை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்த சந்திரிகாவின் மனதில் மாமாவைப்பற்றிய நினைவுகளே நிறைந்திருந்தன. மாமா யாரைத்தான் அப்படி விரும்பியிருப்பார்? அவர் விரும்பியது ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணாகவா இருக்கும்? கண்டக்டரைப்பற்றி நான் கூறியபோதுதான் மாமா கலக்க மடைந்தார். ஒருவேளை கண்டக்டருக்குத் தெரிந்த பெண்ணாக இருக்குமோ? சுந்தரத்தைப்பற்றி மாமா அடிக்கடி விசாரிக்கிறார்... ஒருவேளை சுந்தரத்தின் உறவினர் யாராவதாக இருக்குமோ? சந்திரிகாவுக்கு ஒரே குழப்பமாக

இருந்தது. எப்படியும் இதனைக் கண்டுபிடித்துவிடவேண்டுமெனத் தன்னுள் என்னிக்கொண்டாள்.

15.

மருந்தடிக்கும் மலையில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்த கண்டக்டர், பெரியதுரை மோட்டாரில் வருவதைக் கண்டதும் படிக்கட்டுகளில் இறங்கிக் கீழே வந்தார்.

“குட் மோனிங் ஸேர்.”

“குட் மோனிங்.”

“இங்கு எத்தனை தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள்?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கினார் பெரியதுரை.

“பதினெந்து பேர்.”

“இந்த வேலை முடிந்ததும் வேறெந்த மலைக்கு மருந்தடிக்க வேண்டும்?”

“பதினாறாம் நம்பர் மலைக்கு அடிக்க வேண்டும்” என்றார் கண்டக்டர்.

“முத்தையா தலைவர் இன்று எந்த மலையில் வேலை செய்கிறார்?”

“எட்டாம் நம்பர் மலை. அங்கும் மருந்தடிக்கும் வேலைதான் நடைபெறுகிறது.”

“முத்தையா தலைவர், லேபர் டே அன்று என்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயத்தைச் சொன்னார். அதைப்பற்றி நான் உங்களிடம் கதைக்க வேண்டும்.”

“சொல்லுங்கள் ஸேர்.”

“வெல்பயர் சுப்பவைசர் சுந்தரத்தைப்பற்றி நீர் என்ன நினைக்கின்றீர்?”

துரை இப்படிக் கேட்டது கண்டக்டர் ராமசாமிக்குத் திகைப்பைக் கொடுத்தது. தலைவர் சுந்தரத்தைப்பற்றி என்ன கூறியிருப்பார்? ஒருவேளை தனக்கும் சுந்தரத்திற்கும் உள்ள உறவுமுறையைக் கூறியிருப்பாரா.. அல்லது வேறேதாவது கூறியிருப்பாரா? கண்டக்டர் தன்னைச் சுதாகிரித்துக் கொண்டார்.

“கி இஸ் ஓல் றைட், நோ புறப்ளம் வித் கிம்.”

“தினமும் மாலை வேளைகளில் தோட்டத்து இளைஞர்களைக் கூட்டிவைத்து லயத்தில் கூட்டங்கள் நடத்துவதாகக் கேள்விப்பட்டேன்.”

“நிர்வாகத்திற்கு எதிராக எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதாக எனக்குத் தெரியவில்லை” என்றார் கண்டக்டர்.

“அப்படியானால் ஏன் கூட்டங்கள் நடத்தவேண்டும்?”

“தனது கடமைகளைச் செய்வதற்கே அவன் தோட்டத்து இளைஞர்களின் ஒத்துழைப்பைப் பெற்றுக்கொள்கிறான் என நினைக்கிறேன். உதாரணமாக, இப்போது லயத்துச் சுற்றாடல் மிகவும் துப்புரவாக இருக்கிறது. சிரமதான முறையில் அவன் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து கூத்தஞ் செய்திருக்கிறான். அதுமட்டமல்ல, தோட்டத்தில் வயிற்றோட்ட நோய் பரவிய போது தற்காலிக மலசலகூடங்களையும் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து அமைத்திருக்கிறான். அதன் பின்புதான் நோய் கட்டுப்பாட்டுக்குரு வந்ததாகத் தொழிலாளர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.”

“ஆமாம், தோட்டத்து டாக்டரும் அந்த வெல்பயர் குப்பவைசரைப் பற்றி மிகவும் புகழ்ச்சியாகவே கூறினார். ஆனால் தலைவர் மட்டும் ஏன் மாறாகக் கூறவேண்டும் என்பதுதான் புரியவில்லை.”

“இப்போதெல்லாம் சுந்தரத்தின் கருத்துகளையே தொழிலாளர்கள் கேட்டு நடக்கிறார்கள்; அவனைத் தங்களது தலைவனாக மதிக்கிறார்கள். இதனால் தலைவருக்கு ஒருங்கிணிதப் பொறாமை ஏற்பட்டிருக்கலாம்” என்றார் கண்டக்டர்.

“நீங்கள் சொல்வது சரியாக இருக்கலாம். ஆனாலும் தனியொருவன் மேல் தொழிலாளர்கள் அதீத பற்றுவைத்து அவன் சொல்வதைக்கேட்டு நடக்கத்தொடங்கினால் அதிலே சில அழக்குகளும் உண்டு. அவன் தொழிலாளர்களை உரிமை கேட்கும்படி நிர்வாகத்திற்கு எதிராகத் தூண்டிவிடலாம்.”

“எனக்கு என்னவோ அப்படித் தோன்றவில்லை. அவன் செய்யும் ஒவ்வொரு செயலிலும் நிர்வாகத்திற்குச் சிரமம் ஏற்படாதவாறு கவனமாக இருக்கிறான் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.”

“அப்படியானால் நல்லதுதான்.. முதன்நாள் அவன் வேலையேற்க வந்தபோது, நான் அவனை எச்சரித்திருக்கிறேன்.”

“.....”

“சுந்தரம் ஒரு தோட்ட உத்தியோகத்தனாக இருந்துகொண்டு தொழிலாளர்களோடு இவ்வளவு நெருங்கிய உறவு வைத்துக்கொள்வதை அநுமதிக்க முடியாது. முக்கியமாக அவன் லயத்திலே கூட்டம் போடுவதை எப்படியாவது தடுத்துவிடவேண்டும்.”

“அதற்கு ஒருவழியிருக்கிறது ஸேர். அவன் லயத்திலே இருப்ப தனாலேதான் தொழிலாளர்களுக்கும் அவனுக்கும் நெருக்கம் அழிகமாகிறது. அவனுக்கு ஒரு குவாட்டர்ஸைக் கொடுத்து அங்கேயே தங்கும்படி உத்தரவிட்டால் எல்லாமே சரியாகிவிடும்.”

“அது நல்ல யோசனைதான். ஆரம்பத்திலேயே அவனுக்குக் குவாட்டர்ஸ் கொடுக்க நான் விரும்பினேன். ஆனால் பெரிய கிளாக்கர்தான் அவனது தாய் தோட்டத்திலே கூலிவேலை செய்வதனால் கொடுக்கக் கூடாதென அபிப்பிராயம் தெரிவித்தார். உத்தியோகத்தார்களது குவாட்டர்ஸ் லிருந்து ஒருத்தி கூலிவேலைக்குப் போவது நிர்வாகத்திற்குப் பொருத்தமற்ற விஷயம்.”

“அந்தப் பிரச்சினைக்கு இனி இடமில்லை ஸேர். இந்த மாத முடிவில் பென்ஷன் கொடுக்கப்போகும் தொழிலாளர்களது பெயர்ப்பட்டியலில் சுந்தரத்தின் தாய் மீனாச்சியின் பெயரும் இருக்கிறது. இன்று காலையிலே தான் அந்தப் பட்டியல் எனது கைக்குக் கிடைத்தது.”

“தென் புறப்ளம் இஸ் ஸோல்வட்.. நான் சுந்தரத்திற்கு விரைவில் ஒரு குவாட்டர்ஸ் கொடுக்கப்போகிறேன். அங்கு அனாவசியமாகத் தொழிலாளர்கள் எவரையும் அனுமதிக்கக் கூடாதெனக் கட்டளையும் இடப்போகிறேன்” என்றார் துரை.

“அதுதான் எனக்கும் சரியாகப்படுகிறது ஸேர்” எனப் பல்வியமாகக் கூறினார் கண்டக்டர்.

“மிஸ்டர் ராமசாமி, இன்னுமொரு விஷயம், நீர் வெகுகாலமாக இந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செய்கிறீர் அல்லவா..?”

“யெஸ் ஸேர்.”

“அப்படியானால், மிஸ்டர் ஸ்ரீவன்சன்துரையை உமக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என நினைக்கிறேன்.”

“ஆழாம் அவர்தான் இந்தத் தோட்டத்திலே எனக்கு வேலை வழங்கியவர். எனது நந்தையும் அவரிடம் வேலை செய்திருக்கிறார். இப்போது ஸண்டனில் வசிக்கிறார்.”

“அப்படியா, அவர் இப்போது இலங்கைக்கு வந்திருக்கிறார். வெகுவிரைவில் இங்கும் வரவிருக்கிறார். தான் கடைசியாக வேலை செய்த தோட்டத்தைச் சுற்றிப் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார். ஜனவசமவிலிருந்து எனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கிறது” எனக் கூறிக்கொண்டே தனது மோட்டாரை ஸ்ராட் செய்தார் துரை.

கண்டக்டர் ராமசாமியின் நினைவுகள் பின்னோக்கிச் சென்றன. அவர் இளைஞாக இருந்த காலத்தில் தோட்டத்திற்கு வெளியேயுள்ள

தனியார் ஸ்தாபனம் ஒன்றில் கடமை புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவரது தந்தை தோட்ட உத்தியோகத்திலிருந்து ஒய்வுபெறவேண்டிய காலம் வந்தபோது, தொடர்ந்தும் இந்த நாட்டில் இருப்பதற்கு ஒரு வீடு கிடைக்கும் என்ற ஒரேகாரணத்திற்காக, அப்போது தோட்டத்துரையாக இருந்த ஸ்ரீவன்ஸ்வரீடம் கதைத்து, அவரையும் தோட்டத்திலேயே உத்தியோகத்தராகச் சேர்த்துவிட்டார்.

தோட்டத்து உத்தியோகம் அவரது வாழ்க்கையை எவ்வாறெல்லாம் பாதித்துவிட்டது. உத்தியோகத்தில் இருக்கும்வரைதான் இருப்பதற்கு வீடு என்ற நிலையில் எவ்வாறெல்லாம் நிர்வாகத்தின் கெடுபிடிகளுக்குப் பணிந்து பணிந்து, பயந்து பயந்து, வாழ்க்கையைக் கொண்டிருக்கவேண்டி ஏற்பட்டு விட்டது.

ஸ்ரீவன்ஸன் துரையின் காலத்தில் தோட்டத்தில் இருந்த கண்டிப்பும் கட்டுப்பாடும் அவரது நினைவில் மாறிமாறி வந்துகொண்டிருந்தன.

16.

குடும்பக்கட்டுப்பாடு சம்பந்தமான குடும்பநல் மேற்பார்வையாளர் களுக்கான கருத்தரங்கொன்று கொழும்பில் நடந்தது. அந்தக் கருத்தரங்கில் பங்குப்பற்றுவதற்காகச் சுந்தரம் கொழும்புக்குச் சென்றிருந்தான். தோட்டப் பகுதிகளில் குழந்தைகளின் இறப்புவீதம் கூடியிருப்பதற்கும் பிரசவத்தின்போது தாய்மார்களின் இறப்புவீதம் கூடியிருப்பதற்கும் முக்கிய காரணிகளுள் ஒன்றாகப் பிறப்புவீதம் அதிகரித்துச் செல்வதேயெனக் கணிககப் பட்டிருந்தது. இரு பிரசவங்களுக்குகிடையே போதிய இடைவெளி இல்லாமை யும் பிறிதொரு காரணியாகக் கருதப்பட்டது. இதன்காரணமாகத் தோட்டத் தொழிலாளர் கணுக்கு வேண்டிய அறிவுரைகளை வழங்குவதற்கும் வழிகாட்டுவதற்கும் வேண்டிய பயிற்சிநெறிகளைக் குடும்பநல் மேற்பார்வையாளர்களுக்கு வழங்குவதற்காகவே இக்கருத்தரங்கு ஒழுங்கு செய்யப் பட்டிருந்தது.

சுந்தரம் வீட்டில் இல்லாத சந்தர்ப்பம் ஒன்றிற்காகக் காத்திருந்த தலைவர் முத்தையா, தோட்டக்கமிட்டி உபதலைவர் மருதமுத்துவையும் கூட்டிக்கொண்டு மீனாச்சியைக் காணச் சென்றிருந்தார்.

தலைவரையும் உபதலைவரையும் வரவேற்ற மீனாச்சி, “சுந்தரம் இன்னிக்கு இல்லியே, ஏதோ கருத்தரங்குன்னு போயிருக்கான்; வர ஒரு கெழுமையாகும்” என்றாள்.

“நாங்க சுந்தரத்தைப் பாக்க வரல்ல. ஒன்னையப்பாத்து பேசத்தான்

வந்திருக்கோம்” எனக்கூறிய தலைவர் வாங்கில் அமர்ந்தார். அவர் அருகே உபதலைவரும் அமர்ந்துகொண்டார்.

“என்னங்க தலைவரே, எங்கிட்ட என்ன அப்புடிப் பேசவந்தீங்க?”

“எல்லாம் நல்ல காரியமாத்தான் மீனாச்சி...; ஒன் யோசனை என்னான்னு சொன்னா மேற்கொண்டு காரியத்தப்பத்திக் கதைக்கலாம்.”

“என்னங்க, என்ன வெசயம்? வெரமாச் சொல்லுங்க.”

“தமிபி சந்தரம் நம்ம தோட்டத்தில படிச்சு முன்னுக்கு வந்திருக்காரு. ஒனக்கும் வயசு ஆயிருக்க; ஒரு ஒதவி தேவைதானே. அதுதான் ஒரு எடம் பாத்து வச்சிருக்கோம். அதைப்பத்திப் பேசலாமுன்னு வந்தோம்.”

“அதுக்கு இப்ப என்னங்க அவசரம்? இன்னும் இரண்டு வருசம் கழிஞ்ச பெறகுதான் கவியானம் பண்ணிவைக்கலாமுன்னு நெனச்சிருக்கேன். அவனைப் படிக்கவுச்சத்திலயே கையில இருந்த நகைநட்டு எல்லாம் போயிருக்க, கையில மடியில ஒண்ணும் இல்ல. அதனாலதான் யோசிக்ரேன்” என்றாள் மீனாச்சி.

“அதைப்பத்தி ஒண்ணும் யோசிக்காதை மீனாச்சி. கட்டிக் கொடுக் கிறவங்க சீர் எல்லாம் செஞ்சுக்தானே அனுப்புவாங்க. நல்லாப் படிச்ச புள்ள; சந்தரத்துக்குப் பொருத்தமான பொன்னுதான்... நம்ம கோத்திரந்தான்; ரோட்டில நடக்கையில நல்லாயிருக்கும்” என்றார் உபதலைவர்.

“அப்புடிங்களா... எந்தத் தோட்டங்க? என ஆவலுடன் கேட்டாள் மீனாச்சி.

“வேற தோட்டம் கீட்டம் இல்ல.. ஒன் சொந்தப் பொன்னுதான்; நம்ம கண்டக்கையா மகதான்” என்றார் தலைவர்.

மீனாச்சியின் முகம் கறுத்தது.

“தலைவரே, இதைப்பத்தி வேற்யாரும் கதைச்சிருந்தா நடக்கிறதே வேற; நீங்க பெரியவங்களாப் போயிட்டங்க....”

“என்ன மீனாச்சி கோவப்படுறே, கண்டக்கையா யாரு? ஒன் சொந்த அண்ணன்தானே...”

“யாருங்க எங்க அண்ணே? அந்த இரக்கம் இல்லாத மனுசனைப் போயி என் அண்ணன் எங்கிறீங்களோ...”

“மீனாச்சி, நீ கோவத்தில பேசுற. இன்னிக்கு நீ கண்டக்கையாவ ஒங்க அண்ணன் இல்லேன்னு சொன்னாலும், தோட்டம் அதை ஒத்துக் கிடுமா? சொந்தபந்தந்தான் வட்டுப்போயிடுமா?”

“நா என் மகனை வளத்தெடுக்க, மழையும் பாக்காம் தஸ்னியும்

பாக்காம் வேகாத வெய்யில்ல மாடா ஒழைச்சேனே... அப்பெல்லாம் எங்க அண்ணன் வரல்லியே.... இப்பதான் சொந்தம் பாராட்டுறீங்களோ?”

“இந்தா மீனாச்சி, நீ என்ன சொன்னாலும் கண்டக்கையா ஒங்க அண்ணன்தான். சிலநேரம் காலவித்தியாசத்தால் ஒன்னைய ஏசிக்கீசி இருப்பாரு. அதை இப்ப பெரிச படுத்தாத.”

“தலைவரே, அவரு என்னைய எப்புடியெல்லாம் கொடுமைப் படுத்தினாருன்னு ஒங்களுக்குத் தெரியாது; அப்புறம் என்ன பேசுறீங்க.”

“பாரு மீனாச்சி, இது பெரியவங்க பெர்ச்சனை. அதுக்காக சின்னஞ்சிறுக்களைக் கவறுவெட்டிலிடுறது சரியில்ல. நாளைக்கு வாழுப்போறது அதுக்தான்; கொஞ்சம் யோசிச்கப்பாரு.”

“இங்க பாருங்க, ஒரு பிச்சைக்காரியைப் புடிச்ச எம்மகனுக்குக் கட்டிவச்சாலும் வைப்பேனே தவிர, அவுங்ககூட நான் சம்மந்தம் வச்சைக்கமாட்டேன்” என்றாள் மீனாச்சி உரத்த குரவில்.

“ஏதோ கெட்ட நேரம், ஒங்க ரெண்டுபேரையும் பிரிச்சிருச்சு.. கண்டக்கையா என்ன சாதரண மனுசனா; ரொம்பக காலமா இந்தத் தோட்டத்தை ஆண்டவரு. அவரே கீழெறங்கி வந்திட்டாரு.. நீ என்ன பெரிசாப் பேசுறே?” என்றார் உபதலைவர்.

“அவரு, அவர்வூட்டுக் காரியம் நடக்கணுமேன்னு படியிறங்கி வருவாரு. நான் அன்னிக்கு அநாதையாக் கைப்புள்ளையோட அவர் வீட்டு வாசல்படியில நிக்கிறப்போ, பச்சைப் புள்ளைக்காறின்னும் பாக்காம படியில புடிச்சுக் தள்ளினாரே, அத என்வூட்டு ஆத்மா இருக்கிறவரைக்கும் மறப்பேனா?”

“இந்தா மீனாச்சி, இந்தத் தோட்டத்தில நாங்களும் ஒரு முக்கியமானவங்க. ஒரு நேரம் ஒன்னைய ஆதரிச்சவங்க... நாங்க சொல்லோம், எங்க பேச்சையும் தட்டிப் பேசுறியே. இப்ப என்னதான் முடிவாச சொல்லே?” என்றார் தலைவர் சற்றுக் காரமான குரவில்.

“தலைவரே, நான் இப்புடிச் சொல்லேன்னு கோவிக்காதீங்க. இந்தக் கலியானம் நடக்கணுமுன்னா, எனக்கும் ஒங்க கண்டக்கையாவுக்கும் இருக்கிற பெர்ச்சனைய நேரிலதான் பேசணும். அவருக்குச் சம்மதமுன்னா நாளைக்கே என் வீட்டுக்குவந்து நேரில பேசச்சொல்லுங்க.”

“என்ன கதை கதைக்கிற மீனாச்சி, ஒரு பெரிய மனுசன்... தோட்டத்துக் கண்டக்டர், இங்க லயத்துக்கு வந்து ஒங்கிட்ட பெர்ச்சனை பேசனுமெங்கிறே. இதை அவரிட்டப்போய் நாம எப்புடிச் சொல்லிறது?” என்றார் உபதலைவர்.

“நீங்க சொல்றீங்களோ இல்லியோ.. எம்முட்டு முடிவு இதுதான்” என்றாள் மீனாச்சி உறுதியான குரலில்.

இனிமேலும் அவனுடன் பேசுவதில் பயனில்லை என உணர்ந்த தலைவரும் உபதலைவரும் அவளிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டனர்.

அவர் வெளியே செல்லும்வரை காத்திருந்த அடுத்த வீட்டுத் தாத்தா மீனாச்சியிடம் வந்தார். “மீனாச்சி, இங்க பேசினதெல்லாம் நான் கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருந்தேன். இப்ப ஒன் அண்ணா பழசயெல்லாம் மறந்திட்டு ஒன்கிட்ட சம்மந்தம் வைக்க வாறாரு.. ஒன் புள்ளைக்கு நல்லது செய்யிறதுன்னா நீயும் பழசயெல்லாம் மறக்கிறதுதான் நல்லது..”

“என்ன தாத்தா, நீங்களும் இப்புடிச் சொன்னா எப்புடி?”

“நான் என்னமோ எனக்குச் சரின்னு பட்டதைச் சொல்லிட்டேன்; இனி ஒன் இஷ்டம்” என்றார் தாத்தா.

“என்னங்க தாத்தா, நீங்களும் ஒன்னும் தெரியாத மாதிரிக் கதைக்கிறீங்க.. அன்னிக்கு அந்த மனிசன் என்னைத் தெருவில ஒதைச்சுத் தள்ளினப்போ, நீங்கதான் என்னையக் கூட்டிக்கிட்டுவந்து எனக்கு ஆதரவு கொடுத்தீங்க.. தொரைக்கிட்டப்பேசி காம்பரா வாங்கிக்கொடுத்து வேலையும் வாங்கிக் கொடுத்தீங்க. நான் பட்ட கஷ்டமெல்லாம் ஒங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.”

“அதுசரி மீனாச்சி, ஒவ்வொருத்தருக்கும் ஆண்டவன் தலையில எழுதி வச்சிருக்கான்; அது மாத்தேலாது. சரி, கண்டக்கையாவே நாளைக்கு நேரிலவந்து ஒங்கிட்ட பேசனுமுன்னு சொன்னியே, நாளைக்கு அந்த ஆனு நேரில வந்திட்டா என்ன செய்வே?”

“தாத்தா, அவரு ஒருநாளும் இங்க வரமாட்டாரு. அப்புடி வந்திட்டாருன்னா, நா ஒரு பேச்சு அவர்கிட்ட கேப்பேன்... அப்புறம் அவரு இந்தக் கலியாணப் பேச்சே எடுக்கமாட்டாரு” என்றாள் மீனாச்சி.

“நானும் அந்தக் காலத்திலயிருந்து பாத்துக்கிட்டுத்தான் வாறேன், ஒன் புதிவாத்தை யாராலும் மாத்தவே ஏலாது” என்றார் தாத்தா. அவரது குரல் சலிப்புடன் ஓலித்தது.

17.

ஒமேக்கர் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தார். லொறியில் தேயிலைப் பெட்டிகள் ஏற்றப்பட்டுவிட்டன. ஆனால் பெரியதுரை வெகுநேரமாக வந்து சேரவில்லை. அவர் வந்து ‘இன்வொய்ஸில் ஒப்பமிட்டால்தான் லொறி

புறப்பட முடியும். பெரியதுரையின் ஒப்பத்துடன் கூடிய இன்வொய்ஸ் இல்லாமல் தேயிலையை ஓரிடத்திலிருந்து வேறோரிடத்திற்குக் கொண்டு செல்லுதல் சட்டவிரோதமாகும். தோட்டத்து ஆயிஸாக்குக் காலையிலிருந்து இருதடவை டெலிபோன் செய்தும் பார்த்துவிட்டார். கொழும்புக்குச் சென்ற பெரியதுரை இன்னும் வந்துசேரவில்லை.

டெலிபோன் செய்யும்போது பெரிய கிளாக்கர் “ஏன், எதற்காகப் பெரியதுரையைத் தேடுகிறீர்கள்; ஏதாவது அவசரமா?” எனக்கேட்டார்.

“இல்லையில்லை.. அப்படியொரு அவசரமும் இல்லை. ‘றொட்டவீன்’ ஒன்று உடைந்துவிட்டது. அதைப்பற்றிக் கதைப்பதற்காகத்தான்” எனக்கூறிச் சமாளித்தார் டெமேக்கர். பெரிய கிளாக்கரிடம் உண்மையைக் கூறிவிடமுடியாது. இன்வொய்ஸில் ஒப்பம் போடவேண்டும் எனக்கூறினால் உடனே அவர் அதனை ஆயிஸாக்கு அனுப்பும்படி கூறி, சின்னத்துரையிடம் ஒப்பம்வாங்கி அனுப்பிவிடுவார். பெரியதுரை இல்லாத வேளைகளில் அவருக்காக ஒப்பம் போடுவதற்குச் சின்னத்துரைக்கு அதிகாரமுண்டு. அப்படிச் செய்வதானால் புதிய இன்வொய்ஸ் எழுதி, புதிய நம்பரிலேதான் அனுப்பவேண்டும்.

இப்போது ஆயிரம் கிலோ தேயிலை மேலதிகமாகக் கணக்குக் காட்டப்படாமல் இருக்கிறது. அதைத் தோட்டத்தில் வேறொருவருக்கும் தெரியாமல் வெளியே அனுப்புவதானால் பெரிய துரையின் ஒப்பந்தான் வேண்டும்.

மாதத் தொடக்கத்தில் இப்படியொரு லொறிலோட் தேயிலை வெளியே அனுப்பப்பட்டபோது, டெமேக்கரின் பங்காக இருபதாயிரம் ரூபாவை குரரேய கொணர்ந்து கொடுத்தார். அவருக்கு இருபதாயிரம் என்றால் பெரியதுரைக்கு எப்படியும் நாற்பதாயிரத்துக்குமேல் கிடைத்திருக்கும். இதைவிட றான்ஸ்போட்டர்ஸாக்கும் பெரியதொரு பங்கு கிடைத்திருக்கும். ஏனென்றால் அவர்கள்தான் அந்தத் தேயிலையைக் களவாக மார்க்கட்டில் விற்கவேண்டும்.

எப்படியும் மாதத்தில் குறைந்தது இருதடவையாவது இப்படியாகக் கணக்குக் காட்டப்படாத தேயிலை வெளியே அனுப்பப்பட்டுவிடும்.

சின்னத்துரை மேல் ரோட்டின் வளைவில் தனது மோட்டார் சைக்கிளில் வருவது தெரிந்தது. அவர் ஸ்டோர் பக்கம்தான் வருகிறார்.

இப்போது என்ன செய்வது?

சின்னத்துரை வந்துவிட்டால், ஏன் ஏற்றிய பெட்டிகளுடன் லொறி நிற்கிறது எனக் கேட்பார். காரணத்தைக் கூறினால் இன்வொய்ஸில் தான் ஒப்பம் போடுவதாகச் சொல்வார். தயாராக இருக்கும் இன்வொய்ஸை அவரிடம் காட்டமுடியாது.

இன்வொய்ஸில் பழைய நம்பர், அதாவது இதற்கு முன்னர் அனுப்பப்பட்ட நம்பரும் விபரங்களுந்தான் இருக்கின்றன. சின்னத்துரை ஒப்பம் போடும்போது அதைக் கவனித்துவிட்டால் எல்லாமே வீணாகிவிடும் அத்தோடு அவருக்குச் சந்தேகமும் ஏற்பட்டுவிடும்.

ஷமேக்கருக்குப் பெரியதுரையின்மேல் எரிச்சல் எரிச்சலாக வந்தது. ஆயிரம் கிலோ தேயிலையைக் கணக்குக் காட்டாமல் சேகரிப்பதென்பது இலேசான காரியமில்லை. ஐந்து கிலோ கொழுந்துக்கு ஒருக்கிலோ தேயிலையாவது 'அவுட்ரேண்' காட்டவேண்டும். அவுட்ரேணைக் குறைத்தும் காட்டமுடியாது. இல்லாவிடில் கழிவுத் தேயிலை, அதாவது 'நிபியூஸ் மீ'யின் அளவைக் கூட்டிக் காண்பிக்கவேண்டும். அதனையும் அளவுக்கு மீறிக் கூட்டிக் காண்பிக்க முடியாது.

இந்தக் கஷ்டத்தைப் பெரிய துரையிடம் கூறினால், "டாம் இற், கும்மா வீணாகப் பயப்படாதே, இதையெல்லாம் செக் பண்ணுவதற்குத் தெரிந்தவர்கள் யாரும் இப்போது பிராந்தியக் காரியாலயத்தில் இல்லை. அப்படியேதாவது கேள்வி வந்தாலும், ஏதாவது பதிலை நாம் கொடுத்து விடலாம். பிராந்தியக் காரியாலயத்தில் இருக்கும் பணிப்பாளர் எனது உறவினர் என்பது உளக்குத் தெரியுந்தானே". எனக்கூறிச் சிரிப்பார்.

சின்னத்துரை மோட்டார் சைக்கிளில் இருந்து இறங்கும்போது, "காலையில் இருந்து ஏன் இந்த லொறி நின்றுகொண்டிருக்கிறது, இன் வொய்ஸ் ஏதும் ஒப்பம் போடவேண்டுமா?" எனக் கேட்டுக்கொண்டே இறங்கினார்.

"லொறியில் ஏதோ பழுது போலிருக்கிறது; ஸ்ராட் வருகுதில்லை. மெக்கானிக்கிடம் ஆள் அனுப்பியிருக்கிறார்கள்."

"இன்வொய்ஸ் தாயாராக இருக்கிறதா?"

"இன்வொய்ஸ் போம்ஸ் முடிந்துவிட்டது. ஆபீஸாக்கு ஆள் அனுப்பித்தான் எடுக்கவேண்டும். லொறியைப் பழுது பார்ப்பதற்குமுன் தயாராக்கி விட வார்."

"பெரியதுரை வந்தாரா?"

"இல்லையில்லை, காலையிலேயே கொழும்பிலிருந்து திரும்புவதாக இருந்தார். இன்னும் வரவில்லைப் போலிருக்கிறது."

சின்னத்துரை ஆபீஸாக்கு டெலிபோன் செய்தார்.

"பெரியதுரை இன்று வீவா?"

"இல்லை, இன்று காலையே வருவதாக இருந்தார். இன்னும் காணவில்லை. அவர் அவசரமாக ஒப்பம் போடவேண்டிய சில கடிதங்கள் இருக்கின்றன. நாங்களும் அவரைத்தான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்

கிறோம்” என்றார் பெரிய கிளாக்கர்.

“கட்டாயம் இன்று வருவாரா?”

“யெஸ் யெஸ்..., கட்டாயம் வருவார். இல்லாவிட்டால் எமக்கு இதுவரை டெலிபோனில் தகவல் கொடுத்திருப்பார்.

“ஓ கே” எனக்கூறி ரிசீவரை வைத்துவிட்டு ஏதோ யோசனையில் ஆழந்தார் சின்னத்துரை.

பெரியதுரை தோட்டத்தில் இருக்கும் நேரம் மிகவும் குறைவு. எங்காவது டவுனில் சுத்துவார். இல்லாவிட்டால் கொழும்புக்குச் சென்று விடுவார். கொழும்பிலேதான் அவரது பிள்ளைகள் படிக்கின்றனர். தோட்டத்து வேலைகளை அவர் அக்கறையுடன் கவனிப்பதில்லை. தேயிலை மலைகளில் ஏறியிறங்குவது அவருக்கு வெறுப்பைத்தரும் விடயம்.

பெரியதுரையுடன் கதைக்க வேண்டுமென யாராவது பிராந்தியக் காரியாலத்திலிருந்து டெலிபோன் செய்தால், பெரியதுரை ‘பீல்ட்’டுக்குப் போய்விட்டார் எனக் கணக்காகப் பதில்சால்வார் பெரியகிளாக்கர்.

வீவு எடுக்காமல் கொழும்புக்குச் செல்லும் வேளைகளில் எந்தக் கடிதத்திற்கும் சின்னத்துரையிடம் ஒப்பம் வாங்கக் கூடாதென்பது பெரியதுரையின் கண்டிப்பான உத்தரவு. அப்படி ஒப்பம் போட்டால். அன்று பெரியதுரை தோட்டத்தில் இருக்கவில்லை என்பது மேலிடத்துக்குத் தெரியவந்துவிடும்.

பெரியதுரை தோட்டத்தில் இல்லையென்றால் சின்னத்துரைக்கும் மற்றைய உத்தியோகத்தர்களுக்கும் ஒரே கொண்டாட்டந்தான். பொறுப்பு களை அடுத்தவர் தலையில் கட்டிவிட்டு எங்காவது வெளியே சென்று விடுவார்கள்; அல்லது பங்களாவில் முடங்கிவிடுவார்கள்.

“பெரியதுரை இப்போ வந்துவிடுவார் என ஆபீஸில் கூறுகிறார்கள். ஒருவேளை இங்கு வரக்கூடும். நான் பீல்ட்டுக்குப் போகின்றேன். பெரியதுரை வந்ததும் அவரிடமே இன்வொய்ஸூக்கு ஒப்பம் வாங்குங்கள்” எனக் கூறின்டு மோட்டாரில் புறப்பட்டார் சின்னத்துரை.

அவர் புறப்பட்டுச் சென்றதும் சின்னத்துரைக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டாமல் இருக்கவேண்டும் என்பதற்காக புதிய இன்வொய்ஸ் போம் வாங்கிவரும்படி ஒருவனை ஆபீஸூக்கு அனுப்பிவைத்தார் மைக்கர்.

அப்போது பெரியதுரையின் ஜீப் சீறிக்கொண்டு ஸ்டோர் வாசலில் வந்து நின்றது.

மைக்கருக்கு அப்போதுதான் படபடப்பு அடங்கியது.

“வரும் வழியில் டயர் பஞ்சராகிவிட்டது; வெகு நேரமாக லொறி

காத்து நிற்கிறதா?” எனக்கேட்டார் பெரியதுரை.

“இல்லையில்லை, ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை” எனக் கூறிக் கொண்டே அவரது ஒப்பத்திற்காகத் தயாராக வைத்திருந்த இன்வொய்ஸை நீட்டினார் மேக்கர்.

பெரியதுரை புன்முறுவலுடன் அதில் ஒப்பமிட்டார்.

18.

கொழும்புக்குச் சென்றிருந்த சுந்தரம் இன்னும் திரும்பவில்லை. அதனால் மாலை வேளைகளில் சுந்தரத்தைச் சுந்திப்பதற்கு வருபவர்கள் எவரும் கடந்த நான்கு நாட்களாக வருகை தரவில்லை.

மீனாச்சி சமையல் செய்வதில் சுடுபட்டிருந்தாள். அன்று மாலை கொழுந்து நிறுத்து முடிந்து பேர்போடச் சென்றபோது, கண்டக்டர் அவளைத் தனது பங்களாவுக்கு வரும்படி அழைத்தார். அப்போது அவள் பதில் ஏதும் கூறவில்லை. அவரது பேச்சை உதாசீனம் செய்துவிட்டு நேராக லயத்துக்கு வந்துவிட்டாள்.

உள்ளே, அடுப்பில் உலை கொதித்துக்கொண்டிருந்தது.

இஸ்தோப்பில் வெளிக்கதவுக் கொண்டியை யாரோ அசைத்துத் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. மீனாச்சி திரும்பிப்பார்த்தாள்.

கண்டக்டர்!

மீனாச்சி எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்துவிட்டாள்.

லயத்துச் சூழலில் மீனாச்சியைப் பார்த்தபோது கண்டக்டருக்குக் கவலையாக இருந்தது. அவள் அவருடன் பங்களாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் எவ்வளவு செல்வச் செழிப்புடன் இருந்தாள். அவர் பிறந்த பல வருடங்கள் கழித்தே மீனாச்சி பிறந்தாள். வீட்டில் அவளை எல்லோரும் எவ்வளவு செல்லமாக வளர்த்தார்கள். இப்போது மீனாச்சியின் நிலைமை எவ்வாறு மாறிவிட்டது.

“என்ன மீனாச்சி, ஒன்ன பங்களாவுக்கு வரச்சொல்லியிருந்தேன்; ஏன் வரல்ல?” எனக் கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தார் கண்டக்டர்.

“நாங்க தொழிலாளிங்க.. கண்டக்கையா பங்களாவில் எங்களுக்கு வேலையில்லையே” எனக்கூறிய மீனாச்சி அவர் உட்காருவதற்காக நாற்காலியை எடுத்துப் போட்டாள்.

“மீனாச்சி, நா ஒன்னக் கண்டக்டர் என்ற மொறயில் கூப்பிடல்ல,

அண்ணன் எங்கிற மொறுயிலதான் கூப்பிட்டேன்” எனக் கூறியவாறு நாற்காலியில் அமர்ந்தார் கண்டக்டர்.

“இந்த அண்ணன் தங்கச்சி ஒறுவெல்லாம் இவ்வளவு காலமும் எங்க போச்சு?” மீனாச்சியின் குரலில் வெறுப்புக் கலந்திருந்தது.

“இன்னும் நீ பழச மறக்கல்ல. ஏதோ கெட்ட காலம், நம்மள யெல்லாம் பிரிச்ச வைச்சிருச்ச. அதையெல்லாம் மனகில வச்சுக்காதை மீனாச்சி.”

“என் புள்ளைய வளர்த்தெடுத்து ஒரு மனுசனா ஆக்கிறதுக்கு மலையேறிக் கஷ்டப்பட்டேனே, அப்ப ஒரு நாளாவது என்னைத் தேடி வந்திருக்கிறீங்களா?”

“என்ன மீனாச்சி, திரும்பத் திரும்ப பழசயே கதைக்கிறியே.. இப்பதான் ஒன் வீடுதேடி வந்திட்டேனே... அப்புடியும் ஒன் மனச எடம் கொடுக்கலையா?”

“சரி சரி, வந்த வெசயத்தைச் சொல்லுங்க.”

“ஒரு சின்னச் சங்கதி ஒங்கிட்டப் பேசனும்..... தலைவர்மாரு ஒங்கிட்டச் சொல்லியிருப்பாங்களே, அந்த வெசயத்தை நீ என்னோட நேரில் கதைக்கணுமுன்னு சொன்னியாம்; அதுதான் வந்திருக்கேன்.”

“என் மகன் சுந்தரத்தை ஒங்க பொண்ணுக்குக் கட்டிவைக்கணு முன்னு சொன்னிங்களாம்.. அவன் ஒரு தொழிலாளியுட்டுப் புள்ள; அவனுக்கு நீங்க பொண்ணுகொடுத்தா ஒங்கவுட்டுக் கொரவம் என்ன ஆகிறது? நாலு பேரு என்ன சொல்லுவாங்க..?” என்றாள் மீனாச்சி.

“சுந்தரம் என் தங்கச்சிமகன் எங்கிற உரிமையோடதான் நான் இங்க வந்திருக்கேன். அவன் என்மக சுபாவைத்தான் கட்டிக்கணும். அதை வட்டுப்பட்டு வேறுயாரையும் கட்டினா அதுக்கு நான் எடங்கொடுக்க மாட்டேன்.”

“இப்பதான் ஒங்க தங்கச்சி மகனென்னு சொந்தம் பாராட்டுறீங்க. அவன் படிக்கிற காலத்தில் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பேன். அந்த நேரத்தில் ஒதவி செஞ்சிருந்தா இப்ப நீங்க கேட்கிறதில் ஒரு ஞாயம் இருக்கும்.”

“மீனாச்சி, நடந்ததெல்லாம் மறந்திடு; என்னை மன்னிச்சுக்க... எனக்கும் வயசாச்ச.. எனக்கு சொந்தமுன்னு சொல்லிக்க நீ மட்டுந்தான் இருக்கே... நம்ம காலந்தான் முடியப்போகுது. நம்ப புள்ளைங்க சுந்தோழமா இருக்க வேணாமா?”

“அன்னிக்கு என் மனக்குப் புடிச்சவரோட வாழுவிடாம் என்னை வாழாவெட்டியாக்கிட்டங்க. அதை என்னால எப்புடி மறக்க முடியும்?” மீனாச்சியின் குரல் தழுதழுத்தது.

“மீனாச்சி, நான் செஞ்சுதெல்லாம் தவறுன்னுதான் மன்னிப்புக் கேட்டேனே.. திரும்பவும் அதையே பேசிக்கிட்டிருக்கியே..”

“நான் கடைசியா ஒன்னு கேட்கிறேன்; சுந்தரம் யார்வூட்டுப்புள்ளை அவனுடைய தகப்பன் யாருன்னு ஒங்களுக்குத் தெரியுந்தானே.. அப்பறமும் அவனை மாப்பிள்ளையா ஏத்துக்க ஒங்களுக்குச் சம்மதமா?”

“அதெல்லாம் மோசிச்சு, பூரண சம்மதத்தோடதான் நான் இங்க வந்திருக்கேன்.”

“ஒங்களுக்குச் சம்மதம் இருக்கலாம்; ஒங்க மகள் என் மகனுக்குக் கட்டிலைவக்க எனக்குச் சம்மதம் இல்லியே” என்றாள் மீனாச்சி திழெரன.

கண்டக்டர் கலங்கிப்போய் பேச்சற்றுச் சிறிது நேரம் அமைதியாக இருந்தார். அவரது கண்கள் குளமாகின.

மெதுவாக எழுந்து மீனாச்சி அருகேசென்று அவளது இருக்ககளையும் பற்றிக்கொண்டார்.

“அப்புடிச் சொல்லாத மீனாச்சி.. ஒன்னையத்தான் நம்பிக் கிட்டிருக்கேன். என் மகளைக் கைவிட்டிடாது.. அவ ஒன்ஷுட்டு மருமகளாத்தான் வரனும்.. ஒன்னைக் கெஞ்சிக் கேக்கிறேன்..” கண்டக்டரின் குரல் தழுதழுத்தது.

“என் புருஷன் முத்துபண்டாதான் என்கிறதை நீங்க ஏத்துக்கல.. ஆனா அவருதான் எம்புருஷன் எங்கிறதை நான் ஒருநாளும் மறக்கல். எம்புள்ளைக்கு தகப்பன் அவருதான் எங்கிறதை இந்தத் தோட்டத்துக்கே தெரியிறமாதிரி நீங்க ஏத்துக்கிட்டங்கள்னா, நான் ஒங்க விருப்பத்துக்குச் சம்மதிச்சு ஒங்க மகளை என் மருமகளா ஏத்துக்கிறேன்.” மீனாச்சியின் குரல் கண்டிப்புடன் ஓலித்தது.

“என்ன சொல்லே, வெளக்கமாச் சொல்லு மீனாச்சி..”

“கலியாணைக் காட்ஸில, முத்துபண்டாவின் மகன் சுந்தரத்துக்கும் கண்டக்டர் ராமசாமியின் மகள் சுபாவுக்கும் கலியாணமுன்னு அடிச்சு அழைப்புக் கொடுக்க ஒங்களுக்குச் சம்மதமா?”

கண்டக்டர் மீனாச்சியின் முகத்தைப் பார்த்தார். அவளது முகம் உணர்ச்சியற்று இறுகிப்போயிருந்தது.

“என்ன மீனாச்சி, இந்தக் கலியாணம் நடக்கக் கூடாதுன்னே நீ முடிவு செஞ்சிட்டியா?”

“நான் முடிவாத்தான் சொல்லேன், இந்தக் கலியாணம் நடக்கனு முன்னா, சுந்தரத்தின் தகப்பன் முத்துபண்டாதான் என்கிறது இந்தத் தோட்டத்துக்குத் தெரியனும்.”

“சரி மீனாச்சி, நீ புடிவாதம் புடிச்சின்னா அப்புறம் மாத்தேலாது. எனக்குத் தெரியும் நீ என்னைப் பழிவாங்கனுமுன்னு முடிவு செஞ்சிட்டே... சரி ஒன் விருப்பத்துக்கு நான் சம்மதிக்கிறேன். முத்துபண்டாதான் என் சம்பந்தின்னு இந்தத் தோட்டத்துக்கே வெத்தலை வைக்கிறேன்..”

மீனாச்சியின் கைகளைப் பற்றியிருந்த கண்டக்டரின் பிடி அழுத்தம் பெற்றது. அவரது கைகள் நடுங்கின. கண்களிலிருந்து நீர் வழிந்தோடியது; குரல் தழுதழுத்தது. அவரால் பேசமுடிவில்லை.

மீனாச்சியின் கண்களும் ஏனோ கலங்கின. மறுகணம் எதுவும் பேசாது இல்தோப்பின் கதவைத் திறந்துகொண்டு கண்டக்டர் விருட்டென வெளியேறினார்.

மீனாச்சி திகைத்து நின்றாள். கண்டக்டர் தனது கோரிக்கைக்குச் சம்மதிப்பார் என அவள் சிறிதும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கண்டக்டர் சென்ற சிறிது நேரத்தின் பின்னர் அடுத்தவீட்டத் தாத்தா வழக்கம்போல் அங்கு வந்தார்.

“மீனாச்சி, நீயும் ஓங்கண்ணனும் கதைச்சதை நான் கேட்டுக்கிட்டுத் தான் இருந்தேன். நீ டக்கெனு இப்புடி ஒரு வார்த்தை சொல்லுவேன்னு நான் நெனைக்கல.. நீ அப்புடி சொன்னாக்கல் ஒங்க அன்னனும் அதுக்குச் சம்மதிச்சுப் போவாருன்னு நான் நம்பல்.”

“தாத்தா, நான் இப்புடி ஒரு வார்த்தை அவர்கிட்ட கேக்கனுமுன்னு ரொம்பநாளாத் துடிச்சிக்கிட்டிருந்தேன். அதக் கேக்கவேண்டிய நேரத்தில கேட்டுப்புட்டேன்” என்றாள் மீனாச்சி.

“அதெல்லாம் சரி, நீங்கமட்டும் முடிவு எடுத்திட்டா போதுமா? சுந்தரம்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கேட்கவேணாமா?”

தாத்தா இப்படிக் கேட்டது மீனாச்சிக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. தான் ஏதோ தவறு செய்துவிட்டேனோ என்ற எண்ணம் அவள் மனதில் தோன்றத் தொடங்கியது.

19.

தோட்டப் பாடசாலையில் ஆண்டு ஐந்து வகுப்பில் கற்பிக்கும் ஆசிரியை முன்றுமாதப் பிரசவலீவில் சென்றிருந்தாள். அதனால் அந்த வகுப்பிற்குக் கற்பிக்கும் பொறுப்பைத் தலைமை ஆசிரியர் சுபாவிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்.

ஆரம்ப வகுப்பையே இதுவரை காலமும் கற்பித்த சுபாவுக்கு அது ஒரு புதிய அநுபவமாக இருந்தது. புலமைப்பரிசில் பரிட்சைக்கு

மாணவர்களைத் தயார்பணன வேண்டியிருந்தது. கபா எவ்வளவுதான் அக்கறையோடு மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தபோதும் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றத்தை அவர்களிடையே காணமுடியவில்லை.

1977ல் தோட்டப் பாடசாலைகளை அரசு செல்களித்த காலப்பகுதி யிலிருந்தே அப்பாடசாலையிலிருந்தும் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைக்குப் பிள்ளைகள் தோற்றிவருகிறார்கள். எனினும் இதுவரை காலத்தில் ஒருவராவது அப்பரீட்சையில் சித்தியடையவில்லை.

தோட்டத்திலிருந்து சற்றுத் தூரத்தில் அமைந்திருக்கும் நகர்ப்புற மகாவித்தியாலயத்திலிருந்து பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களில் ஒருசிலராவது ஒவ்வொரு வருடமும் சித்தியடைந்துவிடுகிறார்கள். அவ்வாறு சித்தியடையும் பிள்ளைகள் ஒன்றில் கடைமுதலாளிமார்களின் பிள்ளைகளாகவோ அல்லது வேறு உத்தியோகத்தர்களின் பிள்ளைகளாகவோதான் இருப்பார். இதுவரை காலத்தில் தொழிலாளர்களது பிள்ளைகள் ஒருவராவது சித்தியடையவில்லை.

இதற்குரிய அடிப்படைக் காரணத்தை அறிந்து அதனை நிவர்த்தி செய்தால், ஒருவேளை இந்தத்தடவை தொழிலாளர்களது பிள்ளைகளும் புலமைப்பரிசில் சோதனையில் சித்தியடையக்கூடுமெனச் கபா சிந்தித்தான்.

அவள் கொடுத்துவிடும் கணக்குகளைச் சில பிள்ளைகள் அரையும் குறையுமாகச் செய்துவந்தனர். சிலர் முற்றாகவே செய்யாது வந்தனர்.

லயத்துச் சூழ்நிலையில் படிப்பது கண்டமா? பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பதில் அக்கறையில்லையா? அல்லது பெற்றோர் கவனிப்பதில்லையா? இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பதில் அறிவதில் கபா அக்கறை கொண்டாள். மாணவர்களை ஒவ்வொருவராக எழுப்பி அவர்கள் எவ்வாறு வீட்டில் படிக்கிறார்கள் என்பதனைக் கேட்டறிந்தான்.

“ஷ்சர், எங்க வீட்டில் லாம்பு வைச்கப் படிக்க ஏலாது ஷ்சர். ஆறுமணி ஆச்சன்னா, எங்க ஆயா லாம்பை அடுப்புக்கிட்ட கொண்டுபோய் வச்ச சோறு ஆக்குது. சோறாக்கிமுடிய எப்படியும் எட்டுமணியாயிரும். அப்புறம் எனக்குக் கண்ணு கத்திக்கிட்டு தூக்கந்தான் வரும்; சாப்புட்டுத் தூங்கிடுவேன் ஷ்சர்.”

அவனருகே இருந்த சிறுவன் இப்போது எழுந்தான். “ஆமாங்க ஷ்சர், எங்க வீட்டிலும் அப்புறத்தான். குப்பிலாம்பைக் கொழுத்தி வச்சிட்டுத் தான் ஆயா சோறாக்கும். பச்சை மிலாரை அடுப்பில் வச்சா வீடே பொகைதான்; கண் எரியும், முழிக்க ஏலாது. எங்களுக்கு ஒருகாம்பராத்தான் ஷ்சர் இருக்கு.”

“சங்கர், எங்க வீட்டில் என்ன கண்டம்? நீயேன் கணக்குச் செய்துகொண்டு வரல்ல? அடுத்தவனை வீசாரித்தாள் கபா.

“எல்கல்வட்டு வீட்டுக்குப்போனா, சாப்பிட்டகைக்கு அப்பா ஆட்டுக்குக் கொழை வெட்டச் சொல்லும். அம்மா மெலாரு கொண்டரச் சொல்லும்; அதெல்லாம் செஞ்சுப்பட்டு அந்திக்கு படிக்க ஒக்காந்தா, மேலெல்லாம் வலிக்கும் ஷ்சர்.”

“எங்க வீட்டில் நா ஒண்ணும் வேலைசெய்யமாட்டேன். அந்திக்கு ஏழுமணி ஆச்சன்னா அப்பாவும் அம்மாவும் மேட்டு லயத்துக்கு ஷ.வி. பாக்கப் போவாங்க. நானும் அவங்ககூட போவேன் ஷ்சர்.”

“அப்பா அம்மா ஷ.வி பாக்கப்போனா நீயும் ஏன் போகணும்? வீட்டில் இருந்து படிக்கலாந்தானே” கபா கேட்டாள்.

“வீட்டில் தனியா இருக்கப் பயமா இருக்கும் ஷ்சர். அதனால் நானும் போவேன். நல்ல நாடகமெல்லாம் ஷ.வி.யில் போடுவாங்க..”

அடுத்தவன் எழுந்தான். “எங்கப்பா எந்த நானும் நாட்டுக்குக் கள்ளுக் குடிக்கப் போயிட்டு ரவைக்கி சொன்னங்கித்தான் வீட்டுக்கு வரும். வந்தோடன ஆயா கறிக்கு ஒண்ணுமில்லேன்னு மொண்ங்கும். அப்புறம் ரெண்டு பேருக்கும் சண்டைதான். நானும் தங்கசசியும் அழுதுக்டு மூலையில் ஒக்காந்திருப்போம். அப்புறமெங்க படிக்கிறது?”

அப்போது பின் வரிசையில் இருந்த ஒருசிறுவன் எழுந்தான். “எங்க வீட்டில் சண்டையே வராது ஷ்சர். அடுத்த வீட்டிலதான் அந்த மாமேன் எந்த நானும் குடிச்சுப்பட்டு வீட்டில் கொழுப்பம் பண்ணுவது. அவுங்க வீட்டில் உள்ளவங்களைப்போட்டு அடிப்பது; லயத்தில் ஒரே சத்தந்தான். எங்கப்பா ஒருநாளும் குடிக்காது ஷ்சர்..”

சபா அந்தச் சிறுவர்களது கஷ்டங்களை அநுதாபத்துடன் கேட்டபோது அவர்களின் ஆர்வம் அதிகமாகியது. ஷ்சரிடம் எவ்வித தயக்கமுமின்றி உள்ளபடியே தாங்கள் படிப்பதில் எதிர் நோக்கும் கஷ்டங்களை விபரமாகக் கூறினர். இதுவரை நேரமும் தயக்கத்துடன் இருந்த மாணவர்களும் இப்போது கூறத்தொடங்கினர்.

“எங்க லயத்திலதான் கோழிமுட்டைப்பூசாரி இருக்காரு; விடிய விடிய உடுக்கடிச்சு சாமி பாப்பாரு. அந்தச் சத்தத்தில் தூங்கக்கூட ஏலாது ஷ்சர்.”

“அதுசரி, உங்க வீட்டில் யாரும் நீங்க என்ன படிக்கிறீங்கள்னு கேட்கமாட்டாங்களா? எல்கல் கொப்பியைப் பாக்க மாட்டாங்களா?” கபா ஆர்வமுடன் கேட்டாள்.

“அதெல்லாம் எங்க வீட்டில் கேக்கமாட்டாங்க ஷ்சர்” பலகுரல்கள் கோரஸ்ஸாக ஒலித்தன.

அப்போது பின்வரிசையில் இருந்த ஒரு சிறுவன் எழுந்து “எங்கப்பா

கொழும்புல ஒருக்கடையில் வேலை செய்யிது. மாசுத்துக்கு ஒருதரம் வீட்டுக்கு வாற் நேரம் கொப்பியை வாங்கிப் பாக்கும். பாத்திட்டு கவனமா படிக்கணுமன்னு சொல்லும்” என்றான்.

இதுவரை மௌனமாக இருந்த சிறுமி ஒருத்தி இப்போது எழுந்தாள். “எங்க லயத்தில் தொங்கக் காம்பராவில் ஒரு தாத்தா இருக்காரு. அந்தி ஆச்சின்னா கதை படிப்பாரு. லயத்தில் இருக்கிறவங்கெல்லாம் சுத்தி ஓக்காந்து கதை கேப்பாங்க. நேத்து, நல்லதங்கா கதை படிச்சாரு. கேட்டவங்கெல்லாம் அழுதிட்டாங்க.. எனக்கும் அழுக வந்திரிச்சி மச்சர்.” எனக் கூறினாள் சோகத்துடன்.

“எனக்குப் படிக்கிறதுக்கு ரொம்ப ஆசை மச்சர்.. ஆனா வெட்டில் ஒரு மேசை நாக்காலிகூட இல்ல. கீழ் சாக்கை விரிச்சு அதுமேல் கொப்பியை வைச்சுப் படிப்பேன் மச்சர்; இடுப்பெல்லாம் வலிக்கும் மச்சர். அப்பாக்கிட்ட மேசை நாக்காலி அடிச்சுத்தரச் சொன்னா, அவரு அழிரகாம் லிங்கன் தெருவிளக்கில் படிச்ச கதை சொல்லுவாரு” என்றான் பக்கத்தில் இருந்த சிறுவன்.

அதைக்கேட்டபோது தன்னையும் மறந்து சிரித்தாள் குபா.

“இதுவேறு, அடுத்தவீட்டு அண்ணன் இரண்டு டோலக்கு வச்சிருக்கு... ஏழுமணிக்கு மேட்டு லயத்து மயிலு அண்ணனும் ராஜபாட்டு அண்ணனும் வந்திடுவாங்க.. நல்லாப் பாட்டுப் படிச்சி பைலா போடுவாங்க. நாங்கெல்லாம் போயிட்டு ஆடுவோம் மச்சர்.”

இந்தச் சிறுவர்கள் எல்லோரது எதிர்காலமும் வீணாகிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறதே எனினைத்து ஏக்கம்மடந்தாள் குபா.

“பொதுவா மச்சர், லயமுன்னு சொன்னா சத்தந்தான். அந்திநேரம் ஆளுங்க யாராச்சும் குடிச்சிட்டு சத்தம் போடுவாங்க; யாரையாச்சும் சண்டைக்கு இழுப்பாங்க. இதை, ஆளுங்குறம் வெளியிலவந்து வேடிக்கை பாப்பாங்க; எங்களுக்கும் மனசு கேக்காது. அவுங்க அடிச்சுக்கிறதையும் ராங்கி பேசிறதையும் கேக்க ஆசையா இருக்கும் மச்சர்” கொஞ்சம் வயதுமுதிர்ந்த பையன் கூறினான்.

அப்போது வேறொரு சிறுமி எழுந்தாள், “அம்மா வேலைவுட்டு வந்தா காலுவலின்னு படுத்துக்கும். நான்தான் மச்சர் கொச்சிக்கா அரைச்சுக் கறிவச்சு எல்லாத்துக்கும் சோறு ஆக்கணும்; படிக்கேலாது மச்சர்.”

இவற்றையெல்லாம் கேட்டுவீட்டு குபா யோசித்தாள். லயத்துச் சூழ்நிலையில் கல்விகற்பதென்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். இதற்குச் சரியான ஒருதீர்வு காணப்படாவிட்டால் இந்தச் சமூகம் முன்னேறவே முடியாது. எதிர்காலச் சந்ததியே பாழாகிவிடும். இதற்குத் தீர்வுதான் என்ன?

இப்படியான சூழ்நிலையில் இருந்துகொண்டு சுந்தரம் எப்படிப்

பழத்திருப்பார்.. படிப்பதற்கு எப்படியெல்லாம் கண்டப்பட்டிருப்பார் என அவள் யோசித்தாள்.

அன்று மழையில் நன்னாட்டவாறு சுந்தரத்தைச் சுந்தித்தது இப்போது அவள் நினைவில் அடிக்கடி வந்துகொண்டிருந்தது.

சுந்தரத்தின் குடை அன்று வைத்தபடியே இப்போதும் அலுமாரியில் இருந்தது. சுந்தரம் சிலநாட்களாகத் தோட்டத்தில் இல்லையென்பதை அவள் அறிந்திருந்தாள். அவன் எப்போது திரும்புவான்; எப்படி அவனைச் சுந்திக்கலாம் என்றெல்லாம் என்னி அவளது மனதில் ஒருவித ஏக்கம் குடிகொள்ளத் தொடங்கியது.

20.

ஸ்ரீவன்சன் வசிக்கும் ஸ்ரீவன்சன் துரை தனது மனவியுடன் சுற்றுலாப் பயணத்தில் இலங்கைக்கு வந்தபோது, தான் முன்னர் வேலைசெய்த தேயிலைத் தோட்டத்தையும் பார்க்க விரும்பினார். இதற்கான அநுமதியை அவர் கொழும்பிலுள்ள ஜனவசம தலைமைக் காரியாலத்துடன் தொடர்புகொண்டு பெற்றுக்கொண்டார்.

ஸ்ரீவன்சன் துரை அறுபதுகளின் பிற்பகுதியில் தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்படுவதற்குச் சிலவருடங்களுக்கு முன்னர்தான் ஓய்வு பெற்றுச் சென்றவர். தனது வாழ்வின் பெரும்பகுதியை இலங்கையிலுள்ள தேயிலைத் தோட்டங்களில் கழித்தவர். அவர் கடைசியாக வேலைசெய்த தேயிலைத் தோட்டத்தை அவரது வார்த்தைகளில் - 'கோல்ட்மைன்' - அதாவது தங்கச் சுரங்கத்தைப் பார்க்க ஆடைப்பட்டு இப்போது மனவியுடன் வந்திருக்கிறார்.

முதன்நாள் இரவு தோட்டத்திற்கு வந்துசேர நேரமாகவிட்டதால் ஸ்ரீவன்சனும் மனவியும் காலையில் நித்திரைவிட்டு எழுவதற்குத் தாமதமாகவிட்டது.

ஸ்ரீவன்சன் ஐன்னல் திரைச்சீலையை நீக்கவிட்டு வெளியே பார்வையைச் செலுத்தினார்.

தோட்டத்துரை அவரது பங்களாவைச் சுற்றியுள்ள மரக்கறித் தோட்டத்தில் தொழிலாளர்களிடம் ஏதோ வேலை சொல்லிக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

சிறிது நேரத்தில் மாட்டுத்தொழுவத்திருந்து பசுவொன்று கத்தும் ஒசை எழும்பியது. இப்போது அவர் தொழுவத்தை நோக்கிச் சென்று அங்கு பால் கறந்துகொண்டிருந்த தொழிலாளர்களிடம் ஏதோ கூறிக்

கொண்டிருந்தார்.

இதனைப் பார்த்தபோது ஸ்வீவன்சனுக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவரது காலத்தில் காலை ஜந்தரை மணிக்கு 'மஸ்ரரு'க்குச் செல்ல வேண்டும். அதன்பின் அங்கிருந்து 'ஃபக்ரறி'க்குச் சென்று பங்களாவுக்குத் திரும்ப எப்படியும் எழரை மணியாகிவிடும்.

அந்தக் காலத்தில் துரைமார் தோட்டத்தை மேற்பார்வை செய்ய வேண்டிய முக்கியமான நேரத்தில் வேறெந்த வேலையையும் செய்யமாட்டார்கள். அவர்களுக்கு அந்த உரிமையும் கிடையாது. அவர்களது சிந்தனை, செயல், பேச்சு யாவும் தோட்டத்தைப்பற்றியதாகவே இருக்கும்.

தோட்டத்துரையின் போக்கு ஸ்வீவன்சனுக்குப் பெரிதும் ஆச்சரியத் தைக் கொடுத்தது. ஆனாலும் அவர் அதனை வெளிக்காட்டவில்லை.

ஸ்வீவன்சன் தம்பதிகள் காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு சாப்பாட்டு மேசைக்கு வந்தபோதுதான் தோட்டதுரை மாட்டுத் தொழுவத் திலிருந்து பங்களாவிற்குத் திரும்பினார்.

“குட்மோனிங், மிஸ்டர் அன்ட் மிஸிலஸ் ஸ்வீவன்சன்.”

“குட்மோனிங்..... குட்மோனிங்”

“எப்படி, எல்லாம் வசதியாக இருக்கிறதா? நன்றாகத் தூங்கினீர்களா?”

“ஓ யெஸ், மிகவும் வசதியாக இருக்கிறது” எனக்கூறிப் புன்னகை செய்த ஸ்வீவன்சன், “எங்கள் இருவருக்கும் இந்த எஸ்டேட்டைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு ஆசையாக இருக்கிறது” எனத் தொடர்ந்து கூறினார்.

“நாங்கள் பதினைந்து வருடங்கள் இந்தத் தோட்டத்திலேதான் இருந்தோம். மிகவும் அழகான , வசதியான இடம்; நல்ல கவாத்தியநிலை இந்தத் தோட்டத்தை எங்களால் மறக்கவே முடியாது. அடிக்கடி ஸ்டன்டில் எமது நன்பர்களிடம் இந்தத் தோட்டத்தைப்பற்றிக் கடைப்போம்” என்றாள் மிஸிலஸ் ஸ்வீவன்சன்.

“ஓ, வெரிகுட்... நானே உங்கள் இருவரையும் அழைத்துச் சென்று எஸ்டேட்டைச் சுற்றிக் காண்பிக்கிறேன்.”

“உங்களுக்குச் சிரமம் ஏதும் இருக்காதா?” எனக் கேட்டார் ஸ்வீவன்சன்.

“நோ.. நோ.. இற் இஸ் வித் பிளௌஷர்” என்றார் தோட்டத்துரை.

காலை உணவு அருந்தி முடிந்ததும் மூவரும் துரையின் ஜீப்பில் புறப்பட்டனர்.

மலைப்பாதை வழியே ஜீப் போய்க்கொண்டிருந்தபோது ஸ்ரீவன்சனும் மனைவியும் தேயிலைச் செடிகளை உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டே வந்தனர்.

“ஏன் இந்தத் தேயிலைச் செடிகளின் செழிப்புக் குற்றிவிட்டது? இது ஐந்தாம் நம்பர் மலைதானே.... இங்குதான் நானிருந்த காலத்தில் அதிகப்படியான கொழுந்து கிடைக்கும்.”

“இப்போது ‘ஸல்ட்’ குறைந்துவிட்டது” என்றார் தோட்டத்துரை.

“ஏன், என்ன காரணம்? உடியகாலத்தில் கவ்வாத்து வெட்ட வில்லையா உரம் போடவில்லையா.. இதைப்பற்றித் தேயிலை ஆராய்ச்சி நிலையத்துடன் தொடர்புகொண்டு ஆராய்வில்லையா?”

“மிஸ்டர் ஸ்ரீவன்சன், நீங்கள் உங்களது காலகட்ட நினைவிலேயே இப்போதும் இருக்கிறீர்கள். தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டபின் எல்லாமே தலைக்கூக மாறிவிட்டன. தேயிலைத் தோட்டங்கள் நட்டத்தில் இயங்கத் தொடர்க்கிவிட்டன.

“வட்ட ஏ க்ரைம்.” ஸ்ரீவன்சன் தன்னைமறந்து கூறினார்.

“இப்போது துரைமார் தாம் நினைத்தபடி தோட்டத்தை நிர்வகிக்க முடியாது.. பிராந்தியக் காரியாலயத்தில் இருந்து வரும் கட்டளைகளைத்தான் நாம் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறோம்.”

“ஏன் முன்புபோல் விசிட்டிங் ஏஜன்ட் யாரும் வருவதில்லையா? தோட்டத்தைப்பற்றிய நிப்போட்டுகள், விதந்துரைகள் அனுப்பப்படுவதில்லையா?”

“நோ.. நோ, இப்போது இதெல்லாம் பெயரளவிலேதான் நடக்கிறது. நிர்வாகம் அரசாங்கத்தின் கைக்கு மாறியியின்பு, அரசாங்கத்திற்கு வால்பிடிப்பவர்கள்தான் மேல்மட்டத்திலும் பணிப்பாளர்களாக இருக்கின்றனர். அவர்களில் பலருக்கு தோட்ட நிர்வாகம்பற்றிய அநுபவம் இல்லை. அவர்கள் தமக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் கதிரைகளைச் சூடுபெற்றிக் கொண்டு தோட்ட நிர்வாகம் செய்கிறார்கள்.”

“அப்படியானால் தோட்டங்கள் நட்டமடையும்போது அவர்களை நீக்கிவிட்டு வேறு தகுதியானவர்களை நியமிக்கத்தானே வேண்டும்” என்றார் ஸ்ரீவன்சன்.

“அதுதான் முடியாது. மேல்மட்டத்தில் இருப்பவர்கள் ஒன்றில் மந்திரிமார்களின் உறவினர்களாக இருப்பார்கள்; அல்லது ஆளுங்கட்சியின் ஆதரவாளர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களை யாராலும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. ஒருவேளை தேர்தல் நடந்து’ அரசாங்கம் மாறினால் நிர்வாகத்தில் மாற்றம் ஏற்படலாம். அப்போதும் பெரிதாக எவ்வித முன்னேற்றமும்

இருக்காது. மாற்றரசாங்கத்தின் ஆதரவாளர்கள் இப்போது இருப்பவர்களின் இடத்தைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள்” எனக்கூறிச் சிரித்தார் தோட்டத்துரை.

இதுவரை நேரமும் அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டி ருந்த மிலில் ஸ்ரீவன்சன், “என்ன முட்டாள்தமை, இந்த நாட்டின் அந்நியச் செலாவனியைத் தேடித்தரும் தேயிலையின் உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்து விட்டால் பின்னர் எப்படி இந்த நாடு முன்னேற்றமடைய முடியும்?” எனக் கேட்டாள்.

“நாட்டு முன்னேற்றத்தைப்பற்றி இப்போது யாருமே கவலைப் படுவதில்லை.”

“எமது காலத்தில். அதாவது கொம்பனிகளின் கைகளில் நிர்வாகம் இருந்தபோது தோட்டத்தில் நட்டப் ஏற்பட்டால் துரைமார் வேலையை இழக்க நேரிடும்” என்றார் ஸ்ரீவன்சன்.

“அந்தக் காலத்தில் துரைமாருக்கு எல்லாச் சலுகைகளும் வழங்கப்பட்டன. அவர்களுக்கு என்னென்ன தேவையோ அவையெல்லாம் கொடுக்கப்பட்டன. அதிகப்படியான சம்பளம், வசதியான பங்களா, வெளிநாட்டு விடுமுறைப் பயணம், இப்படிப் பலவசதிகள்.. அத்தோடு அதிகாரமும் துரையின் கையில் இருந்தது. எந்த முடிவையும் எடுக்கும் உரிமை அவரிடம் இருந்தது. அப்படியான குழந்தையில் தோட்டத்தின் இலாப நட்டத்திற்குத் துரையே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.”

“அப்படியானால் இப்போதும் அதேமுறையைக் கையாண்டால் அதாவது நிர்வாகப்பொறுப்பு முழுவதையும் தோட்டத்துரையின் கைக்கு மாற்றிவிட்டால், தோட்டங்கள் இலாபத்தில் இயங்குமென நீங்கள் கருதுகின்றீர்களா?” ஸ்ரீவன்சன் யோசனையுடன் கேட்டார்.

“நோ, இனிமேல் அதுவும் சரிப்பட்டுவராது; எல்லாமே குழப்பியடிக்கப் பட்டுவிட்டன.”

“சற்று விபரமாகக் கூறுங்கள்” என்றாள் மிலில். ஸ்ரீவன்சன்.

“அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவளிக்கும் மலையகத் தொழிற்சங்கங்களின் கைகள் ஒங்கத் தொடங்கிவிட்டன. இந்தத் தொழிற்சங்கங்களின் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கத் தொடங்கி விட்டனர். அவர்களது கோரிக்கைகளை அரசாங்கம் நிறைவேற்றாவிட்டால், அவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவு அளிக்கமாட்டார்கள்; தலையிட கொடுக்கத் தொடங்கிவிடுவார்கள். தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் மூலம் அரசாங்கத் திற்கு நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்துவார்கள்.”

“ஓ, இற் இஸ் ஏ வெரி கொம்பிளிக்கேற்றட் மாற்றர்” என்றார் ஸ்ரீவன்சன்.

“நாங்கள் தொழிலாளர்கள்மேல் எவ்விதக் கடும் நடவடிக்கையும் எடுக்கமுடியாது. கடும் நடவடிக்கையேதும் எடுக்கவேண்டாமென எமக்குப் பிராந்தியக் காரியாலயத்திலிருந்து அறிவுறுத்தல் வந்திருக்கிறது. இது ஒருவகையில் தோட்டத்துரைமாருக்கு நிம்மதியைக் கொடுத்திருக்கிறது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். ஒழுங்கு நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருக்கும்போது பிரச்சனைகளும் இருக்காதல்லவா. பக்கத்துத் தோட்டத்தில் எனது நன்பர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் என்னிடம் அடிக்கடி ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லுவார். ‘எங்களுக்கு இறைவன் கண்களைக் கொடுத்திருக்கிறான் - பார்ப்பதற்கு; கண்மடல்களைத் கொடுத்திருக்கிறான் - முடிக்கொள்வதற்கு. தோட்ட நிர்வாகத்தில் உனக்குப் பிரச்சனைகள் வேண்டாமென்றால் கண்களை முடிக்கொள்.’

“இப்படியே போய்க்கொண்டிருந்தால் கொஞ்சக் காலத்தில் தேயிலைத் தோட்டங்களை மூடிவிடவேண்டியதுதான்” மிலிஸ். ஸ்ரீவன்சன் கவலையுடன் கூறினாள்.

“ஈல்ட் குறைவான மலைகளை ஒதுக்கிவிடும்படி சுற்று நிருபம் எமக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது” என்றார் துரை.

ஜீப் இப்போது மேல் டிவிசன் எல்லையை அடைந்திருந்தது.

துரை ஜீப்பை வலதுபுறப் பாதையில் திருப்பினார்.

“ஏன் இந்தப் பாதையில் திருப்புகிறீர்கள்? இடது புறத்தில் இன்னும் பல கொழுந்து மலைகள் இருக்கிறதல்வா.”

“நோ.. நோ, அந்தப் பகுதியெல்லாம் இப்போது கொலணியாகி விட்டது.”

“வாட்!” ஸ்ரீவன்சன், அதிர்ச்சியடைந்தார். அந்தப் பகுதிதான் தோட்டத்திலேயே உயரம் கூடிய இடம். தேயிலைக்குச் சுவாத்தியம் நிறைந்த பகுதி. அவரது காலத்தில் அதிகளவு தரமான கொழுந்துகளைக் கொடுத்த மலைப்பகுதி.

“ஆமாம், அந்த மலைப்பகுதி அரசாங்கத்தின் உத்தரவுப்படி பக்கத்துக் கிராமத்திலுள்ள சிங்கள மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுவிட்டது. கிட்டத்தட்ட நூறு குடும்பங்கள் அங்கே வசிக்கிறார்கள்.”

“என்ன காரணத்திற்காக அந்தப் பகுதியைப் பகிர்ந்தளித்தார்கள்?”

“அதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் இருக்கிறது. இப்போது தேயிலைத் தோட்டங்களாக இருக்கும் இடங்கள் யாவும் முன்னொரு காலத்தில் சிங்கள மக்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்தன. ஆங்கிலேயர்கள் மலிந்த விலையில் அவற்றை வாங்கி தேயிலைத் தோட்டங்களாக மாற்றிவிட்டார்கள். தமது சொந்தக் காணிகளை இழந்த சிங்கள் இனம்

ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்கு மேலாக வேதனையுடன் மௌனத்தில் குமைந்துகொண்டிருந்தது. இப்போது அவர்களது முதாதையர்களின் காணிகள் அவர்களுக்கே திரும்பவும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.”

“அதற்காக நல்ல வருமானத்தைக் கொடுக்கும் கொழுந்து மலைகளைத்தான் பகிர்ந்தளிக்க வேண்டுமா? வெற்று நிலங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கலாமல்லவா” எனக் கேட்டார் ஸ்ரீவன்சன்.

“அரசாங்கம் வேறுவிதமாகச் சிந்திக்கிறது. தமது சொந்தக் காணிகளை இழந்து நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகப் பாதிப்படைந்த மக்களுக்கு நிவாரணம் வழங்கப்பட வேண்டுமானால் அவர்களுக்கும் தோட்டங்களில் உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும். தோட்டப்பூர்க் கிராம ஒருங்கிணைப்புத் திட்டத்தின் கீழ், கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வை வளம்பெறச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் இந்த நாட்டின் பிரஜைகள்; பெரும் பான்மை மக்கள்.”

“எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் ஏதாவது காரணங்களைக் கூறிக் கொண்டே இருக்கலாம். காரணங்கள் கூறுவதைவிடக் காரியங்கள் ஒழுங்காக நடைபெற வேண்டுமல்லவா” என்றார் ஸ்ரீவன்சன் புன்னகையுடன்.

“யூ ஆர் பேர்பக்றவி கரெக்ட்; அதுதான் இப்போது தோட்ட நிர்வாகங்களில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. உற்பத்தி வீழ்ச்சியேற்பட்டால் ஒரு காரணம்; தேயிலை விலை வீழ்ச்சி ஏற்பட்டால் வேறொரு காரணம்; தொழிலாளர்கள் குழப்பமடைந்தால் இன்னொரு காரணம்; திருட்டுப் போய்விட்டால் பிறதொரு காரணம் இப்படியே காரணங்களைக் கூறிக் கொண்டே இருக்க வேண்டியதுதான். மேலிடத்திலிருந்து எதைக் கேட்டாலும் அதற்கு ஏதாவது காரணத்தைக் காணப்பித்துக்கொண்டே காலத்தைக் கடத்த வேண்டியதுதான். துரைமார்களிலிருந்து தொழிலாளர்கள் வரை இதைத்தான் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.”

ஸ்ரீவன்சனின் முகத்தில் கவலையின் ரேகைகள் தெரிந்தன.

“கோட் ஒன்லி கான் சேவ் திஸ் ரீ இன்டஸ்றி” எனப் பெருமுச்சுடன் கூறினார்.

“நீங்கள் குறிப்பாக வேற்றாவது இடங்களைப் பார்க்க வேண்டுமா?” எனக் கேட்டார் துரை.

“இல்லையில்லை, இதுவே போதும்; எல்லாமே புரிகின்றன. இனிமேலும் ஒரு சாம்ராஜ்யத்தின் வீழ்ச்சியை நாங்கள் பார்க்க விரும்பவில்லை” என்றார் ஸ்ரீவன்சன்.

பெரியதுரையின் ஜீப் இப்போது பங்களாவுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

21.

செமினார் முடிந்து கொழும்பிலிருந்து திரும்பிய சுந்தரம், தோட்டத்து எல்லையில் பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கினான். அப்போது மோட்டார் சைக்கிளில் வீட்டக்குத் திரும்பிக்கொண்டிருந்த மெக்கானிக் ரவி அவனைக் கண்டதும் மோட்டார் சைக்கிளை அவனருகே நிறுத்தினான்.

சுந்தரமும் ரவியும் சிறுவயதிலிருந்தே நண்பர்கள். ரவி பக்கத்து டவுனில் உள்ள கராஜ் ஒன்றில் சேர்ந்து வேலை பழகிவிட்டு இப்போது சொந்தத்தில் தொழில் பார்க்கிறான். தினமும் காலையில் தனது கராஜாக்குச் சென்று மாலையிலேதான் வீட்டுக்குத் திரும்புவான்.

சுந்தரத்தை ஏற்றிக்கொண்டு தோட்டத்தை நோக்கிச் செல்கையில் ரவி கூறிய விஷயம் சுந்தரத்திற்குப் பெரிதும் திகைப்பைக் கொடுத்தது.

கண்டக்டரின் மகள் சுபாவுக்கும் தனக்கும் திருமணம் பேசுகிறார்கள் என்பதை அவனால் நம்பவே முடியவில்லை. தனது தாய்க்குக் கண்டக்டரின் பேச்செடுத்தாலே பிடிக்காது என்பது அவனுக்குத் தெரியும். அப்படியிருக்கையில் எப்படி இந்தத் திருமணப்பேச்சு நடந்திருக்க முடியும்!

நண்பனிடம் விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றபோது, மீனாச்சி அவனை அன்புடன் வரவேற்றாள். அப்போது அடுத்த வீட்டுத் தாத்தாவும் இரவுச் சாப்பாட்டுக்காக அங்கு வந்திருந்தார்.

மீனாச்சி சுந்தரத்திற்கும் தாத்தாவிற்கும் உணவு பரிமாறினாள்.

“சுந்தரம், ஒங்கிட்ட ஒரு முக்கியமான வெசயம் கதைக்கணும்.”

“என்ன ஆயா?”

“தோட்டத்துத் தலைவர் வந்து, கண்டக்டர் மகள் சுபாவை ஒனக்குகட்டிவைக்கணுமன்னு சொன்னாரு. நா அதுக்கு எந்த முடிவும் சொல்லல்ல.. ஒன் யோசனை எப்படி?” எனக் கேட்டாள் மீனாச்சி.

“இப்ப அதுக்கு என்ன ஆயா அவசரம் ; இரண்டு முனு வருசம் போகட்டும், பாத்துக்குவோம்.”

“இல்ல, ஒன் மாமாவே இங்க வீடுதேடி வந்தாரு. அவருக்கும் பென்சன் கொடுக்கப் போறாங்களாம். அதுக்கு முன்ன இந்தக் கலியாணத்தை நடத்தணுமன்னு சொன்னாரு.”

சுந்தரத்திற்குப் புரையேறியது.

மீனாச்சி பேணியுடன் தண்ணீரைக் கொடுத்தாள்.

“அவரா இங்க வந்தாரு? அவருதான் எங்களைக் கணக்கெடுக்க மாட்டாரே, இப்ப எப்படியுயா லயத்துக்கே தேடி வந்தாரு?”

இப்படிக் கேட்டபோது, சுபா அவனது மனக்கண்முன் தோன்றினாள். அன்று அந்தக் கொட்டும்மழையில் ஒரு குடைக்குள் அவனுடன் மிக நெருக்கமாக அணைந்து நின்றபோது அவள் சிட்டுக்குருவியாகப் படபடத்தது அவனது நினைவில் வந்தது.

சுபா அழகிதான்; படித்தவனும் கூட. ஆனாலும் சந்திரிகாவின் சிறுயிள்ளைத்தனம், சிரிப்பு, நெருங்கிப் பழகும் விதம், எல்லாம் அவள்மேல் அவனுக்கு ஒர் ஈர்ப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தன.

முறைப்பெண் சுபாவைத் திருமணம் பேசும்போது, ஒரு சிங்களப் பெண்ணான சந்திரிகாவைத் திருமணம் செய்யப் போகிறேன் என்றால் ஆயா சம்மதிப்பாளா?

“என்ன யோசிக்கிற தம்பி, காலாகாலத்தில் இதெல்லாம் நடக்கத்தான் வேணும். ஒங்க ஆயாவுக்கும் வயசாயிருச்சி; வீட்டில் வேலவெட்டி செய்யிற்றுக்கு, ஆயாவுக்கு ஒதவியாயிருக்கிறதுக்கு, யாரும் இல்ல. நீ கலியாணம் செஞ்சியன்னா ஒதவியாயிருக்கும்” என்றார் தாத்தா.

“நீங்க சொல்லிறது சரி தாத்தா, ஆனா அந்தச் சுபாவைதான் கலியாணம் கட்டணுமெங்கிறதுதான் சரியான்னு எனக்கு வெளங்கல...”

“சுபா யாரு? ஒன் மாமா மகதானே... மொறைப் பொன்னைக் கட்டிகிறதுக்கு என்ன யோசிக்கிற?

“அதுக்கில்லத் தாத்தா, இதுபத்தி நானும் கொஞ்சம் யோசிக்கணும்”

“என்ன தம்பி, நீ சொல்றதைப் பாத்தா மனக்குள் ஏதோ இருக்கிற மாதிரித் தெரியது. அப்புடின்னா சொல்லிப்புடு... இது என்ன ஒருநாள் ரெண்டுநாள் பயிரா, இல்ல.. பல்லாண்டு காலப் பயிரு” என்றார் தாத்தா.

சுந்தரம் யோசித்தான். தனது மனதில் இருப்பதை ஒளிவு மறைவின்றிச் சொல்லிவிடவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஆயாவும் தாத்தாவுமாகச் சேர்ந்து சுபாவைக் கட்டிவைப்பதற்கு முடிவு செய்துவிட்டால் அது விபரிதத்தில் முடிந்துவிடும். சுபாவின் தந்தைவேறு வீடுதேடி வந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். இந்நிலையில் இதற்கு இப்போதே முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிடவேண்டும்.

“இல்லைத் தாத்தா, நான் ஒரு புள்ளை விரும்புறேன். அந்தப் புள்ளையும் என்மேல உசிர வைச்சிருக்கு, ஆயா ஏதும் சொல்லுவாங்களோன் னுதான் இவ்வளவு நானும் நான் இதச் சொல்லல்ல. அப்பறம் அந்தப் புள்ளையும் நம்ம ஆளுக இல்ல” சுந்தரம் தயக்கத்துடன் கூறினான்.

மீனாச்சிக்கு ஒரே திகைப்பாக இருந்தது.

தனது அண்ணன் வீடுதேடி வந்து தனது மகளைச் சுந்தரத்துக்குத் திருமணங்க் செய்துவைக்க விருப்பம் தெரிவித்தபின், தான் போட்ட நிபந்தனைக்குக்கூடச் சம்மதம் தெரிவித்தபின், இப்போது எப்படி மறுப்புத் தெரிவிப்பது?

“என்னப்பா, ஒன் மனசில உள்ளதைக் கொஞ்சம் வெளங்கிறமாதிரிச் சொல்லு. யாரு அந்தப் புள்ள; கிட்டயா தூரவா?” மீனாச்சியின் குரலில் தடுமோற்றம் தெரிந்தது.

“வேற்யாருமில்ல, பணியக் கணக்கு புள்ளைக் காம்பராவில் வேலசெய்யிற புள்ளயத்தான் நான் விரும்புறேன்.”

“அது சிங்களப் புள்ளதானே?” மேலும் குழப்பமடைந்தாள் மீனாச்சி.

“ஆமா ஆயா, அந்தப் புள்ளயத்தான் நான் விரும்புறேன். அந்தப் புள்ளயும் என்மேல உசிரை வைச்சிருக்கு. படிச்ச புள்ள; நான் வாழ்க்கையில் சந்தோஷமா இருக்கணுமுன்னா, அந்தப் புள்ளயத்தான் கட்டிக்கணும்.”

தாத்தா மீனாச்சியை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவரது பார்வையில் அநேக அர்த்தங்கள் இருந்தன. அதனைப் புரிந்துகொண்ட மீனாச்சி தலையையக் குனிந்து கொண்டாள்.

“என்ன ஆயா, நான் சொன்னதுக்கு ஒன்னுமே பேசாம் இருக்கிறீங்களே; உங்களுக்குப் பிடிக்கலியா?”

“இல்லடா, முன்ன பின்னத் தெரியாத புள்ளயக் கட்டிக்கப் போறேங்கிறியே, அதுதான் யோசிக்கிறேன்.”

“இல்ல ஆயா, பக்கத்துக் கொலலனியிலதான் அவுங்க இருக்கிறாங்க. அந்தப் புள்ளைக்கு தாய் தகப்பன் கெடையாது, சின்ன வயசிலயே இறந்திட்டாங்களாம். மாமா கூடத்தான் இருக்கு. அவுங்க மாமாகூட முந்தியொரு காலத்தில் இந்தத் தோட்டத்தில் வேலை செஞ்சவராம். இங்க ரொம்பப் பேரைத் தெரியுமாம்.”

“அப்புடியா, தாத்தாவுக்குத் தெரிஞ்சியிருக்கணுமே” என்றாள் மீனாச்சி.

“பேரு சொன்னாத் தெரியும். அவுங்க பேரு என்ன? எனக் கேட்டார் தாத்தா.

“அந்த புள்ளையோட மாமா பேரு முத்துபண்டா.”

மீனாச்சியும் தாத்தாவும் திகைத்துப் போனார்கள். மீனாச்சியின் மனதில் இனம்புரியாத உணர்ச்சிகள் அலைமோதத் தொடங்கின.

சுந்தரம் சாப்பிட்டு முடிந்து வெளியே கைகழுவச் சென்றபோது, தாத்தா மெதுவான குரலில் கேட்டார்.

“மீனாச்சி, ஒங்கண்ணா தன்புள்ளையைச் சுந்தரத்துக்குக் கட்டிவைக்க ஆயத்தப்படுத்திக்கிட்டிருக்காரு.. .. நீ என்ன செய்யப் போறே.”

“அதுதான் எனக்கும் தெரியல்லத் தாத்தா” என்றாள் மீனாச்சி கலக்கத்துடன்.

“நான் கூட இந்தக் கலியானம் நடந்துச் சன்னா பழய பகையெல்லாம் மறந்து அண்ணனும் தங்கச்சியும் சேந்துக்குவீங்கன்னு நெனைச்சேன்: அது நடக்காது போலயிருக்கு.... விதியென்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல, அதை யாருதான் மாத்தமுடியும்” என்றார் தாத்தா பெருமுச்சடன்.

“இப்ப என்ன செய்யிறது தாத்தா?”

“இந்தா பாரு மீனாச்சி, நா சொல்லுறுதைக் கேளு. நாளைக்கே ஒன் அண்ணன்கிட்ட நீ போகனும். அவர் பங்களாவுக்கே போயி அவர்கிட்ட நேரே வெசயத்தைச் சொல்லிப்படு. ‘சுந்தரம் வேற பொன்னை மனசில நினைச்சுக்கிட்டிருக்கான்... அதனால் அவன் வாழ்க்கையைக் குழப்ப நான் விரும்பல, அவன் விரும்பு பொன்னையே கட்டிக்கச் சம்மதம் கொடுத் திட்டேன்னு சொல்லிப்படு. அதுதான் மொறை’” என்றார் தாத்தா.

தாத்தா சொல்வது சரியெனப்பட்டது மீனாச்சிக்கு.

“சரி தாத்தா, நீங்க சொல்லிறபடியே செய்யிறேன்” என்றாள் மீனாச்சி.

தாத்தாவின் மனத் திரையில் அப்போது ஒரு காட்சி தோன்றியது. சுந்திரிகா சிங்களப் பெண்களின் உடையணிந்து மனப் பெண்ணாகக் காட்சியளிக்கிறாள். அவளாருகே சுந்தரம் மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் வீற்றிருக்கிறான். மாப்பிள்ளையின் பக்கத்தில் மீனாச்சி நிற்கிறாள். சுந்திரிகாவின் அருகே முத்துபண்டா அமர்ந்திருக்கிறார்.

முத்துபண்டாவும் மீனாச்சியும் ஒருவரையொருவர் பார்த்துப் புன்னைக் கொடுத்து செய்கின்றனர்.

தாத்தா தன்னை மறந்து சிரித்தார்.

22.

வழக்கற்பாறை லயத்தில் நடுக்காம்பரா ராமாயிக்குப் பிரசவவலி எடுத்திருந்தது. இது அவளுக்கு இரண்டாவது பிரசவம், தலைச்சன் பிள்ளை எட்டு மாதத்திலேயே ‘சீவிச்சுப் பிறந்தது. இந்தத் தடவையும் பிரசவத்தின் போது கஷ்டமேற்பட இடமிருக்கிறதெனக் கருதி, தோட்டத்து டாக்டரும் ஆயம்மாவும் அவளை அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குச் செல்ல வேண்டுமென அடிக்கடி கூறிவுந்தார்கள்.

டாக்டர் குறித்துக் கொடுத்த பிரசவத் திகதிக்கு இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்கிறது. அதற்கு முன்னதாகவே வலிகண்டுவிட்டது.

நேற்று இரவே சிறிதுசிறிதாக இடுப்புப் பகுதியில் வலியேற்பட்ட போது அவள் அம்மாயியிடம் இதைப்பற்றிக் கூறினாள்.

“இது வந்தடி புள்ளி, கொழுந்தை பொறக்கிற வலி மாதிரித் தெரியலே.... ‘சிண்டு’ வலியாயிருக்கும். வாற மாசந்தானே கணக்கு. கொஞ்சம் பூளைப் பூவை அவிச்சக் குடிச்சா சரியாய்ப் போயிடும்” எனக் கூறிய அம்மாயி, தோட்டத்துப் பக்கத்தில் வளர்ந்திருந்த பூளைப் பூச்செழியைப் பிடுங்கிவந்து அவித்துக் கொடுத்தாள்.

ஆரம்பத்தில் நீண்டநேர இடைவெளிக்குப் பின் ஏற்பட்ட வலி, இப்போது அடிக்கடி ஏற்படத் தொடங்கியது. ராமாயி இடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு வலியினால் துழித்தாள்.

“ஏன்டி ஆத்தா, இப்புடித் துடிக்கிறியே... குறி ஏதும் கண்டிருக்கா?”

“ஆமா அம்மாயி, என்னால் வலி தாங்கமுடியல்... டாக்டரையா இந்தப் பயணம் ஆஸ்பத்திரிக்குதான் போகனுமுன்னு சொன்னாரு.. எனக்கென்னமோ பயமாயிருக்கு..” ராமாயியின் முகம் வெளிறியிருந்தது.

“அவரு அப்புடித்தான் சொல்லுவாரு; நீ பயப்படுத் தான் புள்ளி. மேட்டு லயத்து முனியம்மாவையும் ஆஸ்பத்திரிக்குத்தான் போகனுமுன்னாரு.. செல்லம்மாக் கெழவிதான் லயத்தில் வச்சுப் பிரசவம் பாத்தா.... தாயும் புள்ளையும் நல்லாத்தானே இருக்காங்க....” எனக்கூறிய அம்மாயி ஒருவேளை இது ‘குட்டுவலியாக இருக்குமோ என்னினைத்து, ராமாயியின் அடிவயிற்றில் தேங்காயெண்ணையைத் தேய்த்துவிட்டாள்.

இப்போது, காம்பராவில் லயத்துப் பெண்கள் கூடிவிட்டார்கள்.

“டாக்டரையா சொன்னாருன்னா பெரியாஸ்பத்திரிக்குப் போறதுதான் நல்லது. காத்தான்கங்காணி லயத்துப் பெரமாயிக்குப் போன்கெழுமை கண்டியாஸ்பத்திரியில் ஆப்பரேஷன் செஞ்சுதான் புள்ளி எடுத்தாங்க”

என்றாள் அங்கு குழுமியிருந்தவர்களுள் ஒருத்தி.

அம்மாயிக்கு இப்போது பயம் பிடித்தது. அடுத்த வீட்டுச் சின்னானை அழைத்தாள். “தம்பி சின்னா, ராமாயிக்கு வலியெடுத்திருக்கு. ஓடிப்போயிஜூஞ்சாம் நம்பர் கவ்வாத்து மலையில் அவ புருஷன் வெற்கு கழிக்கிறான், அவன்கிட்ட சொல்லிப்பட்டு அப்புடியே போயி டாக்டர் ஜயாக்கிட்டையும் துண்டு வாங்கி அம்புலன்ஸ் எடுத்துக்கிட்டு வா.”

கடுமையான நோயாளர்களை ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிச் செல்வதற் கென சிலதோட்டங்களில் இப்போது ‘அம்புலன்ஸ்கள் இருக்கின்றன. தொழிலாளர்களின் மருத்துவ வசதிகளை மேம்படுத்துவதற்கென சில வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள் இவற்றை வழங்கியிருக்கின்றன.

சின்னான் டாக்டரிடம் சென்றபோது அவர் ராமாயியை உடனே பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுசெல்லும்படி கூறி அம்புலன்ஸாக்கும் துண்டு கொடுத்தார்.

அம்புலன்ஸ் ஒழுங்கு செய்வதற்காகச் சின்னான் ஸ்டோருக்கு ஒடினான். ஸ்டோரில் காவற்காரன் மட்டும் கேற் வாசலில் நின்றான்.

“பக்கத்து வீட்டு ராமாயி அக்காவுக்குக் கொழுந்தை பொறுக் கிறதுக்கு வலியெடுத்திருக்கு.... அதுதான் அம்புலன்ஸ் வண்டி எடுக்க டாக்டர் ஜயாக்கிட்டத் துண்டு வாங்கியந்திருக்கேன்.”

“தம்பி, பெரிய மெம்க்கர் வீட்டில் அம்மாவுக்கு ஒத்தத் தலைவலியாம் அதுதான் அம்புலன்ஸ் எடுத்துக்கிட்டு ஜயாவும் அம்மாவும் கண்டிக்குப் போனாவ்க.. இப்ப கொஞ்சம் மொதல்லதான் போனாவ்க” எனக் கூறினான் காவற்காரன்.

“இப்ப என்னங்கண்ணே செய்யிறது, அம்புலன்ஸ் திரும்பிவர நேரமாகுமா?”

“இன்னிக்கு ஞாயிற்றுக் கெழுமைதானே.... மருந்து எடுத்துக்கிட்டு அப்புடியே அம்மாவுடு கண்டியிலதானே இருக்கு.. அங்கயும் போயிட்டுத் தான் வருவாங்க; எப்புடியும் அந்தியாகும்.”

“அப்புடியாண்ணே, அப்ப தோட்டத்து லொறியைச்சரி கேட்கலாந் தானே...”

“ஜூய்யோ.. இப்பதான் குப்பின் ஏத்திக்கிட்டு போயிருச்ச..” என்றாள் காவற்காரன்.

சின்னானுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. லயத்துக்கு விரைந்தான்.

அவன் அங்கு சென்றபோது ராமாயியின் புருஷனும் மலையிலிருந்து

வந்திருந்தான். வாகனங்கள் வசதியாக இல்லையென அறிந்தபோது அவன் சீற்றமடைந்தான்.

“எப்ப பாத்தாலும் இந்தத் தோட்டத்தில் இப்புடித்தான், ஒரு அவசரத்துக்கு வாகனம் இருக்காது. அங்க போயிரிச்க இங்க போயிரிச்குன்னு ஏதாச்கம் சாட்டுச் சொல்லுவாங்க....”

இப்போது தலைவருக்கும் விஷயம் எட்டியிருந்தது. அவரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

“தலைவர்மாருக்கென்ன யூனியனில் இருந்து கணக்கா கோட்டாப் பணம் வந்திடும். அதை எடுத்துக்கிட்டுச் சுத்துவாங்க.. இதெல்லாம் கவனிக்க மாட்டாங்க.... நம்ம தோட்டம் சரியில்ல.” தலைவர் தூர் வரும்போதே கத்தினான் ராமாயியின் புருஷன்.

ராமாயி வலியில் துடித்தாள்.

“ஜூயா தலைவரே, நீங்க எதுக்கு இருக்கீங்க... தோட்டத்தில் ஒரு அவசரத்துக்கு நோயாளியைக் கொண்டுபோக வாகனம் இல்லை....”

“எப்புடி வாகனம் இல்லாமல் போச்கு..? தோட்டத்தில் வாகனம் நமக்கு இல்லாட்டி வேறுமெதுக்கு.. ராமாயிக்கு ஏதாச்கம் நடந்தா தோட்டந்தான் பறில் சொல்லன்னும்; அப்புடி என்னமும் நடந்துச்குன்னா நாளையில இருந்து ஸ்ரைக்தான்” என்றார் தலைவர்.

பகல் உணவுக்காக வீட்டுக்குவந்த சுந்தரம் நிலைமையைச் சிறிது நேரத்தில் புரிந்துகொண்டான். ராமாயிக்கு முதலிலும் குறைப் பிரசவம் ஆகியது அவனுக்குத் தெரியும். இம்முறையும் அப்படித்தான் நடக்கும்போல தோன்றியது. டாக்டர் அவளைப் பிரசவத்திற்குக் கட்டாயமாக அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேண்டும் எனக் கூறியிருந்ததும் நினைவில் வந்தது.

“நான் போயி ஒத்தக் கடையில் வான் எடுத்துக்கிட்டு வாரேன்: ஒரு ஆள் போயி தோட்டத்து ஆயாம்மாவைக் கூட்டிகிட்டுவாங்க. ஆயாம்மாவும் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தா நல்லது; ஒதவியாயிருக்கும்” இப்படிக் கூறிய சுந்தரம் அவசர அவசரமாகப் புறப்பட்டான்.

“என்ன தம்பி, பைத்தியக்காரன் மாதிரிப் பேசுற்க, தோட்டத்தில் தான் நமக்கு வாகனம் ஒழுங்குசெஞ்சி தரனும். தோட்டத்து அம்புலன்ஸ் நமக்குத்தானே.. இதவுட்டுப்புட்டு வேறுவான் எடுத்துக்கிட்டுப் போனா, தோட்டத்தில் இதே பழக்கமாய்ப் போயிடும்.”

“இல்லத் தலைவரே, அவசரத்துக்கு இப்ப என்ன செய்யிறது? தோட்டத்தையே நம்பிக்கிட்டு இருந்தா ஆளைக் காப்பாத்த ஏலாது.”

“தம்பி, கொஞ்சநாளா நானும் பாத்துக்கிட்டே வாரேன். எதுக்கெடுத் தாலும் நீங்க வேறுவழியில் போறீங்க.... இப்புடியே நமக்கு தோட்டத்தில்

கெட்டைக்கிற சலுகைகளை இல்லாமல் பண்ணப் போறீங்க.”

“இங்க பாருங்க தலைவரே, சலுகைகளைத் தொழிலாளருக்கு வாங்கித்தரத்தான் நீங்க இருக்கீங்க, யூனியன் இருக்கு; கேட்க வேண்டிய சலுகைகளையெல்லாம் தொரைக்கிட்ட கேட்டு வாங்குங்க.. சலுகைகளைக் கேட்டு வாங்கனும். ஆனா சலுகைகளில் தங்கியிருக்கக் கூடாதுன்னுதான் நான் சொல்லுமேன்.”

இனிமேலும் தலைவருடன் கதைப்பதில் பிரயோசனம் இல்லையென நினைத்து, கந்தரம் வாகனம் ஒழுங்கு செய்வதற்காக விரைந்தான்.

தோட்டத்து எல்லையிலேதான் ‘ஒத்தைக்கடை’ இருக்கிறது. முன்னர் தொழிலாளியாக இருந்த ஒருவன் அந்தக்கடையை நடத்திவருகிறான். அவனது மனைவி பணிப்பெண்ணாக வெளிநாடு சென்று, உழைத்து அனுப்பிய பணத்தில் அவன் கடையை ஆரம்பித்தான். இப்போது வியாபாரம் பெருகியதும் வான் ஒன்றும் வாங்கியிருக்கிறான்.

சிறிது நேரத்தில் வான் வந்து சேர்ந்தது.

அதைப்பார்த்த தலைவர், “இவன் போக்கே சரியில்ல.. இப்புடிப் பிறவேட்டில் வான் புதிக்க எல்லாரிட்டையும் எந்த நேரத்திலும் சல்லி யிருக்குமா? தோட்டத்தில் இவன் புதிசா ஒவ்வொரு வேலை செஞ்சக்கிட்டு வாறான்” என முன்னுழுத்தார்.

ராமாயியின் நிலைமை மோசமாகியிருந்தது. இல்தோப்பில் படுத்திருந்தவாறே அவன் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள். பெண்கள் சிலர் அவளைத் தூக்கி வானில் ஏற்றினர். வான் பின்சீட்டில் அவளைச் சாய்ந்திருக்கும்படிசெய்து, இருவர் அவளை அணைத்துப் பிடித்துக் கொண்டனர்.

ராமாயியின் கணவனும் சுந்தரமும் வானில் ஏறிக்கொண்டனர். வான் புறப்பட ஆயத்தமான பொழுது, சின்னான் தோட்டத்து ஆயம்மாவை அழைத்து வந்தான். ஆயம்மாவையும் ஏற்றிக்கொண்டு வான் புறப்பட்டது. வான் சிறிது தூரம் சென்றபோது, “வானைக் கொஞ்சம் நிப்பாட்டுங்க, குழந்தை பிறந்திடும் போலயிருக்கு..” என ஆயம்மா பதறினாள்.

“ஐயோ அம்மா” என ராமாயி வீரிட்டாள். அவளது அலற்றைத் தொடர்ந்து குழந்தை அமும் சத்தம் கேட்டது.

“இப்ப இருக்கிற நெலமையில் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறதுதான் நல்லது” என்றாள் ஆயம்மா.

வான் அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியை அடைந்ததும் ஆயம்மா இறங்கிச்சென்று பெரிய டாக்டரிடம் விபரத்தைக் கூறினாள்.

ஆஸ்பத்திரி ஊழியர்கள் ராமாயியையும் குழந்தையையும்

ஸஹேச்சில் ஏற்றிப் பிரசவ வாட்டுக்குக் கொண்டு சென்றார்கள்.

டாக்டர் ராமாயியைப் பரிசோதித்தார். அவரது முகத்தில் பரபரப்பு ஏற்பட்டது. குழந்தையின் தொப்புள்கொடி அறுந்திருந்தது. அதன் மறுபுறம் கருப்பைக்குள் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டது. அதிக இரத்தப் பெருக்கு ஏற்பட்டதால் ராமாயி மயக்கமடைந்திருந்தாள்.

டாக்டரும் நர்ஸாம் பரபரப்புடன் இயங்கத் தொடங்கினார்கள்.

ராமாயிக்கு ‘சேலேன்’ கொடுத்தார்கள். அவசரமாகச் சில ஊசிமருந்துகள் ஏற்றப்பட்டன. பிராண்வாயு கொடுக்கப்பட்டது. கருப்பையின் உள்ளே சிக்கியிருந்த கொடியை எடுப்பதற்கு டாக்டர் பலவாறு முயற்சி செய்தபோதும் அது கைக்கூடவில்லை.

வேறு வழியேதும் இல்லாததால் ராமாயியை உடனே கண்டிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்புலன்ஸில் அனுப்புவதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குகளைப் பெரிய டாக்டர் செய்தார். ராமாயிக்கு மயக்க மருந்து கொடுத்துத்தான் கருப்பையின் உள்ளே அறுந்திருக்கும் தொப்புள்கொடியின் மறுபகுதியை எடுக்கவேண்டும்.

“ஏன் இந்த நோயாளியை நேரத்தோடு இங்கு கொண்டுவர வில்லை?” டாக்டர் கோபத்துடன் கேட்டார்.

“வாகனம் ஏதும் இல்லீங்க; அதுனாலதாங்க சொனங்கிப் போக்க.” என்றான் ராமாயியின் கணவன். அதைக் கேட்டதும் டாக்டரின் கோபம் அதிகமாகியது.

“தோட்டப் பகுதியிலேதான் இப்படி நடக்கிறது. எப்பொழுதும் கடைசி நேரத்தில், ஆபத்தான நிலையிலேதான் நோயாளியைக் கொண்டு வருவார்கள். இதனால் நோயாளிக்கு எம்மாலான சிகிச்சைகளைச் செய்யழுதியாமல் போய்விடுகிறது.”

“இல்லீங்க.. தோட்டத்தில் டாக்டரையா வாகனத்துக்குத் துண்டு தந்தாலும் அவசரத்துக்கு வாகனம் ஓடனே கெடைக்காதுங்க. அம்புலன்ஸ் எங்கிட்டாச்சும் போயிருக்கும்.. லொறி தோட்டத்தில் கொழுந்து ஏத்தி எல்லா வேலையும் முடிந்திருக்குதான் நமக்குத் தருவாங்க.”

“மற்ற இடங்களில் இருக்கும் நோயாளிகள் எல்லோரும் நேரத்துடனேயே இங்கு வருகிறார்கள். அனால் தோட்டத்து ஆட்கள்தான் வாகனத்தை எதிர்பார்த்துக் கடைசி நேரம் வரைக்கும் நோயாளிகளை ‘லயத்தில் வைத்திருக்கிறார்கள். இதனாலேதான் பெரிய ஆபத்துகள் ஏற்படுகின்றன’ பெரிய டாக்டர் கோபத்துடன் கூறினார்.

ராமாயியை அம்புலன்ஸில் ஏற்றினார்கள். அவள் மரக்கட்டைபோல் கிடந்தாள். அவளது முகம் வெளிறியிருந்தது.

சந்தர்த்துக்கு அவன் பிழைத்துக்கொள்வாளா எனச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. அவன் திகைத்து நின்றான்.

அம்புலன்ஸ் வேகமாகக் கண்டி ஆஸ்பத்திரியை நோக்கி விரைந்தது

23.

அன்று, மாதமுழிலில் பென்ஷன் பெறும் தொழிலாளர்களின் பெயர்களைக் கண்டக்டர் மடுவத்தில் வாசித்தார். முன் பெல்லாம் தொழிலாளர்கள் விரும்பிப் பென்ஷனுக்கு எழுதினால் மட்டுமே பென்ஷன் கிடைக்கும். இப்போது தோட்டங்கள் அரகடமையானின், ஜப்பத்தைந்து வயது வந்தவுடனேயே பென்ஷன் கொடுத்துவிடுகிறார்கள்.

திமிரெனி இப்படித் தமக்குப் பென்ஷன் எழுதிவந்தது பலருக்கு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது. இப்போதெல்லாம் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது பிரச்சனைகள் ஏற்படும்போது அவர்கள் சுந்தரத்தைச் சுந்தித்து ஆலோசனை கேட்பது வழக்கமாகிவிட்டது. சுந்தரத்தின் தாய் மீனாக்சியின் பெயரும் பென்ஷன் எடுப்போரின் பெயர்ப்பட்டியலில் இருந்தது.

அன்றுமாலை வழக்கம் போல் இளைஞர்கள் சுந்தரத்தைக் காண்பதற்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்களுடன் பென்ஷன் எழுதி வந்தவர் களில் சிலரும் அங்கு கூடியிருந்தனர். அன்றைய உரையாடலில் பென்ஷன் பெறுவோரின் பிரச்சனையே முக்கிய இடத்தைப் பெற்றது.

“பாருங்க தம்பி, இது பெரிய அநியாயமாயிருக்கு.. எனக்கு வயச் ஜம்பத்திமுனுதான் ஆகுது. ஜம்பத்தைஞ்சன்னு சொல்லி பென்சன் கொடுத்தா என்ன செய்யிற்று?..” வீட்டில் அவுங்களுக்கும் வருத்தம்; வேலை செய்ய ஏலாது. புள்ளைங்களுக்கும் பேர் பதியல்ல. கையில் கெட்டைக்கிற பென்சன் பணம் கொஞ்சக்காலத்தில் சரியாப்போயிடும். அப்புறம் என்னங்க தம்பி செய்யிற்று?” மேட்டு லயத்து மலைக்கொழுந்து கவலையுடன் கூறினாள்.

“அக்கா, ஒங்களுக்கு இப்ப வயச் ஜம்பத்திமுனுதான்னு சொல்றீங்க.. பொறந்த குறிப்பு இருந்துச்கள்னா தொரைக்கிட்ட அதைக்காட்டி இன்னும் ரண்டு வருசம் வேலை செய்யலாம். இல்லென்னா ஒன்னும் செய்யேலாது” என்றான் சுந்தரம்.

“பொறந்த குறிப்பெல்லாம் அந்தக்காலத்தில் ஏது தம்பி? அதெல் லாம் இப்பதான் கேட்டுக்கிட்டிருக்காங்க.”

“தோட்டத்தில் இருக்கிற பற்றுச்சீட்டில் ஜம்பத்தைஞ்சு வயச் வந்தோடனதான் பென்சன் கொடுக்கிறாங்க.. சரியான பொறந்தகுறிப்பு

இல்லேன்னா ஒண்ணும் செய்யேலாது” என்றான் பக்கத்தில் இருந்த குமார்.

“எங்க ஆயாவுக்கும் பென்சன் எடுக்கிற வயசு வரல்ல. ஏதோ தவறுதலா எழுதிவந்திரிச்ச.. ஆனா அதுவும் நல்லதுக்குதான்னு ஆயாவை வீட்டில இருக்கச் சொல்லிட்டேன்” என்றான் சுந்தரம்.

அப்போது அடுத்த வீட்டுத் தாத்தாவும் அவர்களது சம்பாஷனையில் கலந்துகொண்டார்.

“அந்தக் காலத்தில் பதின்மூன்று வயசு வந்தாப் போதும், பெரிய கங்காணியைப் புடிச்சி பேருபதியலாம். அவரும் பதினாறு வயசன்னு சொல்லி பத்துச்சீட்டில பழங்குசி வேலை கொடுப்பாரு. அந்த வெசயம் இப்பதான் வந்து ஒதைக்குது.”

“ஆமாங்க மாமேன், எனக்குக்கூட பதின்மூன்று வயசில் தலப்பாவைக் கட்டி, பெரிய ஆள்மாதிரிச் செஞ்சு, பதினாறு வயசன்னு சொல்லிப் பேர் பதினஞ்சாங்க. இப்ப எனக்கு ஐம்பத்துரென்டு வயசதானாகுது; பென்சன் எழுதி வந்திரிச்ச” என்றார் வேறொரு தொழிலாளி கவலையுடன்.

அப்போது சுந்தரம், “இங்க பாருங்க, எல்லாரும் கவனியுங்க, பென்சன் கொடுக்கச் சொல்லி காயிதம் வந்திருச்சி... மாசக் கடைசியில் வேலயையும் நிப்பாட்டுவாங்க. இனிமே இதுவெசயமா நாம ஒண்ணும் செய்யமுடியாது. நீங்க எடுக்கிற பென்சன் சல்லிய வீண்செலவு செய்யாம, குடிச்சிக்கிடிச்சி அழிக்காம, ஒழுங்கான மொறையில் உருப்படியா ஏதாவது செய்யப்பாக்கனும்” எனக் கூறினான்.

“சாதரணமா இப்ப பென்சன் எடுக்கிறவங்களுக்கெல்லாம் எவ்வளவு சல்லிவரும்?” பெரியசாமி கேட்டான்.

“எப்புடியும் பதினாலுநாள் பென்சன் இருபதாயிரத்துக்குக் கொறையாது. அப்பறம் புறவிடன்ட் பணம் ஐம்பதாயிரம் வரும். அதைவிட முன்னுரூபாக் காசவேற இருக்கு... அது எப்புடியும் ஏழாயிரம் எட்டாயிரம் வரும். எல்லாத்தையும் கூட்டினோமுன்னா ஒரு தொகைவரும்” என்றார் காயாம்பு என்ற வயோதிபர்.

“அந்தக் காலத்தில் இருந்து மாசத்தில் இருபத்தினாலு நாள் பேரும் போட்டு, கூடுதலா ராத்தவும் எடுத்தவங்களுக்கு எப்புடியும் ஒண்ணுக்குக் கிட்டத் தேறும்” என்றார் பைப்புக்காற முக்கன்.

“அவ்வளவு சல்லியையும் நீங்க என்னதான் செய்யப்போற்றங்க?”

“அது தம்பி, இப்பவே நாங்க கடனில் இருக்கோம். அக்கம் பக்கத்தில், கடையில், சாப்பாட்டுக்குப் பத்தாம நகைநட்டு எல்லாம் ஈவுவச்சிருக்கோம். கடன்வேற வாங்கியிருக்கோம். இந்தப் பணத்திலதான் அதெல்லாம் கட்டணும். அப்பறம் மீதிப்பணத்தை வச்கத்தான் ஏதாவது

செய்யன್నும்.”

“எனக்கு முன்னு புள்ளைங்க.. அதுகளுக்குக் கலியாணம் கட்டனும், நகைநட்டுப் போடனும், சீலைதுணிமனி எடுக்கனும், அப்புறம் சமையல் சாப்பாடு, போக்குவரத்துச் செலவெல்லாம் இருக்கு... இதில் எங்க மிச்சம் வரப்போகுது..?” என்றார் வேட்டைக்காரச் கப்பையா.

“நீங்க என்ன செய்யப்போற்க மாமேன்?” எனச் செல்லையாவைப் பார்த்துக் கேட்டான் பெரியசாமி.

“பட்டியக் கட்டி மாடு ரெண்டு புதிச்சா, அதைக்கொண்டு சீவனம் செய்யலாமுன்னு இருக்கேன். மீதியெல்லாம் எதாவது உபயோகமான வழியிலதான் செலவு செய்யனும்.”

“நா, சல்லிய பேங்கில் போட்டுவேச்ச அவசர தேவைக்கு எடுக்கலாமுன்னு இருக்கேன்” என்றார் அருகிலிருந்தவர்.

“இப்புதித்தான் நம்ம கூப்பிவேலு பேங்கில் பணத்தைப் போட்டு வச்சாரு... தேவை வந்தோடன ஒவோரு. அது நாளாவட்டத்தில் கரைஞ்சி வெறும் பொஸ்த்தகம் மட்டுந்தான் இருக்கு.”

“நம்ம தோட்டப் பகுதியில் நெசதுக்கு நடக்கிறது என்னாண்னா, சல்லியைக் கண்டவுடன் சொந்தக்காரவுங்க வருவாங்க. கோழி அடிச்சி, போத்தல் ஒண்ணு ஒடைச்சி விருந்து வைப்போம். நாமதான் இவ்வளவு நாளும் வறுமையில் இருந்திட்டமே, இனிமேலாவது உறவினர்களோடு கொண்டாடனுமுன்னு நெனைச்சுப் பெருசாச் செலவழிப்போம். இன்னிக்கு ஒருத்தன் நாளைக்கு ஒருத்தன்னு மாத்தி மாத்தி வருவாங்க. கொஞ்ச நாள்ள சல்லியெல்லாம் கரைஞ்சிபோயிரும். அப்புறமென்ன, பழையகுருடி கதவைத் தொற்றிதான்” என்றார் இதுவரை நேரமும் மற்றவர்களது சம்பாஷினையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த தாத்தா.

“ஆமா, தாத்தா சொல்லிறது சரிதான்” என்றான் பெரியசாமி. எல்லோரும் சிரித்தனர்.

“அப்புறம் வேறையொன்னு, சல்லி வந்தநேரம் தேவை கீவைன்னு வந்துச்சன்னால்லது ஒரு சடங்குன்னா... சீலைமாலை, தேங்கா பழம், பணம் வேற, தாய் மாமனென்னா ஆட்டுக்கிடாய் வேற புதிச்சுப் போகனும்... இதெல்லாம் கையில் காச இருந்தாத்தான் செய்வாங்க” என்று தொடர்ந்தார் தாத்தா.

“கையில் காச இல்லாத நேரத்தில் அப்புறயொன்னு நடந்துச் சன்னா என்ன செய்வாங்க தாத்தா?” எனக்கேட்டான் குமார்.

“காச இல்லாட்டி பெரிசா ஒண்ணும் செய்ய ஏலாது. தலையைக் காட்டிட்டு இயண்டைதச் செஞ்சிட்டு வரவேண்டியதுதான்.”

“என்ன பூசாரியாரே, நீங்க கம்முனு பேசாம இருக்கீங்க, ஒங்களுக் குந்தான் பென்சன் கெட்டைக்கப் போகுதே, நீங்க என்ன செய்யப் போற்கீங்க? அப்புறமா சாமி பாக்கிறதை விட்டிடுப்படுவீங்களா?” எனக்கேட்டான் பெரியசாமி சிரித்தபடி.

“அதை விட்டிட முடியுமா தம்பி? நா விட்டிடனுமுன்னு நெணக் சாலும், நம்ம ஆளுங்க என்னைய வுடமாட்டாங்க. ஒரு வருத்தம் துன்பமுன்னா என்னையத்தேடி வரத்தான் செய்வாங்க. நான் ஒரு விபூதி புடிச்சுப் போட்டாத்தான் அவுங்களுக்கும் திருப்தி வரும்” பெருமையுடன் கூறினார் கோழிமுட்டைப் பூசாரி.

“அது சரி பூசாரியாரே, பென்சன் பணத்தை என்ன செய்யப் போற்கீங்க?”

“நம்ம பேத்தி வெளிநாட்டுக்குப் போகுமுன்னு ஆசைப்படுகுது-வீட்டுக்கு நாலுதடவை ஏஜன்டு வந்து போயிட்டான். மொதல்ல காக இருவதாயிரம் வேணுமென்கிறான். அதைத்தான் ஒழுங்கு பண்ணலாமுன்னு யோசிக்கிறேன்.”

“அது நல்ல யோசனைதான். நம்ம தோட்டப்பகுதியில் இப்ப சிலபேரு வெளிநாட்டுக்குப்போயி சம்பாதிக்கிறாங்க.. நம்ம தோட்டத்திலகூட இப்ப ஜஞ்சாறு பொம்புளைப் புள்ளைங்க எல்லாரும் சல்லி அனுப்பிக்கிட்டிருக்காங்க” என்றான் பெரியசாமி.

“மேல்கணக்கில், பெருமாள் கங்காணி மகளை, இப்புடித்தான் ஒரு ஏஜன்டு முஸ்லிம் பாஸ்போட்டில் வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பிவைச்சாரு. யெர்போட்டில் அது கள்ளப் பாஸ்போட்டுன்னு புடிச்சுப் புள்ளைய ரிமான்டில் வைச்சிட்டாங்க; கட்டின சல்லியும் வீணாப்போச்சு..” எனக் கூறினான் குமார்.

“வெளிநாட்டுக்குப் போறது நல்லதுதான். ஒழுங்கான மொறையில பாஸ்போட் எடுத்து, அரசாங்க வைச்சன்ஸ் உள்ள ஏஜன்ற மூலம் போகுமும். அப்புறமா எந்தப் பெரச்சனையும் இருக்காது” என்றான் சுந்தரம்.

“நம்ம கடைசி மகன் சொல்லிட்டான், கட்டாயமா ஒரு ம.வி. எடுக்கணுமுன்னு. மக தயல்மெசின் வேணுமெங்கிறா. அப்புறமா ஒரு சோக்கேச, நாக்காலிசெட் வாங்கணுமுன்னு எங்க வீட்டுக்காரி சொல்றா. அதுகவுட்டு ஆசையையும் நெறவேதத்தானே வேணும்” என்றார் வயத்துக்கடைக் கந்தையா.

அப்போது தாத்தா சுந்தரத்தை நோக்கி “ஓங்க ஆயாவுக்குந்தான் பென்சன் கெட்டைக்கப்போகுதே, அதை நீ என்ன செய்யணுமுன்னு யோசிக்கிறே?” எனக் கேட்டார்.

சுந்தரம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

“என்னைப் பொறுத்தவரையில் நம்ம மலைநாட்டுத் தொழிலாளிங் களுக்கெல்லாம் நான் சொல்லக்கூடிய புத்திமதி என்னான்னா, முடிஞ்ச வரைக்கும் நம்ம சொந்தத்தில் ஒரு நெலம் வாங்கணும். பணம் கிடைக்கிறப்போ தோட்டத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள கொலனியில் ஒரு அரை ஏக்கரோ ஒரு ஏக்கரோ வாங்கிட்டோமுன்னா, அது ஒரு அசைக்க முடியாத சொத்தா இருக்கும். வசதியான நேரத்தில் ஒரு வீட்டைக் கட்டிக்கலாம். இல்லேன்னா தோட்டம் செய்யலாம். நம்ப சொந்த நெலமுன்னு வந்திட்டா, பாடுபெற்றதில் நமக்கு மனசில் ஒரு பெருமையா இருக்கும்; நிம்மதியா இருக்கும். யாருக்கிட்டியும் கையேந்தி நிக்கத் தேவையில்ல.”

“ஆமா சுந்தரம், நம்ம மலைநாட்டில் தோட்டப் பகுதியில் இருக்கிறவங்கதான் சொந்தத்துக்கு காளியுமி வீடுவாசலுன்னு நெனைக்கிறதில்ல. தோட்டப் பகுதியைத் தவிர மத்துப் பகுதியில் உள்ளவங்க அனேகமா சொந்தத்தில் வீடுவாசல் வாங்கிக்கிறாங்க.”

“அதனாலதான் அவங்க முன்னேற்றாங்க. அவங்க யார் தயவிலையும் தங்கியிருக்கத் தேவையில்ல. நாமனாம் அவங்களைப்போல முன்னேற்றா முன்னா தோட்டத்து லயத்தையே நம்பிக்கிட்டு இருக்கிற என்னத்தை விடனும்” என்றான் பெரியசாமி.

அப்போது சுந்தரம் கூறினான், “இந்த லயத்துக் காம்பராவெல்லாம் ஒரு சிறைமாதிரி.. இந்தச்சிறையிலிருந்து வெளியே போனாத்தான் நம்ம சமுகத்துக்கு முன்னேற்றம் வரும். வசதி கெடைக்கிறவங்க இந்த லயத்துச் சிறைகளிலையிருந்து வெளியேறனும். அப்பதான் அவங்களால் கதந்திரமா வாழமுடியும்.”

“ஆமா சுந்தரம், நீ சொல்லிறதெல்லாம் சரிதான். சிறையில் இக்கிற கைதிங்களுக்கு ஒழுகிற கூரையைக்கூடத் திருத்த உரிமை கெடையாது. நனைஞ்சுக்கிட்டே இருக்கவேண்டியதுதான். அதுமாதிரித்தான் நாங்களும் இருக்கோம்; கஷ்டங்களை அநுபவிச்சுக்கிட்டே இருக்கோம். ஆனா இது நம்ம ஆளுங்களுக்கு வெளாங்கவியே” என்றான் குமார்.

“அதுக்கு நா ஒரு திப்படம் வச்சிருக்கேன். நாம இப்புடித் தெனந்தினம் லயத்தில் கூடிப் பேசிக்கிட்டிருக்கிறதில் ஒரு பெரயோசனமும் இல்ல. உருப்படியா ஏதாவது செய்யப்பாக்கணும். தோட்டத்தில் இருக்கிற இளைஞர்களையெல்லாம் ஒன்னுதிரட்டி ஒரு மன்றம் அமைக்கணும். அந்த மன்றத்தின்மூலம் முன்னேற்றமான கருத்துகளை நம்ம ஜனங்களிடையே பரப்பனும்; ஒரு விழிப்புனர்ச்சியை ஏற்படுத்தனும்” என்றான் சுந்தரம்.

அவன் கூறிய வார்த்தைகள் அங்கிருந்தவர்களது மனதில் புதிய உற்சாகத்தை ஏற்படுத்தின.

24.

சுந்தரம் அன்று கொலனியிலுள்ள சந்திரிகாவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டான். சந்திரிகா அவனைத் தன் வட்டிற்கு வரும்படி அழைத்தபோது முதலில் அவன் தயங்கினான். ஆனாலும் அவனது அழைப்பைத் தட்டிக் கழிக்கமுடியாத அளவுக்கு இப்போது அவன் அவனுடன் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறான்.

ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தோட்டத்தில் வேலையில்லாத நாட்களிற் கூடச் சந்திரிகா பிள்ளையிடுவத்திற்கு வரத்தொடங்கி யிருந்தாள். அவன் வருவதைப் பார்த்து, பக்கத்து லயங்களிலுள்ள சிறுவர்களும் பிள்ளை மடுவத்திற்கு வருவார்கள். சுந்தரமும் தவறாது அங்கு வருவான்.

பிள்ளையிடுவத்தில் பிள்ளைகளைக் கொண்டுவேந்துவிடும் தாய்மார்கள் இப்போது சந்திரிகாவும் சுந்தரமும் நெருங்கிப் பழகுவதைச் சந்தேக்கக்கண்கொண்டு பார்க்கத் தொடர்ச்சியிருந்தார்கள். இதன் காரணமாகக் கொழுந்தெடுக்கும் பெண்களிடையே இவர்களது தொடர்புபற்றி மலைகளில் சிறிது சிறிதாகக் கதைகள் பரவத் தொடங்கின.

சந்திரிகா தனது மாமாவிடம் தனக்கும் சுந்தரத்திற்கும் உள்ள உறவைப்பற்றிக் கூறியிருந்தாள்.

தனது இளமைக்காலத்தில் ஒரு தோட்டத்துப் பெண்ணைக் காதலித்து அது கைக்கூடாததால் இன்றுவரைக்கும் பிரமச்சாரியாகவே வாழும் தனது மாமா, தான் ஒரு தோட்டத்து வாலிபணைக் காதலிப்பதை ஒருபோதும் தடைசெய்யமாட்டார் என அவன் திடமாக நம்பினாள்.

காலையிலிருந்தே முத்துப்பண்டா பொறுமையிழந்து காணப்பட்டார். வழக்கத்திற்கு மாறாக அதிகாலையிலேயே எழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்துவிட்டு வராந்தாவில் உள்ள புட்டுவத்தில் அமர்ந்தபடி சுந்தரத்தின் வரவீற்காகக் காத்திருந்தார்.

“என்ன துவ, சுந்தரம் எட்டுமணிக்கு வருவானெனக் கூறினாய், இன்னும் காணவில்லையே..”

முத்துப்பண்டா பொறுமையிழந்து காணப்படுவது சந்திரிகாவுக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது. “என்ன மாமா, எட்டுமணியென்றால் கரெக்டாக எட்டுமணிக்கே வந்துவிட முடியுமா..? ஏதாவது கணக்கம் ஏற்பட்டிருக்கலாம்... அதுசுரி நீங்கள் ஏன் இப்படி அவசரப்படுகிறீர்கள்? நானே மிகவும் அமைதியாக இருக்கிறேன்; உங்களுக்கு ஏன் இந்த அவசரம்?”

“இல்லையில்லை, நான் ஓன்றும் அவசரப்படவில்லை, எனது

சந்திரிகாக் குஞ்சைக் கட்டப்போகும் அதிவிட்சாலியைப் பார்க்க எனது மனம் துடிக் கிறது; அவ்வளவுதான்.” எனக் கூறிய முத்துபண்டா, எழுந்துசென்று தோட்டத்துப் பக்கத்திலிருந்து கொலனிக்குவரும் பாதையில் தூரத்தே யாராவது வருகிறார்களா எனப் பார்வையைச் செலுத்தினார்.

“துவ, இன்று கட்டாயம் வருவதாகக் கூறினானா? வருவதுபோலத் தெரியவில்லையே..”

“என்ன மாமா, அவர் வருவதாகச் சொன்னால் கட்டாயம் வருவார். கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்களேன்.”

“அதற்கில்லைத் துவ, சுந்தரத்தின் தாய் ஏதாவது சொல்லி அவன் இங்கு வருவதைத் தடுத்திருக்கலாமல்லவா..”

“இல்லை மாமா, அவர் தனது தாய்க்கு எல்லாவற்றையும் கூறிவிட்டார்; அவரது விருப்பத்திற்கு மாறாகத் தாய் ஒருபோதும் நடக்கமாட்டாள் என்ற நம்பிக்கை அவருக்கு இருக்கிறது.”

“ஒரு சிங்களப் பெண்ணைத்தான் தான் விரும்புவதாகச் சுந்தரம் தனது தாயிடம் கூறினானோ தெரியவில்லை.”

“மாமா, கொஞ்சம் சும்மா இருங்களேன்... உங்களுக்கு எப்போதும் எதிலுமே அவநம்பிக்கைதான்.”

“இல்லைத் துவ, எனது வாழ்க்கையில் நான் தோற்றுப்போய் இன்றும் பிரமச்சாரியாக இருக்கிறேன். அது போல நீயும் ஏமாற்றமடைந்து விடக்கூடாது.” இப்படிக் கூறும்போது முத்துபண்டாவின் குரல் தழுதழுத்தது. கண்களில் கண்ணீர் தேங்கியது. தள்ளாடியபடி ஏனோ ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்தார்.

அப்போது அங்கே வந்த சுந்தரம், வீட்டு வாசலில் செருப்பைக் கழற்றினான்.

“வாங்க சுந்தரம், வாங்க.. வாங்க” சந்திரிகா குதூகலித்தாள்.

கலங்கிய கண்களுடன் முத்துபண்டா சுந்தரத்தைப் பார்த்தார்.

“இவர்தான் எனது மாமா, நான் சொன்னேனே.... அவர் இவர்தான்.”

“ஆயுபோவன்” மிகவும் மரியாதையுடன் கைகளைக்கூப்பி வணக்கம் செலுத்தினான் சுந்தரம். சந்திரிகா கூறியவற்றிருந்து அவர் சிறந்த பண்புகள் நிறைந்த ஒரு பெரியவர் என அவன் கணிப்பிட்டிருந்தான்.

முத்துபண்டா திடீரெனச் சுந்தரத்தின் அருகே சென்று தனது இருக்ககளாலும் அவனது தோள்களைப் பற்றினார். அவனது முகத்தைக் கூர்ந்து பார்த்தார். மறுகணம் தனது நெஞ்சோடு அவனை அணைத்து ஆரத்தமுவினார். அவனது நெற்றியிலும் தலையிலும் மாறிமாறி முத்த

மிட்டார். அவரது உடல் நடுங்கியது. நெஞ்சு விம்மித்தணிந்தது. அவரது கண்களிருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிந்தது.

அவரது செய்கை சுந்தரத்திற்கும் சுந்திரிக்காவுக்கும் ஆச்சரியத்தைப் கொடுத்தது.

“சுந்தரம், மாமா இப்படித்தான்... என்மேல் உயிரரேயே வைத்திருக்கிறார். எனது கணவணாக வரப்போகும் உங்களைக் கண்டவுடன் உணர்ச்சிவச்பப்பட்டுவிட்டார். அத்தோடு நான்தான் உங்களுக்கு அவரைப் பற்றிக் கூறியிருக்கிறேனே... வாழ்க்கையில் விரக்தியேற்பட்டவர். தனக்கு நடந்ததுபோல் எனக்கும் நடந்துவிடக்கூடாதேயென நினைப்பவர்.”

முத்துபண்டாவின் அணைப்பும் நெருக்கமும் சுந்தரத்திற்கு இதமாக இருந்தன. அவனிடம் யாருமே இதுவரை காட்டாத அன்பை அந்தப் பெரியவர் காட்டியபோது அவனும் உணாச்சிவச்பப்பட்டான்.

முத்துபண்டாவின் அணைப்பிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்ட சுந்தரம், தீடுரெனக் குனிந்து அவரது பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினான்.

“மாமா, சிறிது நேரம் சுந்தரத்துடன் கதைத்துக்கொண்டிருங்கள்.. நான் காலை உணவை ஆயத்தம் செய்கிறேன்” எனக்கூறி உள்ளே சென்றாள் சுந்திரிகா.

“புத்தா, சுந்திரிகா எல்லாவற்றையும் என்னிடம் கூறிவிட்டாள். உன்னைப் பார்ப்பதற்கு நான் பெரிதும் ஆவலுடன் இருந்தேன். இன்று தான் எனக்கு அந்தச் சுந்தரப்பம் கிடைத்தது.”

“.....”

“சுந்திரிகாவை மனப்பதற்கு உனது தாய் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க மாட்டாளா?”

“இல்லையில்லை, நான் எனது தாயிடம் சுந்திரிகாவை மனப்பதற்குச் சம்மதம் பெற்றிருக்கிறேன்.”

“சுந்திரிகா எனது தங்கையின் மகள்; சிறுவயதிலே அவள் தாய்தந்தையரை இழந்துவிட்டாள்.”

“ஏன் அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது?”

“அந்தச் சோகசம்பவம் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்தது. அவர்கள் அப்போது பக்கத்துத் தோட்டத்தில் லயமொன்றில் வசித்து வந்தார்கள். சுந்திரிகாவின் தந்தைக்கு பெரிய பங்களாவில் காவல் வேலை கிடைத்ததால் அவர்கள் அங்கு வசிக்கநேரிட்டது.

“அது ஒரு கடுமையான மழைக்காலம். பத்து நாட்களுக்கு மேலாகத் தொடர்ந்து மழைபெய்துகொண்டிருந்தது. எங்கும் பாரிய மன்சரிவகள்.

தோட்டங்களில் தொடர்ந்து நான்கைந்து நாட்கள் வேலைநடைபெறவில்லை. பாதைகள் மண்சரிவுகளால் மூடப்பட்டிருந்தன. அப்போதுதான் அந்தத் துயரசம்பவம் நிகழ்ந்தது.

“பாரிய மலையொன்று அடியாடு பெயர்ந்து இரண்டு லயங்களை மூடவிட்டது. ஆண்கள் பெண்கள் சிறுவர்கள் குழந்தைகள் எனப்பலர் உயிரோடு புதையுண்டனர். எனது தங்கையும் கணவனும் அந்த மண்சரிவுக் குள் அகப்பட்டுப் பலியானார்கள். அப்போது பக்கத்து லயத்துக்கு விளையாடச் சென்றிருந்த சந்திரிகா மட்டும் தெய்வாதீனமாக உயிர் தப்பினாள்.

“அன்றிலிருந்து சந்திரிகா எனது தாய்தந்தையரிடம் வளர்ந்து வந்தாள். இப்போது எனது பொறுப்பில் இருக்கிறாள். தாய்தந்தையரை இழந்துவிட்ட குறையேதும் அவனுக்கு இருக்கக்கூடாதே என்ற என்னத்தில் நாங்கள் அவனுக்கு அதிகமாவே செல்லல் கொடுத்துவிட்டோம். அவள் நினைத்தது உடனே நடக்கும். அவளது மனம் என்றுமே கலங்கக்கூடாது என்பதில் நான் கவனமாக இருக்கிறேன். நான் உன்னிடம் வேண்டு வதெல்லாம் அவளை நீயும் கண்கலங்காமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டு மென்பதுதான்.”

இப்படிக் கூறிவிட்டு சந்தரத்தின் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டார் முத்துபண்டா.

“புத்தா, இன்னுமொரு விழயம்.... இந்த வீடும் இதைச்சுற்றியுள்ள நிலபுலன்களும் எனக்குள்ள எல்லாச் சொத்துகளும் சந்திரிகாவைத் திருமணம் செய்யப்போகும் உனக்குத்தான் சொந்தமாகப்போகிறது. அவற்றை உன்பெயரில் மாற்றிவிட முடிவுசெய்துவிட்டேன்.”

“பெரியவரே, நான் இதையெல்லாம் உங்களிடம் எதிர்பார்க்க வில்லை. நீங்கள் இவற்றைக் கொடுக்காவிட்டாலும் நான் சந்திரிகாவை எவ்விதக் குறையுமில்லாமல் காப்பாற்றுவேன்” என்றான் சுந்தரம்.

“புத்தா, எனது சொத்துகள் எல்லாம் உனக்குத்தான் சேரவேண்டும் அவற்றுக்கெல்லாம் உரிமையுள்ளவன் நீதான்.”

முத்துபண்டாவின் பிடி அழுத்தம் பெற்றது.

அப்பொழுது, “மாமா, சுந்தரம், சாப்பாடு ரெடி... வாருங்கள்” எனக் கூறியபடி சமையலறையிலிருந்து வெளியே வந்த சந்திரிகா, சுந்தரத்தின் கையைத் தனது மாமா பற்றியிருப்பதைக் கவனித்துவிட்டு “என்ன, அதற்குள் ஐக்கியமாகிவிட்டார்களே!” எனக் கூறிப் புன்னகைத்தாள்.

முத்துபண்டாவும் சுந்தரமும் சிரித்துகொண்டே எழுந்தனர்.

மாமா மிகவும் குதூகலமாக இருப்பது சந்திரிகாவிற்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

25.

சுபா அன்றுகாலை பாடசாலைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது தூரத்தே சுந்தரம் வருவதைக்கண்டு நடையைத் தளர்த்தினாள்.

தனது தாய்தந்தையர் தனக்கும் சுந்தரத்திற்கும் திருமணம் செய்து வைப்பதற்கு எடுத்த முயற்சிகளை அவள் அறிந்திருந்தாள். ஆரம்பத்தில் அந்தத் திருமணம் நிச்சயம் நடந்தேறுமென நினைத்து அவள் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தாள். சுந்தரமே தனது வருங்காலக் கணவனை மனதில் வரித்திருந்தாள்.

ஆனாலும் கடந்த சிலநாட்களாகச் சுந்தரத்தைப்பற்றி அவள் கேள்விப்பட்டிருந்த விஷயங்கள் அவளது மனத்தைப் பெரிதும் வருத்திக் கொண்டிருந்தன.

சுந்தரத்தை இப்போது சந்திக்கலாமா அல்லது தவிர்த்துவிடலாமா என அவளது உள்ளம் தடுமாறியது.

தான் கேள்விப்பட்டது உண்மையாக இருக்குமா? என அவளது மனம் சஞ்சலப்பட்டது.

சுந்தரம் சந்திரிகாவைக் காதலிக்கிறான். அவளை அடிக்கடி பிள்ளைமாடுவத்தில் சந்திக்கிறான், திருமணம் செய்யப்போகும் அளவிற்கு அவர்களது நெருக்கம் அதிகமாகியிருக்கிறது. இருண்டு நாட்களுக்கு முன்புகூட அவன் சந்திரிகாவின் வீட்டுக்குச் சென்றுவந்திருக்கிறான்.

சிறுவயதில் சுபாவுடன் தோட்டப் பாடசாலையில் படித்த பெண்கள் சிலர் இப்போது தோட்டத்தில் பெயர்பதிந்து வேலைசெய்கிறார்கள். கொழுந்தெடுத்தும் பெண்கள் மலையில் வேலைசெய்யும்போது சுந்தரத்தைப் பற்றிக் கடைத்துக்கொண்ட செய்திகளை அவர்களில் ஒருத்திதான் சுபாவுக்குக் கூறியிருந்தாள்.

அதைக் கேட்டபோது சுபாவுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆனாலும் அவள் தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டாள். இந்த ஒருதலைக்காதலை இப்போது மனத்துக்குள்ளேயே அமிழ்த்திவிட வேண்டியதுதான்; வேறுவழியில்லை.

“குட்மோனிங் சுபா.” சுந்தரத்தின் கணீரென்ற குரல், கம்பீரமான தோற்றம், களங்கமற்ற சிரிப்பு இவை யாவும் அவளை ஏதோசெய்தன.

“குட்மோனிங்” தடுமாற்றத்துடன் கூறிய சுபா தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு, “ஏன் கொஞ்சநாளா ஓங்களத் தோட்டத்தில் கண்கூக்கவே முடியல்?” எனக் கேட்டாள்.

“கொழும்புல செமினார் ஒன்னு இருந்துச்சு... அதுக்காகப் போயிருந்தேன்.”

“நீங்க கொடுத்த குடை இன்னும் எங்கிட்டத்தான் இருக்கு... அதக் கொடுக்கிறதுக்குச் சந்தர்ப்பம் கெட்டைக்கல்ல.”

“பரவாயில்ல; வசதியிருக்கப்ப வாங்கிக்கிறேன்..”

“அது இருக்கட்டும்; ஒரு விஷயம் கேள்விப்பட்டேனே... கேட்கலாமா?”

இவள் எதைப்பற்றிக் கேட்கப்போகிறாள்? இவளது தந்தை திருமணம் பேசி எனது தாயிடம் வந்தது இவளுக்குத் தெரியுமா? அதைப்பற்றி ஏதாவது கேட்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?

“ஓ யெஸ், கேளுங்க.... என்ன விஷயம்?”

“மறைக்காம உண்மையைச் சொல்லுவீங்களா?”

“சொல்லக்கூடிய விஷயமுன்னா கட்டாயம் சொல்லுவேன்.”

“என்னா... ஒங்களுக்குக் கலியாணமாமே.... நெசமா?”

“யார் சொன்னது?”

“தோட்டத்தில் பேசிக்கிறாங்க.”

“யாரைக் கலியாணம் பண்ணப்போறதாப் பேசிக்கிறாங்க?”

“சந்திரிகாவைத்தான் சொல்றாங்க...”

சுந்தரம் தடுமாறினான். சுபா கொஞ்சம்கூட தயக்கமில்லாமல் இதைப்பற்றிக் கேட்டபோது அவனுக்கு என்ன பதில் சொல்லுதென்றே தெரியவில்லை.

“ஆமா, நீங்க சொல்றதிலயும் கொஞ்சம் உண்மையிருக்குத்தான்.”

“ஓ, வெரிகுட்; என்னுடைய வாழ்த்துக்கள். நான்தான் முதல்முதலா வாழ்த்துக்கள் சொல்லுவேன்னு நெனைக்கிறேன்” சுபா சிரிக்க முயற்சிப்பது சுந்தரத்திற்குத் தெரிந்தது.

“.....”

“எப்ப கலியாணம்?”

“இன்னும் முடிவு பண்ணல்ல.”

“ஒங்க கலியாணத்துக்கு எனக்கும் சொல்லுவீங்களா?

“என்ன சுபா, ஏன் இப்புடிக் கேக்கிறீங்க? சுந்தரம் தடுமாறினான்.

“ஓ, அதுதான் தெரியுமே; எனக்குச் சொல்லமாட்டங்க... ஏன்னா, எங்களுக்கும் ஒங்களுக்கும் இருந்த உறவுதான் எப்போ முறிஞ்சு போக்கே....”

“.....”

“ஆனா ஒண்ணுமட்டும் சொல்லேன் சுந்தரம்; நீங்க மறந்தாலும் நா மறக்கமாட்டேன். நீங்க சொல்லாட்டியும் அழையாவிருந்தாழியா ஒங்க கலியாணத்திற்கு நா கட்டாயம் வருவேன். ஒங்களைக் கட்டிக்கப்போற அந்த அதிஷ்டக்காரியை வாழ்த்துவேன்.”

சுபாவின் கண்கள் பளபளத்தன: அவளது பார்வையை நேர்கொள்ள முடியாதவனாய் அவன் தலைகுனிந்தான்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயம் சுந்தர், இப்பெல்லாம் நீங்க நம்ம மலையக சமூகத்தை எப்படி முன்னேற்றலாமுன்னு ஒரே சிந்தனையா இருக்கீங்க. ஏனோ தெரியல்ல, நானும் ஒங்கமாதிரியே சிந்திக்கத் தொடர்க்கிட்டேன். நம்ம சமூகம் கல்வியறிவில் ரொம்பப் பின்தங்கியிருக்கு. கல்வியில் எப்ப முன்னேற்றம் ஏற்படுதோ அப்பதான் நம்ம சமூகத்திற்கு விமோசனம் கிடைக்குமுன்னு நான் நினைக்கிறேன். அந்த லட்சியத்தை அடையனுமுன்னு என் வாழ்க்கையை அர்ப்பணிக்கப்போறேன். நீங்கூட நம்ம சமூக முன்னேற்றத்திற்காக மலையக எழுச்சி மன்றம் அமைக்கப் போறதா தோட்டப் எங்கும் பேசிக்கிறாங்க. அதில் நானும் சேந்துக்க ஆசைப்படுறேன்; என்னையும் சேத்துக்குவீங்களா சுந்தர்...?”

“சுபா, என்ன சுபா இது? சமூகசேவை, லட்சியம் அப்புழியிப்புமன்னு ஏதோ பெரிய வார்த்தையெல்லாம் பேசுறீங்க.. ஒங்களுக்கு என்ன நடந்துச்சு?”

“எங்க அத்தை... அதான் ஒங்க அம்மா, பெரிய புதுவாதக்காறுவங்க.. நெணச்சதச் செஞ்ச முடிக் கிறவங்கள்னு அடிக்கடி எங்க அப்பா சொல்லுவாரு. அந்த அத்தையோட மருமகதானே நான்..” எனக் கூறிச் சிரித்தாள் சுபா.

அவளது வார்த்தைகளில் தொனித்த உறுதியும் அவளது அந்தச் சிரிப்பும் சுந்தரத்தின் நெஞ்சிற்குள் ஏதேதோ செய்தன.

மறுகணம் பொங்கவிரும் விம்மலை மறைப்பதற்கு முயன்ற சுபா, தன்னைக் கட்டுப்படுத்திகொள்ள முடியாதவனாய் விர்ரெனப் பாடசாலையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

அவள் செல்லும் திசையையே பார்த்தவன்னம் திக்பிரமை பிடித்தவன்போல் நின்றிருந்தான் சுந்தரம்.

26.

ஶன்று பூரணை தினம். வெகு நாட்களாகத் தோட்டத்து இளைஞர்கள் எதிர்பார்த்திருந்த மலையக சமூக எழுச்சி மன்றத்தின் அங்குரார்ப்பண விழா அன்று மாலை நடப்பதற்கு ஏற்பாடாகியிருந்தது.

தோட்டத்தின் மத்தியில் அமைந்திருக்கும் கோயில் மண்டபத்தில் விழா நடத்துவதற்கு ஒழுங்குகள் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தன. அந்த விழாவிற்குச் சிறியோர் முதல் பெரியோர்வரை ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டம் கூட்டமாக வந்து கோயில் மண்டபத்தில் குழுமினர்.

நீண்ட காலமாகத் தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் கண்டக்டரையும் அந்த விழாவிற்கு வரும்படி தொழிலாளர்கள் அழைப்பு விடுத்தனர்.

கண்டக்டர் விழாவிற்குப் பூரப்பட்டபோது சுபாவும் அவருடன் சேர்ந்து கொண்டாள். தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் கல்வி கற்கும் ஒரு பாடசாலையின் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றும் தான், இத்தகைய சமூக எழுச்சி மன்ற விழாவில் பங்குபற்றுவதன் அவசியத்தை அவரிடம் எடுத்துக் கூறி, சம்மதம் பெற்றுக்கொண்டாள்.

சுபா விழாவிற்கு வருகை தந்தது சுந்தரத்திற்குப் பெரிதும் அங்கியத்தைக் கொடுத்தது. அவன் அங்கு வருவாளை அவன் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனாலும் அவன் அதனை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல், அவளையும் கண்டக்டரையும் வர்வேற்றான்.

அங்கு குழுமியிருந்த பெண்களுக்கு சுபாவின் வருகை பெரிதும் உற்சாகத்தை அளித்தது. தோட்டப் பாடசாலையில் ஆரம்ப வகுப்புகளில் அவளோடு படித்த சிலர் அவளைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். சிலர் உரிமையோடு அவளது கையையீப் பற்றி “எப்புடி சுபா, சொகம்? பாத்து ரொம்ப நாளாச்சி” என அன்புடன் விசாரித்தனர்.

சுபா தனது தொழிகள் ஒவ்வொருவரையும் பெயர் சொல்லி அழைத்து அவர்களோடு சிறிது நேரம் அளவளாவினாள்.

‘கண்டக்கையா’வின் மகள் கொஞ்சங்கூடப் பெருமையில்லாமல் தங்களோடு பழகுவதும், வெகுகாலத்திற்குப் பின்னரும் தங்களது பெயர்களை மறவாமல் இருப்பதும், தோழிகளுக்கு அவள்மேல் ஓர் உயரிய எண்ணத்தை ஏற்படுத்தின.

பெண்கள் சுபாவின்மேல் வைத்திருக்கும் பெருமதிப்பைப் பார்த்த போது சுந்தரத்திற்குப் பெரிதும் வியப்பாக இருந்தது.

காலையில் அவன் சந்திரிகாவைச் சந்தித்தபோது அவனும் இந்த அங்கு வரவேண்டுமெனத் தனது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தாள். ஆனாலும் விழா முடிவதற்குக் காலதாமதமாகிவிட்டால் கொலனிக்குத் திரும்பிச்செல்வது சிரமமாகிவிடும் என்ற காரணத்தால் அவன் அவளை விழாவிற்கு வரவேண்டாமெனக் கூறியிருந்தான். ஆனாலும் இப்போது அவள் அங்கு இல்லாதது அவன் மனதில் ஒர் ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

மண்டப வாசலில் பூரண கும்பம் வைத்து, அதனாருகே இருமருங்கிலும் குத்துவிளக்குகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

விழா ஆழம்பமாகியபோது குத்துவிளக்கேற்றும்படி கண்டக்டரையும் சுந்தரத்தையும் இளைஞர்கள் வேண்டினார். அப்போது, சுபா ஷச்சரும் குத்துவிளக்கேற்ற வேண்டும் என்ற கோஷம் பெண்கள் பகுதியிலிருந்து எழுந்தது. சுந்தரம் புன்னகை செய்தவாறு சுபாவையும் அங்கு வந்து குத்துவிளக்கேற்றும்படி வேண்டினான்.

சுபா மகிழ்வுடன் வந்து விளக்கேற்றினாள். அந்த விளக்கின் ஒளியில் அவளது வதனம் மேலும் பிரகாசிப்பதுபோல் சுந்தரத்திற்குத் தோன்றியது.

அதன்பின் சுந்தரம் எழுந்து மன்றம் அமைப்பதன் நோக்கங்களை அங்கிருப்பவர்களுக்கு விளக்கினான்.

“அன்பார்ந்த சகோதர சகோதரிகளே, பெரியோர்களே, சிறுவர்களே உங்கள் எல்லோருக்கும் எனது வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இன்று எனது அழைப்பையேற்று, நீங்க எல்லோரும் நான் எதிர்பார்த்ததை விட இங்கு அதிகமா வருகை தந்தது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கிறது. எமது சமுக முன்னேற்றத்தில் நீங்க எல்லோரும் அக்கறை காட்டத் தொடங்கிவிட்டதைப் பார்க்கும்போது எனக்குப் பெருமையா இருக்கிறது.

“இன்று நாம் மலையக எழுச்சி மன்றம் ஒன்றினை அமைப்பதற்கு இங்கு கூடியிருக்கிறோம். பின்தங்கியின்னள் நமது சமுதாயத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டுசெல்வதற்கு நம்மைப்போன்ற இளைஞர்களை ஊக்குவிப்பதே இந்த மன்றத்தின் நோக்கமாகும்.

“நமது முன்னோர்கள் இந்த நாட்டிற்கு வருகை தந்து ஏறக்குறைய நாற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகிறது. அன்றிலிருந்து நாங்கள் கடும் உழைப்பை இந்த நாட்டிற்கு அளித்திருக்கிறோம். ஆனாலும் நமது சமுகத்தைப் பார்க்கும்போது எந்தவித முன்னேற்றமும் இல்லை. நமது பாட்டன் பூட்டன் வாழ்ந்த பத்தடிக் காம்பராவிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். நமது கல்வி, கலாசாரம், வாழ்க்கைநிலை, பண்பாடு எல்லாமே பின்தங்கிய நிலையிலிருக்கின்றன. இதற்கெல்லாம் காரணம் என்னவென்று நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

“நமக்குத் தோட்டத்தில் எல்லாவசதிகளும் கிடைக்கின்றன. வீட்டுவசதி, தண்ணீர்வசதி, மலசலகுடவசதி, வைத்தியவசதி, பள்ளிக்கூடவசதி, பிரசவத்தின்பின் லீபுடன்கூடிய சம்பளமாகப் பிரசவக்காக, குழந்தைகளுக்கு ஒருவயகவரை பால்மாவு, அப்புறம் பன்னிரண்டு வயகவரை பிள்ளைமாவு, பிள்ளைங்களைப் பராமரிக்கப் பிள்ளைமடுவம். வயக்களைச் சுத்தம் செய்ய வாசற்கூட்டி, வருசமுடிவில் தொழிலாளர்களுக்கு ஆதாய போனஸ், இதைவிட வருடாந்த லீவச் சம்பளம் இப்படியான வசதிகள் இருந்தும் எங்களால் ஏன் முன்னேற முடியவில்லை? யோசிச்சுப் பாத்தீங்களா?

அப்போது பெரியசாமி எழுந்து, “ஓரு தொழிலாளி செத்துப்போனா, ‘மையப்பெட்டி’ கொடுக்கிறாங்க, பொனத்தைப் பொதைக்கிறதுக்கு தோட்டக்கணக்கிலே குழியும் வெட்டிக் கொடுக்கிறாங்க.. அதை மறந்திட்டியே ஈந்தரம்” என்றான.

“ஆமா, நமக்குப் பிறந்தது முதல் சாகிறவரைக்கும் வசதிகள் கிடைக்கின்றன. அப்புடியிருந்தும் முன்னேற்றம் இல்லை. ஏன்னு யாராவது யோசிச்சீங்களா?” எனக் கேட்டுவிட்டு கூட்டத்தினரைச் சுற்றிப் பார்வையைச் செலுத்தினான் சுந்தரம்.

எங்கும் மௌனம்.

“நமக்குக் கிடைக்கும் வசதிகளிலும் சலுகைகளிலும் நாம் தங்கி யிருக்கிறதுதான் நம்ம முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாய் இருக்கின்றது.

“அந்தக் காலத்தில் வெள்ளைக்காறங்க நமது தேவைகள் எல்லாத்தையும் செஞ்சுகொடுத்து நம்மள் ஒரு முடிய கட்டமைப்புக்குள் அழுக்கி வைச்சிருந்தாங்க. தொழிலாளர்களை மற்றைய சமுகத்தினரோடு பழக விட்டால் அவர்களைத் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைச்சிருக்கமுடியாது, மற்றவங்களைப் பாத்து முன்னேறி விடுவாங்கன்னு நெனைச்சாங்க. நம்மள் முன்னேற்றமயை விடாம, சிந்தனைத் தேக்கத்தை ஏற்படுத்தி வைச்சிருந்தா, ஒரு மலிவான கூலிப் பட்டாளத்தை தொடர்ந்தும் தமது பிடிக்குள் வைச்சிருக்கலாமுன்னு திட்டம் போட்டாங்க...

“சிறைக்குள்ள இருக்கிற கைதிங்களுக்கு எல்லா வசதிகளையும் கொடுத்து வேலை வாங்கிறமாதிரி, நம்மளையெல்லாம் லயம் என்கிற சிறைக்குள்ள அடைச்சு வைச்சு வேலைவாங்கினாங்க. சிறைக்கைத்திகள் வெளியேற்முடியாமல் சிறையைச்சுற்றி பெரிய சுவர்கள் இருக்கிறமாதிரி நாம் தோட்டத்தைவிட்டு வெளியே போகாமல் இருக்க சட்டத்தால் சுவர்கள் அமைச்சாங்க. உதாரணமாச் சொல்லப்போனா, அந்தக்காலத்தில் இருந்த சட்டத்தின்படி நாம் இந்த நாட்டில் காணி யுமி, வீடு வாசல் எதுவும் வாங்க ஏலாது. அரசாங்கத்தில் தொழில் பார்க்க முடியாது. வெளியில் உள்ளவங்களோடு தொடர்புகொள்ள ஏலாது. வெளியில் உள்ளவங்களும்

அனுமதியில்லாம் தோட்டத்துக்குள்ள வரமுடியாது.

“இப்போ நெலமை மாறியிடுச்ச; சட்டங்களும் மாறியிடுச்ச. தோட்டங்கள் அரசாங்கம் எடுத்திருச்ச. அன்று அந்நியர் ஆட்சியில் தோட்டத்துறைக்கு முதுகெலும்பா விளங்கிய தொழிலாளிங்க இன்று வேண்டா விருந்தாளிகளாயிட்டாங்க. அன்று தோட்டத் தொழிலாளர்களை அவர்களுக்கத் தேவைப்பட்டது. இன்று இவர்களுக்கு நாம் கமையாக மாறிட்டோம்.

“தோட்டங்கள் அரசாங்கம் எடுத்த பிறகு சிங்கள மக்களுக்குத் தோட்டக் காணிகள் பகிர்ந்தளிக் கப்படுகின்றன. அவர்களுக்கு தோட்டங்களில் தொழில் வாய்ப்பும் ஏனைய வசதிகளும் வழங்கப் படுகின்றன.

“நிர்வாக மட்டத்தில் ஊழல்கள் மலிந்துவிட்டன. உற்பத்தியில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கிவிட்டது.

“இந்நிலையிலும் நாங்க எவ்வாறு சிந்திக்கிறோம்? அந்நியர் ஆட்சியில் கிடைத்த அந்தனை வசதிகளையும் இப்போதும் பெற்றுக்கொன்று தோட்டத்துக்குள்ளேயே இருக்கிறதுக்கு விரும்புகிறோம். ஒருவகையில் இந்த வசதிகளைல்லாம் எம்மை முடிய அமைப்பிலிருந்து வெளியேறவிடாத ஒருவித தேக்கநிலையைத்தான் ஏற்படுத்துகின்றன; நமக்குதான் எல்லாம் கிடைக்கிறதே, எங்களது அப்பன் பாட்டனைப்போல் வாழ்ந்துவிட்டுப் போவோம் என நினைக்கவைக்கின்றன. சலுகைகளிலே தங்கிவாழும் சோம்பேறிகளாக நாம் மாறிவிடுகிறோம். இந்த வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைக் கல்வியிருஷாத் தேவையில்லாமல்போய்விட்டது. நமது பிள்ளைகள் பெரிசா எதுவும் படிக்கத் தேவையில்ல, பதினாறு வயசு வந்தா தோட்டத்தில் பேர் பதினாறு அவங்களை வேலைக்கு அனுப்பலாமுன்னு நெனைக்கிறோம். சிறைக்குள்ள ரொம்பக்காலம் காலம் வாழ்ந்து பழகின ஆயுள் கைத்திகள் விடுதலைகிடைச் ச பிறகும் வெளியே வரத் தயங்கிறமாதிரி நாம் தயங்கிக்கிட்டிருக்கோம்.

“நாம், தோட்டம் என்கிற இந்த முடிய அமைப்பிலிருந்து வெளியேறி மற்றச் சமூகத்தினரைப்போல் தேசிய நீரோட்டத்தில் இணையும்போதுதான் எங்கள் சமூகத்திற்கு முன்னேற்றம் ஏற்படும்.”

அப்போது தலைவர் முத்தையா எழுந்தார்.

“தம்பி, நீங்க சொல்றதைப் பாத்தா எங்களுக்கு எல்லாச் சலுகை களும் கெடைக்கிறமாதிரி, நாங்க ஏதோ சொக்கபோகத்தில் வாழுமோமுன்னு சொல்றமாதிரித் தெரியது. ஆனா இந்தச் சலுகைகள் வாங்கிறதுக்கு நாங்க ரொம்பச் செரமப்படவேண்டியிருக்கு; போராட வேண்டியிருக்கு.... நமக்குத் தேவையான நேரத்தில் இந்தச் சலுகைகள் நமக்குக்

கெடைக்கிறதில்ல . இப்படிக் கஷ்டத்தில் கெடைக்கிற சலுகைகள், உரிமைகள் விட்டுக்குடுக்க சொல்லுந்தான்.. அப்புறம் நம்ம ஆனங்க எப்புழப் பொழைக்கிறது?”

“தலைவரே, உரிமைகளை விட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லி நான் சொல்லல்ல. தோட்டத்தில் இருக்கிற தொழிலாளிங்களுக்கு அது கிடைக்கத் தான் வேணும். ஆனா நீங்க சொல்ற மாதிரி பெரிய செரமப்பட்டுக் கிடைக்கிற சலுகைகளில் - நமக்கு வேண்டிய நேரத்தில் கிடைக்காத சலுகைகளில் நாம் ஏன் தங்கியிருக்கனும்?

“போன்கெழுமைகூட வழுக்கப்பாறை லധத்து ராமாயிக்குப் பேரசவம் நடந்து கண்டி ஆஸ்பத்திரியில் இறந்துபோனது உங்க எல்லாருக்கும் தெரியும். அதுக்குக் காரணம் சலுகைகளை எதிர்பார்த்து, தோட்டத்து வாகனத்தை எதிர்பார்த்துக் கடைசிநேரம் வரைக்கும் அவுங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகாம் வைச்சிருந்ததுதான். இப்ப அவுங்கவுட்டு கொழுந்தையின் உசிரும் ஊசலாடிக்கிட்டிருக்கு. இனிமேலும் இது மாதிரிச் சம்பவங்கள் தோட்டங்களில் நடக்கக்கூடாது. இது நான் இங்க ஒரு உதாரணமாத்தான் சொல்லேன். சலுகைகளில் தங்கியிருப்பதனாலதான் இந்தமாதிரி பல இழப்புகள், பின்னடைவுகள் எமது சமுதாயத்திற்கு ஏற்படுகின்றன. இந்தச் சலுகைகளில் தங்கியிருக்கிற மனப்பான்மையை நாம் மாற்றிக்கொள்ள வேணும்.

“தோட்டத்தைவிட்டு வெளியேபோய் தொழில் பார்க்க யார்யாருக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறதே, அவுங்க கட்டாயம் வெளியேபோய் தொழில் பார்க்கனும். மற்றவர்களைப்போல் நாங்களும் வாழப் பழகிக்கொள்ளனும். தோட்டத்தையே நம்பியிருக்காம நம்ம காலிலேயே நாம நிக்கனும்.”

“யோசிச்கப் பாத்தா, தம்பி சொல்லிறது சரியாத்தான் இருக்கு. அப்பன் பாட்டன் காலத்திலயிருந்து இந்தச்சலுகைகளைக் குடுத்து நம்மளை அழக்கி வச்சிட்டானுங்க; இப்பதான் வெளங்குது” என்றார் தலைவரின் பக்கத்திலேயிருந்த கோழிமுட்டைப் பூசாரி.

அப்போது இளைஞர்கள் பலர் எழுந்தனர்.

“சலுகைகள் இனி எதிர்பாக்க மாட்டோம்” எனக் கூறியபடி கைகளை உயர்த்தி ஆரவாரம் செய்தனர். அவர்களுடன் பெண்கள் பலரும் சேர்ந்து கொண்டனர்.

“மற்றச் சமுகத்தவர்களைப்போல் நாழும் வாழ்வோம்” எனக் கோவுமிட்டான் ஓர் இளைஞன்.

“மத்தவங்க தயவில் வாழுமாட்டோம்” எனக் கோவுத்தான் குமார்.

“கபா செச்சர் பேச்ட்டும்” - பெண்கள் பகுதியில் இருந்து பலகுரல்கள் எழுந்தன.

சுந்தரம் கையமர்த்தி எல்லோரையும் அமைதியாக இருக்கும்படி வேண்டிவிட்டு தனது பேச்சைத் தொடர்ந்தான்.

“இங்க, நம்ம தோட்டப் பாடசாலை ஆசிரியையைப் பேச்சொல்லி ரொம்பப்பேர் கேக்கிறாங்க. பெண்களிடையே அவுங்களுக்கு அதிக செல்வாக்கு இருக்கிறத நாம காணக்கூடிதாக இருக்கிறது. எமது மலையக சமூக எழுச்சி மன்றத்தில் அவுங்களும் முக்கிய பங்கினை வகித்து, எமது செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்துச் செல்வதற்குத் துணை புரிய வேண்டுமென உங்கள் எல்லோரது சார்பிலும் வேண்டுகோள்விடுத்து, அவுங்களையும் இங்கு வந்து பேசும்படி அன்பாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.”

சுந்தரம் இப்படிக் கூறியபோது கரகோஷமும் மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும் எழுந்தன.

சுபா திகைப்படைந்தாள். அவள் பேசுவதற்கு எவ்வித ஆயத்தத் துடனும் வரவில்லை. ஆனாலும் இப்போது பேசியே ஆகவேண்டும் என்ற குழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது; தயக்கத்துடன் எழுந்தாள்.

“அன்புமிக்க பெரியோர்களே, சகோதர சகோதரிகளே இங்குபேசிய திரு. சுந்தரம் அவர்கள் மிகமுக்கியமான விடுயங்களையெல்லாம் விபரமாக எடுத்துக் கூறிவிட்டார்கள்.

“என்னைப் பொறுத்தவரை மலையகம் பின்தங்கியிருப்பதற்கு இன்னுமொரு முக்கிய காரணம், கல்வியறிவில் எமது மக்கள் பின்தங்கிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். பிள்ளைகளின் கலவியைப்பற்றி பெற்றோர் அக்கறை கொள்வதே இல்லை. படிக்கக்கூடிய சூழலும் இங்கு இல்லை. எங்களது வருங்கால சமுதாயம் முன்னேற வேண்டுமானால் ஒவ்வொரு பெற்றோரும் இதனை உணரவேண்டும். பிள்ளைகளை உரியவயதில் பாடசாலைக்கு அனுப்பவேண்டும். பிள்ளைகளுக்குக் கல்வி கற்பதற்கு ஊக்கம் கொடுக்கவேண்டும். கல்வி கற்கக்கூடிய குழ்நிலையை உருவாக்கிக் கொடுக்கவேண்டும். இரவுப் பாடசாலைகளை அமைத்து, கல்விகற்ற இளைஞர்கள் சிறுவர்களுக்குப் பாடஞ்சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும். இரவில் கொஞ்ச நேரமாவது பிள்ளைகள் பாடம்படிப்பதை நாம் கல்விக்க வேண்டும்.

“இன்னுமொரு விஷயத்தை இங்கு கூற விரும்புகிறேன். இந்த மலையக சமூக எழுச்சி மன்றத்தின் நடவடிக்கைகள் எங்களது தோட்டத்திற்குள் மட்டும் நின்றுவிடாது அதனை நாம் விரிவுபடுத்தவேண்டும். ஒவ்வொரு தோட்டத்திலும் இப்படியான மன்றங்களை அமைக்கவேண்டும். அத்தோடு சஞ்சிகைகள் பத்திரிகைகள் மூலமும் இந்தக் கருத்துகளை மலையகமெங்கும் பரப்பவேண்டும். இந்த மன்றத்தின் உறுப்பினர்கள் மற்றத் தோட்டங்களுக்கும் சென்று இப்படியான மன்றங்கள் அங்கும் அமைக்கப் படுவதை ஊக்குவிக்க வேண்டும். வரிவானமுறையில் செயற்பாடுகள் நிகழ வேண்டும். அப்போதுதான் எமது சமூகத்தில் ஒரு மறுமலர்ச்சி ஏற்படும்.

நாமும் மற்றைய சமுகத்தவர்போல் தலை நிமிர்ந்து வாழலாம்.”

சுபா பேச்சை முடித்தபோது கரகோஷத்தில் மண்டபம் அதிர்ந்தது.

அப்போது சுந்தரத்தின் உள்ளத்தில் சந்திரிகா தோன்றினாள். திருமணத்தின் பின்பு அவளும் இத்தகைய செயற்பாடுகளில் தனக்கு உறுதுணையாய் இருப்பாள் என்ற எண்ணம் அவனது உள்ளத்தைப் பூரிக்கச் செய்தது.

கூட்டம் முடிவடைந்து மண்டபத்தைவிட்டு வெளியேறியபோது எல்லோரது மனதிலும் ஓர் ஒளிமயமான எதிர்காலம் தோன்றியிருந்தது.

பூரணச் சுந்திரனின் நிலாவொளியில், ஆரவாரமிட்டப்படி அவர்கள் மலைப்பாதையில் நடந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

“மலையக சமுக எழுச்சி மன்றம்”

“வாழ்க்”

“எங்கள் தலைவர் சுந்தரம்”

“வாழ்க்”

“மாதரணித் தலைவி சுபா”

“வாழ்க்”

இளைஞர்களின் வாழ்த்தொலிகள் சுற்றியுள்ள மலைமுககுகள் எங்கும் பட்டு எதிரொலித்தன.

சுந்தரம் சுபாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனது முகம் மலர்ச்சி யில் திளைத்திருந்தது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அவன் அவளைத் தனிமையில் சுந்தித்தபோது, மலையக சமுகத்தின் முன்னேற்றத்திற்காகத் தனது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணிக்கப் போவதாக அவன் கூறியது அவன் நினைவில் வந்தது. அதை எண்ணியபோது அவனது மனதில் இனம் புரியாத வேதனை பொங்கியது; அவனது கண்கள் பனித்தன.

நீண்டு நெடிதுயர்ந்த மலைச்சாரல்களின் பக்கம் அவன் தனது பார்வையைத் திருப்பினான். மேகம்முடிய அந்த மலைச்சாரல்களிலிருந்து முகிற் கூட்டங்கள் இப்போது சிறிது சிறிதாக விலகத்தொடங்கின.

(மற்றும்)

மலையக வெளியீட்டகத்தின் வெளியீடுகள்

சி.வி.சில சிந்தனைகள்	17.50
-சாரல் நாடன்	
தியாக யந்திரங்கள்	11.00
-ச.முரளிதரன்	
குறிஞ்சித் தென்னவன் கவிதைகள்	12.00
-குறிஞ்சித் தென்னவன்	
யெளவனம்	25.00
-தேவதாசன் ஜெயசிங்	
கூடைக்குள் தேசம்	10.00
-ச.முரளிதரன்	
தேசபக்தன் கோ.நடேசையர்	75.00
-சாரல் நாடன்	
(இலங்கை சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)	
ழுவியம்	10.00
-சி.ஏ.எலியாசன்	
லாவண்யம்	25.00
-தேவதாசன் ஜெயசிங்	
மேகமலைகளின் ராகங்கள்	19.50
-மொழிவரதன்	
காந்தி நடேசையர்	10.00
-அந்தனி ஜீவா	
லயத்துச் சிறைகள் (முதற் பதிப்பு)	50.00
-தி.ஞானசேகரன்	
(மத்திய மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)	
The Hill Country in Sri Lankan Tamil Literature	25.00
-Anthony Jeeva	
மலையகமும் இலக்கியமும்	65.00
-அந்தனி ஜீவா	
கவ்வாத்து	50.00
-தி.ஞானசேகரன்	
(மத்திய மாகாண சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது)	
காற்றின் மெளனம்	50.00
-பண்ணாமத்து கவிராயர்	

Hill Country Publishing House
P.Box.No 32, Kandy

நூலாசிரியர் பற்றி...

பெயர் : தி.ஞானசேகரன்.
பிறந்த திகதி : 15-04-1941.
கல்வித் தகைமை : R.M.O.[Sri Lanka Medical Council]
B.A.[Cey.]
தொழில் : வைத்திய அதிகாரி, நியூபிக்கோக் குறூப், புசல்லாவ.
எழுத்துத் துறை : பிரவேசம்-1964ல்.
முதற்கதை- 'பிழைப்பு' (கலைச்செல்லி - சஞ்சிகை)

நால்கள் :

1. கால தரிசனம் (சிறுகதைத் தெருப்பு)
2. புதிய சுவடுகள் (நாவல் - 1977.)
3. குருதிமலை (நாவல்-1979; இரண்டாம் பதிப்பு - 1995.)
4. லயத்துச் சிறைகள் (நாவல்-1994; இரண்டாம் பதிப்பு 1998)
5. கவ்வாத்து (குறு நாவல் - 1996.)

விருதுகள் / பரிசுகள்:

1. 'ஒளியைத்தேடி' - சிறுகதை, 19970ல் இலங்கை கலாசாரப் பேரவை நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசுபெற்றது.
2. 'ஒரு சின்னப் பயயன் அப்பாவாக்ரான்' - சிறுகதை, இலங்கை காப்புறுதிக் கூட்டுத்தாபன இலக்கிய மன்றம் நடத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் வெள்ளிப் பதக்கம் பெற்றது.
3. 'புதிய சுவடுகள்' - 1977ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
4. 'குருதிமலை' - 1980ல் வெளிவந்த சிறந்த நாவலுக்கான அரசின் தேசிய சாகித்திய விருதினைப் பெற்றது.
- 1981ல் சிறந்த நாவலுக்கான 'தகவம்' இலக்கிய நிறுவனத்தின் பரிசும் சான்றிதழும் பெற்றது.
- 1986ல் ஈழத்தில் அதுவரை வெளிவந்த ஆக்க இலக்கியங்களில் நாவல் சாந்த சிறந்த நால்களில் ஒன்றேன இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழ் பெற்றது.
- 1992ல் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் எம். ஏ. பட்டப் படிப் பிற்குப் பாட நூலாகத் தெரிவி செய்யப்பட்டது.
5. 'லயத்துச் சிறைகள்' - 1995ல் சிறந்த நாவலுக்கான மத்திய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.
- 1994ல் வெளிவந்த நாவல் சாந்த சிறந்த நால்களில் ஒன்றேன இலங்கை இலக்கியப் பேரவையின் சான்றிதழ் பெற்றது.
6. 'கவ்வாத்து' - 1995ல் தமிழக 'சுபமங்களா' சஞ்சிகை நடத்திய ஸுக் குறுநாவல் போட்டியில் பரிசும் பாராட்டும் பெற்றது.
- 1997ல் சிறந்த நாவலுக்கான மத்திய மாகாண கலாசார அமைச்சின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றது.

லயத்துச் சிறைகள்

மீண்டும் வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். தொழிலாளர்கள் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்கு மேலான வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் உடையவர்கள். ஆன்பங்களும் சோகங்களும் நிறைந்த இவர்களது நீண்ட வரலாற்றில், தோட்டங்கள் தேசியமயமாக்கப்பட்டுமொழுதிருப்புமுனையர்கள் அமைந்தது. இந்த வரலாற்றுத் திருப்புமுனையிலிருந்து நிர்வாகம் திரும்பவும் தம்பனிகளுக்கே கைமாறிய காலம் வரையும் வள்ளு தசாப்தங்களில் ஏற்பட்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் இவர்களது வாழ்க்கையில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை இந்த நாவல் இலக்கிய வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டு வருகிறது.

வெளியுலகத் தொடர்புகள் அதிகமின்றி ஒரு முடியகட்டுமைப்புக்குள் வாழ்ந்தமக்களின் வாழ்க்கைத்தரத்தை மேம்படுத்த, இக்காலப் பகுதியிலேதான் அரசும் அரசுசார்பற்ற வெளிநாட்டு நிறுவனங்களும் முயற்சிகளை மேற்கொண்டன.

கல்வித்துறத்தை மேம்படுத்தவெனத் தோட்டப் பாடசாலைகள் அரசினால் கல்விக்கப்பட்டு ஆசிரியத்தொழில், கல்வி நிர்வாகம் போன்ற துறைகளில் இந்தியத் தமிழருக்குச் சலுகை அடிப்படையில் முன்னுரிமைகள் வழங்கப்பட்டன. நாடற்றவர்கள் யாபேருக்கும் பிரஜாவுரிமை வழங்கப்பட்டு, சிலநடைமுறைச் சிக்கல்களுக்கு மத்தியிலும் இவர்கள் அரசியலில் பங்கேற்கவும், அரசாங்கச் சுத்தியோகங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும், சொந்தத்தில் நிலம், வீடு போன்ற சொத்துக்களை வாங்கவும் சட்டரீதியாக வழிசைமக்கப்பட்டன.

இத்தகைய ஊக்குவிப்புகளுக்குப் பின்னரும் தோட்டத் தொழிலாளர்களது வாழ்க்கைத்தரத்தில் எதிர்பார்த்த முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை. இதற்குரிய காரண காரியத்தொடர்புகள் இந்தாவில் ஆராயப்படுகின்றன; முன்னேற்றத்துக்கான வழிமுறைகள் கோட்காட்டப்படுகின்றன.